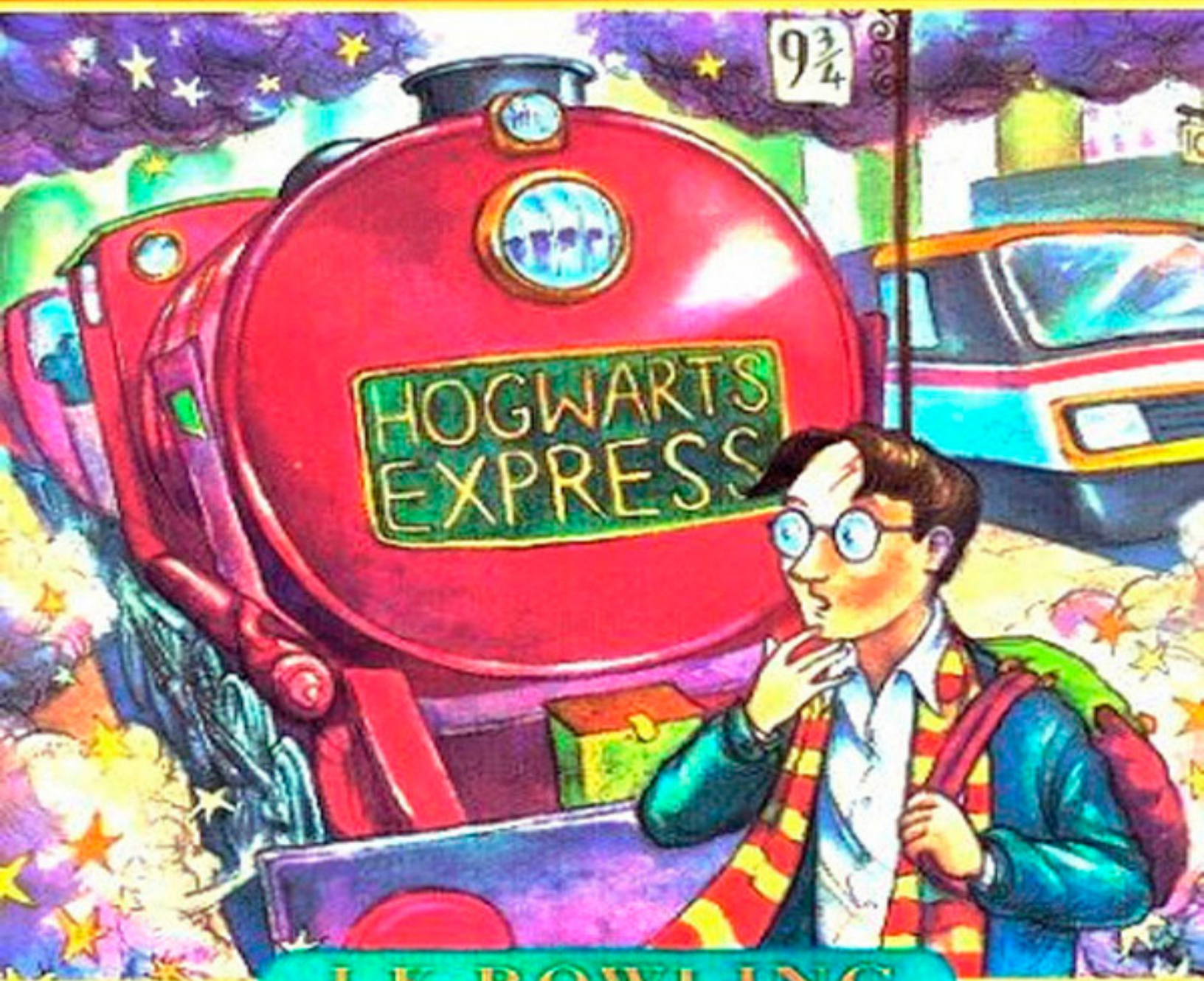

Harry Potter

i la pedra filosofal

J.K. ROWLING

Harry Potter és orfe i viu en unes condicions infrahumanes a casa d'uns tiets despietats fins al dia que descobreix que té dots de bruixot i és convidat a estudiar a una escola de màgia i bruixeria. Allà, a més d'aprendre l'ofici, haurà de combatre Voldemort, que encarna les forces del mal, i defensar la joia de l'escola, una pedra filosofal que, segons sembla, n'hi ha més d'un que vol trobar.

epubcat

J. K. Rowling

Harry Potter i la pedra filosofal

Harry Potter - 1

ePUB v1.0

Raticulina 05.11.13

*llegir ens fa
més lliures*

Títol original: *Harry Potter and the Philosopher's Stone*

J. K. Rowling, 1997

Traducció: Laura Escorihuela, 1999

Edició digital: Raticulina (v1.0)

Segona edició: EpubCat (v2.0)

Digitalització: Raticulina

ePUBCat base r1.3

*A la Jessica, a qui li encanten els contes.
A l'Anne, a qui també li encantaven
i a la Di, que va ser la primera a escoltar aquesta història.*

1. El nen que va sobreviure

El senyor i la senyora Dursley, del carrer Privet número quatre, estaven molt orgullosos de poder dir que eren gent perfectament normal, gràcies a Déu. Eren les últimes persones que un esperaria veure ficades en res d'estrany o misteriós, perquè simplement no suportaven les ximpleries.

El senyor Dursley era director d'una fàbrica anomenada Grunnings, que feia broques. Era un home gros i fort que gairebé no tenia coll, però que lluia un bigoti enorme. La senyora Dursley era prima, rossa, i si fa no fa tenia el coll el doble de llarg del que és habitual, la qual cosa li resultava molt pràctica a l'hora de passar-se el dia espiant els veïns per sobre de les tanques. Els Dursley tenien un nen petit que es deia Dudley, i que, segons ells, era el nen més encantador del món.

Els Dursley tenien tot el que desitjaven, però a més també tenien un secret, i el que els feia més por era que algú el descobrís. Creien que no podrien suportar que algú s'assabentés de l'existència dels Potter. La senyora Potter era germana de la senyora Dursley, però no es veien des de feia anys; de fet, la senyora Dursley feia veure que no tenia germana, perquè la seva germana i l'inútil del seu marit no podien ser menys Dursley. Els Dursley tremolaven només de pensar què dirien els veïns si els Potter anessin un dia a casa seva. Els Dursley sabien que els Potter també tenien un nen petit, però no l'havien vist mai. Aquest nen era una altra bona raó per mantenir-se allunyats dels Potter: no volien que el Dudley es fes amb un nen com aquell.

Quan el senyor i la senyora Dursley es van aixecar el dimarts gris i trist en què comença la nostra història, no hi havia res al cel ennuvolat que pogués fer pensar que molt aviat succeirien coses estranyes i misterioses per tot el país. El senyor Dursley cantussejava mentre triava la corbata més

avorrida de l'armari per anar a la feina, i la senyora Dursley no parava d'explicar xafarderies mentre lligava el Dudley a la trona.

Ningú d'ells no es va fixar en el gran mussol que va passar aletejant tranquil·lament per la finestra.

A dos quarts de nou el senyor Dursley va agafar el maletí, va fer un petó ràpid a la senyora Dursley i va intentar fer un petó de comiat al Dudley, però sense sort, perquè el Dudley estava en ple atac de rebequeria, i llançava els cereals a la paret. «Ets un dimoniet!», va fer el senyor Dursley amb un somriure als llavis, mentre sortia de casa. Va pujar al cotxe i va fer marxa enrere per sortir del número quatre del carrer Privet.

No va ser fins que va arribar a la cantonada del carrer que va veure el primer senyal d'alguna cosa estranya: un gat que llegia un mapa. Per un segon, el senyor Dursley no va entendre el que havia vist, llavors va girar el cap d'una revolada per mirar un altre cop. Hi havia un gat tigrat immòbil a la cantonada del carrer Privet, però no s'hi veia cap mapa. En què devia estar pensant? Devia haver estat un efecte de la llum. El senyor Dursley va parpellejar i va mirar el gat. El gat també se'l va mirar. Mentre el senyor Dursley girava a la cantonada i pujava pel carrer, va continuar observant el gat pel retrovisor. En aquell moment el gat llegia el cartell que deia «Carrer Privet». No, el que feia era mirar el cartell: els gats no llegeixen ni mapes ni cartells. Es va donar un copet al cap i va deixar de pensar en el gat. Mentre conduïa cap al centre no va pensar en res més que la gran comanda de broques que esperava rebre aquell dia.

Però quan estava a punt d'arribar al centre, les broques li van fugir del cap per culpa d'una altra cosa. Atrapat en l'embús de cotxes de cada matí, va acabar per adonar-se que hi havia molta gent vestida d'una manera estranya. Portaven capa. El senyor Dursley no suportava les persones que portaven roba de pallaso (quines disfresses que duen, els joves!). Va suposar que era alguna moda ridícula que acabava de sortir. Va picar el volant amb els dits i es va fixar en un grup d'individus estranys que hi havia per allà. Xerraven molt animats. El senyor Dursley es va enfurismar quan va veure que n'hi havia un parell que no eren gens joves. Com? Un home que era més gran que ell portava una capa de color verd maragda! Quin pocavergonya! Llavors se li va acudir que devia ser una manera com qualsevol altra de cridar l'atenció: era evident que aquella gent estava recaptant diners per a alguna cosa. Sí, era allò. Els cotxes es van començar a

moure i pocs minuts després el senyor Dursley va arribar a l'aparcament de Grunnings i ja tornava a pensar en broques.

Al seu despatx del novè pis, el senyor Dursley sempre s'asseia d'esquena a la finestra. Si no hagués estat així, aquell matí potser li hauria costat més concentrar-se en les broques. Ell no va veure els mussols que planaven pel cel a plena llum del dia, però els que eren al carrer sí que els van veure. Assenyalaven els mussols amb el dit i observaven, bocabadats, com volaven per damunt d'ells. La majoria no havien vist mai un mussol ni de nit. El senyor Dursley, però, va passar un matí sense mussols, totalment normal. Va escridassar cinc persones, va fer unes quantes trucades importants, i va cridar una mica més. Va estar de molt bon humor fins a l'hora de dinar, en què va pensar que estaria bé estirar una mica les cames i va baixar al forn del davant per comprar-se una pasta.

Havia oblidat totalment la gent de les capes, fins que va trobar-ne un grup al costat del forn. Els va mirar irritat en passar pel seu costat. No sabia exactament per què, però el van deixar intranquil. A més, murmuraven entusiasms, i no veia que duguessin cap pot per recaptar diners. A la tornada, ja amb el dònut a la mà, va entendre alguna cosa del que deien.

—Els Potter, és veritat. Jo he sentit a dir el mateix.

—Sí, el seu fill, el Harry.

El senyor Dursley va quedar glaçat. Li va entrar la por al cos. Va girar-se cap als qui parlaven, com si els volgués dir alguna cosa, però s'hi va repensar.

Va creuar el carrer de pressa, va entrar a corre-cuita a l'oficina, va ordenar de mala manera a la seva secretària que no el molestés, va agafar el telèfon i, quan ja gairebé havia marcat el número sencer, va canviar d'opinió. Va penjar i es va acariciar el bigoti, pensarós... No, estava fent el ximple. Potter tampoc no era un cognom tan estrany. Estava convençut que hi havia molta gent que es deia Potter i que tenia fills que es deien Harry. Posats a pensar-hi, ni tan sols estava segur que el seu nebot es digués així. Mai no l'havia vist. Potser es deia Harvey. O Harold. No tenia cap sentit amoïnar la senyora Dursley per això: es trasbalsava molt quan algú esmentava la seva germana. No l'hi retreia; si ell hagués tingut una germana com aquella... Però, de totes maneres, la gent de les capes...

A la tarda li va costar molt més concentrar-se en les broques. Quan va plegar a les cinc encara estava tan capficat que va ensopegar amb un home just a la sortida de l'edifici.

—Disculpi —va rondinar quan l'home vell i escarransit va ensopegar i gairebé va caure a terra. Van passar uns segons abans que el senyor Dursley s'adonés que l'home duia una capa violada. No semblava molest perquè algú hagués estat a punt de tirar-lo a terra. Al contrari, va fer un gran somriure i va dir, amb una veu tan aguda que va cridar l'atenció dels vianants:

—No pateixi, bon home, que avui res no em preocupa. Alegria! Per fi ha marxat, l'Innominable. Fins i tot un muggle com vostè hauria de celebrar un dia tan i tan meravellós!

El vell va abraçar el senyor Dursley per la cintura i va marxar.

El senyor Dursley va quedar com un estaquirot. Un perfecte desconegut l'havia abraçat. També va recordar que l'havia anomenat muggle. No sabia què volia dir, però, fos el que fos, estava desconcertat. Se'n va anar de pressa cap al cotxe i va enfilar cap a casa, desitjant que tot fos producte de la seva imaginació; una cosa que mai no havia desitjat, perquè no creia en la imaginació.

En aparcar el cotxe al garatge del número quatre del carrer Privet, el primer que va veure —i que encara el va fer posar de més mal humor— va ser el gat tigrat del matí. En aquell moment estava estirat sobre la tanca de casa seva. Estava segur que era el mateix gat: tenia les mateixes taques al voltant dels ulls.

—Fuig d'aquí! —va cridar el senyor Dursley.

El gat no es va moure. Es va limitar a fer-li una mirada severa. El senyor Dursley es va preguntar si allò entrava dins el comportament normal d'un gat. Va intentar asserenar-se, i se'n va anar cap a casa. Estava decidit a no dir-ne res a la seva dona.

La senyora Dursley havia tingut un dia normal, tranquil. Durant el sopar li va explicar els problemes que la senyora Veïna del Costat tenia amb la seva filla, i també que el Dudley havia après una paraula nova («No!»). El senyor Dursley va intentar comportar-se com sempre. Un cop van haver ficat el Dudley al llit, se'n va anar cap a la sala i encara va ser a temps de veure el final de les notícies:

—I, ja per acabar, els amants dels ocells ens han informat que avui els mussols s'han comportat de manera anòmla. Malgrat que aquestes aus normalment surten de cacera a la nit i gairebé mai se les veu de dia, d'ençà que ha sortit el sol aquest matí, se les ha vist volar per tot arreu. Els experts encara no han trobat una explicació plausible a aquest canvi d'hàbits dels mussols. —El presentador es va permetre un gran somriure—. Tot un

misteri. I ara, deixem pas a Jim McGuffin amb el temps. Què? Tindrem més pluja de mussols aquesta nit, Jim?

—Doncs mira, Ted —va dir l'home del temps—, no ho sé, però els mussols no han estat els únics que s'han comportat de manera sorprenent. Alguns observadors han trucat des de punts tan distants com Kent, Yorkshire i Dundee per dir-me que, en comptes dels xàfecs que vaig anunciar ahir, han tingut una pluja d'estels. Potser és que la gent ha celebrat la Nit de les Fogueres abans d'hora. Que no és fins a la setmana que ve, amics! De totes maneres, tindrem una nit passada per aigua.

El senyor Dursley va quedar glaçat a la butaca. Estels fugaços a tota la Gran Bretanya? Mussols que volen de dia? Gent estranya amb capa per tot arreu? I un comentari, un comentari sobre els Potter...

La senyora Dursley va entrar a la sala amb dues tasses de te. No hi havia més remei. L'hi havia d'explicar. Es va aclarir la gola, nerviós.

—Emm... Petúnia, amor meu, no has tingut notícies de la teva germana, últimament, oi?

Tal com preveia, la senyora Dursley es va sobresaltar i va fer cara d'enfadada. Era natural: estava acostumada a fer com si no tingués germana.

—No —va dir amb aspresa—. Per què?

—No, per unes coses estranyes que han dit a les notícies —va rondinar el senyor Dursley—. Mussols... Estels fugaços... I molta gent rara pel carrer...

—I? —va fer la senyora Dursley.

—Doncs que... Que pensava que potser... Tot això tenia alguna cosa a veure amb... No sé... Amb la seva gent.

La senyora Dursley va fer un glopet de te amb els llavis contrets. El senyor Dursley no sabia si dir-li que havia sentit el nom de «Potter». Va decidir que no gosava. En comptes d'això va dir, tan tranquil·lament com va poder:

—El nen té més o menys la mateixa edat que el Dudley, oi?

—Suposo que sí —va respondre ella, incòmoda.

—Com es deia? Howard, oi?

—Harry. Un nom ben lleig i vulgar, si t'he de ser sincera.

—Oh, i tant —va fer el senyor Dursley, amb el cor encongit—. Hi estic totalment d'acord.

Van pujar a l'habitació i no va dir res més sobre el tema. Mentre la senyora Dursley era al bany, el senyor Dursley es va apropar a la finestra de

la cambra i va fer un cop d'ull al jardí. El gat continuava allà. Mirava cap al carrer Privet, com si esperés algú.

Eren imaginacions seves? Podia ser que tot allò tingués alguna cosa a veure amb els Potter? Si era així... Si s'arribava a saber que estaven emparentats amb un parell de... Bé, creia que no ho podria suportar.

Els Dursley se'n van anar a dormir. La senyora Dursley es va adormir ràpidament, però al senyor Dursley li va costar més; no parava de donar voltes a tot plegat. Abans que finalment s'adormís, va tenir un últim pensament que el va deixar tranquil: fins i tot en cas que els Potter hi estiguessin involucrats, no tenien cap motiu per apropar-se a ell i a la senyora Dursley. Els Potter sabien de sobres el que ell i la Petúnia pensaven de la gent com ells... No s'imaginava com podien veure's embolicats en allò, fos el que fos. Va badallar i va canviar de costat. No, res de tot allò no els havia d'amoïnar, a ells.

S'equivocava de mig a mig.

I mentre el senyor Dursley anava caient en un son intranquil, el gat que era a fora, sobre la tanca, estava ben despert. Estava quiet com una estàtua, amb els ulls clavats en la cantonada més llunyana del carrer Privet. Ni tan sols es va immutar quan la porta d'un cotxe es va tancar de cop al carrer del costat, o quan dos mussols li van passar per sobre. Era gairebé mitjanit quan finalment es va moure.

Un home va aparèixer a la cantonada que el gat havia estat vigilant; va aparèixer tan de sobte, tan silenciosament, que qualsevol hauria pogut pensar que havia sortit de sota terra. Al gat se li va eriçar la cua i se li van empètir els ulls.

Al carrer Privet no s'havia vist mai ningú semblant. Era alt, prim, i molt vell, si s'havia de jutjar pel color argentat dels cabells i la barba, que eren tan llargs que se'ls hauria pogut ficar als pantalons. Portava una túnica llarga, una capa morada que arrossegava per terra i unes botes de taló alt amb sivelles. Els ulls lluminosos i brillants li guspirejaven rere les ulleres de mitja lluna, i tenia un nas allargat i tort, com si l'hi haguessin trencat almenys dues vegades. Es deia Albus Dumbledore.

L'Albus Dumbledore no s'adonava que acabava d'arribar a un carrer on tot ell, des del nom fins a les botes, era mal rebut. Estava ocupat furgant dins la capa, buscant alguna cosa. Però sí que s'havia adonat que algú l'observava, perquè de sobte va aixecar la vista cap al gat, que el mirava fixament des de l'altra punta del carrer. Per alguna raó, ho va trobar graciós.

Va riure per sota el nas i va dir, en veu baixa: «M'ho hauria hagut d'imaginar».

Havia trobat allò que buscava a la butxaca interior de la capa. Semblava un encenedor platejat. El va obrir, el va aixecar, i va fer un gest com per encendre'l. El fanal més proper es va apagar fent un suau pop. Va tornar a fer clic i un altre fanal va quedar a les fosques. Dotze vegades va fer clic amb l'apagador, fins que en tot el carrer no van quedar sinó dos puntets minúsculs en la distància: els ulls del gat que l'observava. Si algú hagués mirat per la finestra en aquell moment, ni que hagués estat la senyora Dursley, que era llarga de vista, no hauria estat capaç de veure res del que passava al carrer. El Dumbledore va guardar l'apagador dins la capa i va començar a caminar carrer avall cap al número quatre. Quan hi va arribar es va asseure al mur, al costat del gat. No el va mirar, al cap d'uns instants li va parlar.

—Quina sorpresa, veure-us aquí, professora McGonagall!

Es va girar per somriure al gat tigrat, però ja no hi era. En comptes del gat, va somriure a una dona d'aspecte bastant sever que duia unes ulleres quadrades amb la mateixa forma de les taques que el gat tenia al voltant dels ulls. També ella portava una capa, una capa de color maragda. Duia els cabells negres recollits en un monyo. Semblava confosa.

—Com heu sabut que era jo? —va preguntar.

—Estimada professora, no havia vist mai un gat tan encarcerat.

—Vós també estaríeu encarcerat si us haguéssiu passat tot el dia esperant sobre un mur de maó —va dir la professora McGonagall.

—Tot el dia? Doncs podríeu estar divertint-vos. Dec haver passat una desena de festes venint cap aquí.

La professora McGonagall va esbufegar, enfadada.

—Sí, és clar, tothom ho està celebrant —va dir neguitosa—. Aniria bé que fossin una mica més discrets, però no! Fins i tot els muggles s'han adonat que passava alguna cosa. Ho han dit als seus noticiaris. —Va girar el cap enrere, assenyalant la finestra de la sala d'estar dels Dursley—. Ho he sentit. Esbarts de mussols... Estels fugaços... Vaja, que no són del tot imbècils. Per força havien de notar alguna cosa. Deixar caure estels fugaços a Kent... M'ho jugaria tot que això és cosa del Dedalus Diggle. Mai no ha tingut gaire enteniment.

—No els podeu retreure res —va dir el Dumbledore amablement—. Durant onze anys hem tingut ben poca cosa per celebrar.

—Ja ho sé —va dir la professora McGonagall irritada—. Però això no justifica que perdem el cap. La gent és molt imprudent de sortir al carrer a la llum del dia, sense ni tan sols vestir-se amb roba de muggle i escampar rumors...

Llavors el va mirar de cua d'ull, amb una mirada punyent, com si esperés que ell li digués alguna cosa, però com que no ho va fer, va continuar:

—També estaria bé que el mateix dia que sembla que finalment l'Innominable ha desaparegut, els muggles ens descobrissin a tots. Perquè suposo que se n'ha anat de debò, oi, professor Dumbledore?

—Sembla que sí —va respondre el Dumbledore—. I ja en podem estar contents. Us ve de gust un pica-pica de llimona?

—Un què?

—Un pica-pica de llimona. És una llimonada dels muggles que m'agrada força.

—No, gràcies —va dir la professora McGonagall fredament, com si pensés que no era moment per a pica-piques de llimona—. El que us deia: fins i tot si l'Innominable se n'ha anat de debò...

—Estimada professora, segur que una persona sensata com vós no el pot anomenar pel seu nom? Tota aquesta ximpleria de «l'Innominable»... Fa onze anys que intento convèncer la gent que li digui pel seu nom: Voldemort. —La professora McGonagall es va sobresaltar, però el Dumbledore, que estava desembolicant dos pica-piques de llimona, no se'n va adonar—. Dient-li «Innominable» no fem més que embolicar la troca. Sempre he pensat que no hi havia cap motiu per tenir por de pronunciar el nom de Voldemort.

—Ja ho sé —va dir la professora McGonagall, mig exasperada, mig admirada—. Però el vostre cas és diferent. Tothom sap que sou l'únic de qui l'Innomina..., d'acord, Voldemort, tenia por.

—M'afalagueu —va dir el Dumbledore, serè—. Voldemort tenia poders que jo no tindré mai.

—Només perquè sou massa... Vaja, massa noble per utilitzar-los.

—Sort que és fosc. Mai no m'havia posat tan vermell d'ençà que Madame Pomfrey em va dir que li agradaven les meves orelles noves.

La professora McGonagall li va fer una mirada incisiva i va dir:

—Els mussols no són res comparats amb els rumors que volen per tot arreu. Sabeu què diu la gent, per què ha desaparegut, què ha aconseguit aturar-lo finalment?

Semblava que la professora McGonagall havia arribat a allò de què realment volia parlar, a la veritable raó per la qual s'havia passat tot el dia esperant sobre un mur fred i dur, ja que mai, ni com a gat ni com a dona, no havia mirat Dumbledore d'una manera tan penetrant com ho feia en aquell moment. Estava clar que, fos el que fos el que «la gent» deia, no s'ho creuria fins que el Dumbledore li digués que era veritat. Però el Dumbledore estava buscant un altre pica-pica de llimona i no va contestar.

—El que diuen —va continuar, fent un esforç— és que la nit passada Voldemort va aparèixer pel Cau de Goldric. Que hi va anar a buscar els Potter. Els rumors diuen que la Lily i el James Potter són... Són... Són morts!

El Dumbledore va inclinar el cap en senyal de dol. La professora McGonagall va esbufegar.

—La Lily i el James... No m'ho puc creure... No m'ho volia creure... Oh, Albus!

El Dumbledore li va passar el braç per l'esquena i li va donar uns copets.

—Sí... No m'ho recordeu... —va dir amb pesar.

La professora McGonagall va continuar, amb veu tremolosa:

—Això no és tot. Diuen que va intentar matar el nen dels Potter, el Harry. Però... Que no va poder. Que no va poder matar aquell noiet. Ningú sap per què, ni com va ser, però diuen que, quan no va poder matar el Harry Potter, d'alguna manera el poder de Voldemort es va esvanir... I que és per això que ha desaparegut.

El Dumbledore va fer que sí amb el cap, abatut.

—És... És cert? —va preguntar la professora McGonagall vacil·lant—. Després del que ha fet... De tota la gent que ha mort... No va poder matar un nen petit? És impressionant... De totes les coses que el podien aturar... Però, per l'amor de Déu, com va poder sobreviure, el Harry?

—Tan sols podem fer suposicions —va dir el Dumbledore—. Potser no ho sabrem mai del cert. —La professora McGonagall va treure un mocador brodat i es va eixugar els ulls, amagats rere les ulleres. El Dumbledore va sospirar profundament, mentre treia un rellotge daurat de la butxaca i mirava l'hora. Era un rellotge molt estrany. Tenia dotze busques i en comptes de números hi havia planetes minúsculs que donaven voltes a l'esfera. En qualsevol cas, el Dumbledore el devia entendre perquè se'l va guardar a la

butxaca i va dir—: El Hagrid fa tard. Per cert, suposo que va ser ell qui us va dir que jo seria aquí, oi?

—Sí —va fer la professora McGonagall—. I suposo que no em direu per què sou precisament aquí.

—He vingut per deixar el Harry amb els seus tiets. És l'única família que li queda.

—No voleu dir... No pot ser que vulgueu dir que... Amb la gent que viu aquí? —va esclatar la professora McGonagall, saltant a terra i assenyalant el número quatre—. Professor Dumbledore, no pot ser. Els he estat observant tot el dia. No hi ha dues persones al món que siguin més diferents de nosaltres que ells. I tenen un fill... He vist com clavava puntades de peu a la seva mare quan pujaven pel carrer perquè volia caramels. El Harry Potter en aquesta casa!

—És el millor lloc —va dir el Dumbledore amb fermesa—. Els seus tiets l'hi explicaran tot quan sigui una mica més gran. Els he escrit una carta.

—Una carta? —va repetir la professora McGonagall gairebé sense forces, assegant-se de nou al mur—. Professor Dumbledore, de veritat creieu que tot això es pot explicar en una carta? Aquesta gent no entendrà mai el Harry! Serà famós, serà un mite... No m'estranyaria gens que el dia d'avui es conegués en el futur com el dia de Harry Potter... S'escriuran llibres sencers sobre el Harry, tots els nens del nostre món sabran qui és!

—Exacte —va dir el Dumbledore, mirant-la molt seriosament per sobre de les ulleres de mitja lluna—. Qualsevol criatura s'hi atabalaria. Serà famós abans de començar a caminar! Famós per una cosa que ni tan sols recordarà! No us adoneu que és molt millor que creixi lluny de tot això i que no s'ho trobi fins que estigui preparat per pair-ho?

La professora McGonagall va obrir la boca, però s'hi va repensar. Va empassar saliva i va dir:

—Sí, sí, teniu raó, és clar. Però, com arribarà fins aquí, professor Dumbledore?

De sobte li va mirar la capa, com si pensés que potser hi amagava el Harry a sota.

—El porta el Hagrid.

—Creieu que és... que és prudent confiar al Hagrid un afer tan important?

—Al Hagrid li confiaria la vida —va dir el Dumbledore.

—No vull dir que no tingui un bon cor —va dir la professora McGonagall a desgrat—, però heu d'admetre que és una mica eixelebrat. Té tendència a... Què ha estat això?

Un lleu retrò havia trencat el silenci que els envoltava. El soroll va anar augmentant gradualment mentre miraven amunt i avall del carrer buscant els llums d'un vehicle, fins que es va convertir en un fort rugit que els va fer mirar cap al cel. Una motocicleta enorme va aparèixer volant, i va aterrar al carrer, davant d'ells.

Si la motocicleta era enorme, encara ho era més l'home que la conduïa. Era gairebé el doble d'alt que un home normal, i com a mínim cinc cops més ample. Era simplement massa gran, i molt salvatge: la barba i les grenyes, negres, llargues i gruixudes, li tapaven gran part de la cara; tenia les mans de la mida de la tapa d'un cubell d'escombraries; i els peus, dins d'unes botes de cuir, semblaven cries de dofi; als braços, immensos i musculosos, hi duia un farcell de mantes.

—Hagrid, per fi —va dir el Dumbledore, com si s'hagués tret un pes de sobre—. Però, d'on has tret aquesta moto?

—Me l'han deixat, professor Dumbledore —va dir el gegant, baixant de la motocicleta amb molt de compte mentre parlava—. Me l'ha deixat Sirius Black el jove. Aquí el té, senyor.

—Cap problema?

—No, senyor. La casa estava mig destruïda, però l'he tret sense problemes abans que els muggles comencessin a pul·lular per allà. S'ha quedat adormit quan volàvem sobre Bristol.

El Dumbledore i la professora McGonagall es van inclinar sobre el farcell de mantes. A dins, gairebé imperceptible, hi havia un nen petit dormint profundament. Al front, sota un floc de cabells negres com l'atzabeja, hi tenia un tall d'una forma molt curiosa, com si fos un llamp.

—Aquí és on...? —va xiuxiuejar la professora McGonagall.

—Sí —va dir el Dumbledore—. Tindrà la cicatriu per sempre.

—No podríeu fer-hi alguna cosa, professor Dumbledore?

—Encara que pugués, no ho faria. Les cicatrius poden ser molt pràctiques, a vegades. Jo en tinc una sobre el genoll esquerre que és un plànol exacte del metro de Londres. Bé... Dóna-me'l, Hagrid. Més val que anem per feina.

El Dumbledore va agafar el Harry i va girar-se per anar cap a casa dels Dursley.

—Que puc...? Que puc acomiadar-me d'ell, senyor? —va preguntar el Hagrid.

Va inclinar aquell cap enorme sobre el Harry i li va fer un petó que devia ser molt raspós i pelut. Llavors, de sobte, va deixar anar un udol, com si fos un gos ferit.

—Xxxxt! —va fer la professora McGonagall—. Despertaràs els muggles!

—Ho sento —va dir fent un sanglot, i va treure un mocador brut molt gran per tapar-se la cara—. Però és que no puc... La Lily i el James, morts... I el pobre Harry, tan petit, que ha d'anar a viure amb els muggles...

—Sí, sí, és molt trist, però t'has de controlar, Hagrid, o ens enxamparan —va xiuxiuejar la professora McGonagall, donant-li uns copets al braç amb cautela, mentre el Dumbledore saltava el mur baix del jardí i anava cap a l'entrada de la casa. Va deixar el Harry al llindar amb molta cura, es va treure una carta de la capa i la va posar entre les mantes. Llavors va tornar amb els altres. Durant un minut sencer tots tres es van quedar immòbils, mirant el farcell. El Hagrid va arronsar les espatlles, la professora McGonagall va parpellejar furiosament i la llum brillant que normalment sortia dels ulls del Dumbledore es va apagar.

—Bé —va dir el Dumbledore al final—, això és tot. No hi tenim res més a fer, aquí. És millor que marxem i que anem a celebrar-ho.

—Sí —va dir el Hagrid en veu baixa—. He de tornar-li la moto al Sirius. Bona nit, professora McGonagall; professor Dumbledore, senyor.

Es va eixugar els ulls plorosos amb la màniga de la jaqueta, va pujar a la motocicleta i la va engegar; es va enlairar amb un bram i va desaparèixer en la nit.

—Fins aviat, suposo, professora McGonagall —va dir el Dumbledore, fent un gest amb el cap. Però, per tota resposta, la professora es va mocar.

El Dumbledore es va girar i es va posar a caminar carrer avall. Quan va arribar a la cantonada es va aturar i va treure l'apagador. Va fer clic un cop i les dotze boles de llum van tornar ràpidament als fanals, de manera que de sobte el carrer Privet va quedar il·luminat d'un color ataronjat; va veure un gat tigrat que se n'anava per la cantonada de l'altre final del carrer. A penes veia el farcellet de mantes al llindar del número quatre.

—Bona sort, Harry —va murmurar. Va fer mitja volta sobre els talons i va desaparèixer amb un moviment de capa.

Un cop de vent va agitar les fulles dels arbustos que delimitaven els jardins del carrer Privet, molt ben arreglats i silenciosos sota el cel de tinta negra: era l'últim lloc on un s'espera que passin coses increïbles. El Harry Potter es va moure dins el farcell, però no es va despertar. Amb una de les manetes sostenia la carta, i així va dormir, sense saber que era especial, sense saber que era famós, sense saber que al cap d'unes hores el despertaria el crit que la senyora Dursley va fer quan va obrir la porta per treure les ampolles buides de llet, sense saber que el seu cosí Dudley es passaria les setmanes següents clavant-li cops i pessigant-lo... No sabia que en aquell moment hi havia festes secretes per tot el país en què la gent brindava en veu baixa: «Pel Harry Potter: el nen que va sobreviure!».

2. El vidre que es va volatilitzar

Havien passat prop de deu anys d'ençà que els Dursley s'havien llevat i havien trobat el seu nebot al llindar de casa, però el carrer Privet no havia canviat gairebé gens. Aquell dia el sol va sortir pels mateixos jardins tan ben arreglats, va il·luminar el número quatre de llautó que penjava de la porta dels Dursley i va entrar silenciosament a la sala, que quasi no havia canviat d'ençà de la nit que el senyor Dursley havia vist aquella fatídica notícia dels mussols. Només les fotografies que hi havia a la lleixa de la xemeneia indicaven quant de temps havia passat. Deu anys enrere, n'hi havia moltes del que semblava una gran pilota de platja de color rosa amb barrets de colors diferents. Però el Dudley Dursley ja no era un bebè, i ara les fotografies mostraven un enorme nen ros sobre la seva primera bicicleta, als cavallets d'un parc d'atraccions, jugant a l'ordinador amb el seu pare, abraçat i besat per la seva mare. A l'habitació no hi havia cap signe que indiqués que a la casa hi vivia un altre nen.

Tot i així, el Harry Potter continuava allà. Encara dormia, però no trigaria a despertar-se. La tieta Petúnia ja s'havia llevat i la seva veu aguda va ser el primer soroll del dia.

—Au! Aixeca't! Vinga!

El Harry es va despertar d'un sobresalt. La tieta va tornar a picar a la porta.

—Vinga! —va xisclar.

El Harry va sentir que se n'anava cap a la cuina i que posava la fregidora al foc. Es va girar panxa amunt i va intentar recordar el somni que havia tingut. Havia estat bonic: hi apareixia una motocicleta voladora. Va tenir la sensació que ja havia tingut aquell somni un altre cop.

La tieta tornava a ser darrere la porta.

—Ja estàs a punt? —va preguntar.

—Gairebé —va respondre el Harry.

—Vinga, doncs espavila't, que vull que em vigilis el bacon. I pobre de tu que se't cremi. Ho vull tot perfecte per a l'aniversari del Duddy.

El Harry va gemegar.

—Què has dit? —va esclatar la tieta a l'altra banda de la porta.

—Res, res...

L'aniversari del Dudley! Com se'n podia haver oblidat? El Harry va sortir del llit tranquil·lament i va començar a buscar uns mitjons. Va trobar-ne un parell sota el llit, i després de fer-ne fora una aranya, se'ls va posar. El Harry estava acostumat a les aranyes, perquè l'armari de sota les escales n'estava ple, i allà era on dormia ell.

Quan es va haver vestit, va baixar a la cuina. Gairebé no es veia ni un tros de taula sota els regals del Dudley. Semblava que hi havia l'ordinador nou que volia i, per descomptat, la segona televisió i la bicicleta de competició. Per quins set sous el Dudley volia una bicicleta de competició era un misteri que el Harry no comprenia, ja que el Dudley estava molt gras i odiava fer exercici; això, és clar, tret que fer exercici volgués dir barallar-se amb algú. El sac de boxa preferit del Dudley era el Harry, però no l'enxampava gaire sovint. Tot i que no ho semblava, el Harry era molt ràpid.

Potser tenia alguna cosa a veure amb el fet que vivia en un armari fosc, però el cas era que el Harry sempre havia estat baix i prim per a la seva edat. És clar que semblava més baixet i més prim del que era en realitat, perquè l'únic que tenia per posar-se era la roba vella del Dudley, i el Dudley era unes quatre vegades més gros que ell. El Harry tenia la cara allargada, els genolls molt marcats, els cabells negres i uns ulls verds i brillants. Portava unes ulleres rodones que s'aguantaven senceres gràcies a un munt de cel·lo, de tants cops de puny que el Dudley li havia donat al nas. L'única cosa que li agradava al Harry del seu aspecte era una petita cicatriu amb forma de llamp que tenia al front. Tenia la impressió d'haver-la tingut sempre, i la primera pregunta que recordava haver-li fet a la tieta Petúnia era com se l'havia fet.

—En l'accident de cotxe en què es van matar els teus pares —li havia dit ella—. I no facis preguntes.

«No facis preguntes»: era la primera regla per tenir una vida tranquil·la amb els Dursley.

El tiet Vernon va entrar a la cuina quan el Harry tombava el bacon.

—Pentina't! —va bordar per tot bon dia.

Aproximadament un cop a la setmana el tiet Vernon aixecava la vista del diari que llegia i cridava que al Harry li calia tallar-se els cabells. Al Harry li havien tallat els cabells més vegades que a tots els nois de la classe junts, però tant era, perquè li continuaven creixent de la mateixa manera: en totes direccions.

El Harry ja estava fregint els ous quan el Dudley va arribar a la cuina amb la seva mare. El Dudley s'assemblava molt al tiet Vernon: tenia una cara rosa i gran, no gaire coll, uns ulls blaus petits i aquosos, i uns cabells rossos i gruixuts que li queien suaument sobre una cara grossa com un pa de quilo. La tieta Petúnia deia sovint que el Dudley semblava un angelet. El Harry deia que el que semblava era un porc amb perruca.

El Harry va posar els plats amb els ous i el bacon sobre la taula, cosa complicada perquè no hi havia gaire espai. Mentrestant, el Dudley comptava els regals. De sobte, es va enfadar.

—Trenta-sis —va dir, aixecant la vista cap als seus pares—. N'hi ha dos menys que l'any passat.

—Rei, t'has deixat el de la tieta Marge. Mira, és aquí, sota aquest tan gran del papà i la mamà.

—D'acord, trenta-set, llavors —va dir el Dudley, posant-se molt vermell.

El Harry, que veia venir una de les grans rebequeries del Dudley, va començar a empassar-se el bacon tan ràpid com va poder, no fos cas que el Dudley fumés la taula enlaire.

Era obvi que la tieta Petúnia també havia ensumat el perill, perquè va dir, sense pensar-s'hi dos cops:

—I encara et comprarem dos regals més quan sortim. Què et sembla, matonet meu? Dos regals més. T'està bé?

El Dudley es va posar a pensar. Que difícil. Al final va dir, a poc a poc:

—Així en tindrè trenta... Trenta...

—Trenta-nou, rei —va dir la tieta.

—Ah! —El Dudley es va deixar caure sobre la cadira com si fos un sac de patates i va agafar el paquet que tenia més a prop—. Llavors, d'acord.

El tiet Vernon va deixar anar una rialleta.

—Aquest dimoniet sap fer-se valer, eh! Exactament igual que el seu pare. Ben fet, fill! —I li va passar la mà pels cabells.

En aquell moment va sonar el telèfon i la tieta Petúnia es va aixecar per agafar-lo mentre el Harry i el tiet Vernon miraven com el Dudley

desembolicava la bicicleta de competició, una càmera de vídeo, un avió amb control remot, setze jocs d'ordinador i un aparell de vídeo. Estava estripant el paper que embolicava un rellotge d'or quan la tieta va tornar del telèfon amb cara de preocupada i enfadada.

—Males notícies, Vernon —va dir—. La senyora Figg s'ha trencat una cama. No se'l pot quedar, avui. —I va assenyalar el Harry amb el cap.

El Dudley es va quedar amb la boca oberta de l'ensurt; al Harry, en canvi, el cor li va fer un bot d'alegria. Cada any, per l'aniversari del Dudley, els seus pares el portaven amb un amic a passar el dia fora. Anaven al parc d'atraccions, a una hamburgueseria, al cinema. I cada any deixaven el Harry amb la senyora Figg, una dona gran una mica tocada de l'ala que vivia dos carrers més enllà. El Harry odiava anar-hi. La casa feia olor de col i la senyora Figg li feia mirar fotografies de tots els gats que havia tingut al llarg de la seva vida.

—I ara, què? —va dir la tieta Petúnia, mirant furiosament el Harry, com si fos culpa seva. El Harry admetia que li hauria de saber greu que la senyora Figg s'hagués trencat la cama, però no era fàcil quan pensava que encara hauria de passar un altre any abans no hagués de tornar a veure el Bigotis, la Potetes, el Blanquet i el Negret.

—Podríem trucar a la Marge —va suggerir el tiet Vernon.

—No siguis ximple, Vernon; la Marge l'odia.

Els Dursley parlaven sovint del Harry d'aquella manera, com si no hi fos. O potser més aviat com si fos alguna cosa fastigosa que no els pogués entendre, com ara un llimac.

—I què me'n dius de la teva amiga... Com es diu? Yvonne?

—Està de vacances a Mallorca —va cridar la tieta Petúnia.

—Em podríeu deixar aquí... —va insinuar el Harry, esperançat. (D'aquella manera podria mirar el que volgués a la televisió, per variar, i potser fins i tot fer servir l'ordinador del Dudley).

La tieta Petúnia va fer cara d'haver-se empassat un botó.

—I que en tornar ens trobéssim la casa en ruïnes? —va rugir.

—No hi calaré foc —va dir el Harry, però no l'escoltaven.

—Suposo que ens el podríem endur al zoo —va dir la tieta Petúnia, temptejant—, i deixar-lo al cotxe...

—El cotxe és nou, no es pot quedar sol a dins...

El Dudley va començar a marranejar. De fet, no plorava de veritat, feia anys que no plorava de veritat, però sabia que, si feia quatre ganyotes i

gemegava fort, la seva mare faria el que ell volgués.

—Dudleiet, reietó meu, no ploris. La mamà no deixarà que t'espatlli el dia —va dir ella mig plorosa, abraçant-lo.

—No vull... No vull... que vin... gui! —va cridar el Dudley entre sanglots exagerats—. Sempre ho es... espatlla tot! —I va fer al Harry una ganyota molt desagradable pel forat que deixaven els braços de la seva mare.

Just llavors va sonar el timbre.

—Oh, Déu meu, ja són aquí —va dir la tieta Petúnia, desesperada. Al cap d'uns segons va veure entrar el Piers Polkiss, el millor amic del Dudley, amb la seva mare. El Piers era un paio escanyolit i amb cara de rata, i normalment era ell qui subjectava a la gent els braços rere l'esquena per tal que el Dudley els pegués. Tan bon punt va veure'l, el Dudley va deixar de fer veure que plorava.

Mitja hora més tard, el Harry, que encara no es podia creure la sort que havia tingut, era amb el Dudley i el Piers al seient del darrere del cotxe, anant cap al zoo per primera vegada a la vida. Als seus tiets no se'ls havia acudit res millor, però, abans de marxar, el tiet Vernon l'havia agafat i a part:

—T'ho adverteixo —havia dit, amb aquella enorme cara morada enganxada a la del Harry—, t'ho dic de debò, noi: fes una sola cosa estranya, una sola cosa, i t'estaràs tancat dins l'armari fins Nadal.

—No faré res —va dir el Harry—, ho prometo.

Però el tiet Vernon no se'l va creure. Ningú no se'l creia mai.

El problema era que al voltant del Harry sovint passaven coses estranyes, i no servia de res dir-los que no era culpa seva. Un cop, la tieta Petúnia, cansada que el Harry sempre tornés del barber com si no hi hagués anat, havia agafat unes tisores de cuina i li havia tallat els cabells tan curts que gairebé hauria semblat calb si no hagués estat pel floc que li havia deixat «per amagar aquesta cicatriu tan horrorosa». El Dudley se n'havia rigut com un beneit, i el Harry s'havia passat tota la nit sense dormir imaginant-se què passaria l'endemà a l'escola, on normalment ja es burlaven d'ell perquè duia la roba baldera i les ulleres amb cel·lo. L'endemà al matí, però, va descobrir que tornava a tenir els cabells exactament igual de llargs com els tenia abans que la tieta Petúnia l'hagués esquilat. L'havien castigat a passar-se una setmana a l'armari per això, malgrat que havia intentat fer-los entendre que no entenia com era que li havien crescut tan ràpid.

Un altre dia la tieta Petúnia havia intentat posar-li un jersei vell del Dudley que era repugnant (marró amb boletes de llana de color taronja). Doncs bé, com més s'escarrassava a fer-l'hi passar pel cap, més petit es feia, fins que al final potser li hauria anat bé a un titella, però segur que al Harry no. La tieta Petúnia va decidir que es devia haver encongit a la rentadora, i no el va castigar.

D'altra banda, va tenir molts problemes el dia que el van trobar a la teulada de la cuina de l'escola. El grupet del Dudley l'havia estat seguint com de costum, quan, per a sorpresa de tothom, el Harry inclòs, es va trobar assegut sobre la xemeneia. Els Dursley van rebre una carta de la directora, que estava molt enfadada perquè el Harry s'havia enfilat a les teulades de l'escola. Però l'únic que havia volgut fer (tal com va explicar a crits al tiet Vernon a través de la porta tancada amb clau de l'armari) era saltar darrere els grans cubells d'escombraries que hi havia al costat de la porta de la cuina. El Harry suposava que un cop de vent el devia haver enxampat a mig salt.

Però aquell dia no passaria res de dolent. Fins i tot valia la pena estar amb el Dudley i el Piers si així podia passar el dia en un lloc que no fos l'escola, l'armari o la saleta amb olor de col de la senyora Figg.

Mentre conduïa, el tiet Vernon no parava de queixar-se a la tieta Petúnia. Li agradava queixar-se de les coses: la gent de la feina, el Harry, l'ajuntament, el Harry, el banc i el Harry eren tot just alguns dels seus temes preferits. Aquell matí eren les motocicletes.

—Van rugint per tot arreu com boges. Els conductors són uns bandarres —va dir, mentre una motocicleta els avançava.

—Ahir vaig somiar una moto —va dir el Harry, que de sobte se n'havia recordat—. Volava.

El tiet Vernon va estar a punt de xocar amb el cotxe del davant. Es va girar i li va cridar, amb una cara com una gegantesca remolatxa amb bigoti:

—Les motos no volen.

El Dudley i el Piers van riure per sota el nas.

—Ja sé que no volen —va dir el Harry—. Tan sols era un somni.

Però després es va penedir d'haver parlat. Si hi havia res que els Dursley odiessin més que les seves preguntes, era que parlés de coses que no es comportaven com ho havien de fer, tant se valia si era en un somni o als dibuixos animats. Potser pensaven que tindria mals pensaments.

Aquell dissabte feia un dia preciós i el zoo estava ple de famílies. A l'entrada, els Dursley van comprar dos gelats grans de xocolata per al Dudley i el Piers, i llavors, com que la dona somrient de la parada li havia preguntat què volia abans que se'n poguessin anar d'una revolada, van haver de comprar un polo de llimona de quatre cèntims per al Harry. «Tampoc no està tan malament», va pensar el Harry en llepar-lo mentre miraven un goril·la que es rascava el cap i que s'assemblava molt al Dudley, només que no era ros.

Pel Harry va ser el millor matí que havia passat en molt de temps. Procurava caminar una mica allunyat dels Dursley, per si el Dudley i el Piers, que cap a migdia ja començaven a avorrir-se amb tant d'animal, tornaven al seu passatemps preferit de pegar-lo. Van dinar al restaurant del zoo, i quan el Dudley va organitzar un escàndol dels seus perquè les postres que havia demanat no eren prou grans, el tiet Vernon li'n va demanar unes altres i va deixar que el Harry s'acabés les primeres. El Harry va pensar, després, que ja s'hauria pogut imaginar que tot plegat era massa bonic per durar gaire.

Després de dinar van anar al terrari. Era fosc i s'hi estava fresquet. Les parets estaven cobertes de vitrines il·luminades, i rere els vidres hi havia tota mena de llangardaixos i de serps que lliscaven sobre pedres o branques mortes. El Dudley i el Piers volien veure cobres verinoses grans i pitons gruixudes de les que esclafen persones. El Dudley de seguida va trobar la serp més gran que hi havia. Podia fer dues voltes al cotxe del tiet Vernon i aixafar-lo fins a convertir-lo en un cubell d'escombraries. Però en aquell moment no semblava que en tingués ganes; estava com adormida.

El Dudley es va plantar davant la vitrina, amb el nas enganxat al vidre, mirant embadalit la serp marró i lluent que estava enrotllada en espiral.

—Fes que es mogui —va pregar al seu pare com si fos un nen petit.

El tiet Vernon va donar uns copets al vidre, però la serp ni es va immutar.

—Fes-ho un altre cop —li va ordenar.

El tiet Vernon va repicar amb els nusos dels dits, però la serp va continuar fent la migdiada.

—Això és un pal —va gemegar finalment, i se'n va anar arrossegant els peus.

El Harry es va posar davant la gran vitrina i es va quedar absort mirant la serp. No li hauria estranyat gens que la serp s'hagués mort d'avorriment en aquell mateix instant: no tenia ningú que li fes companyia, tret dels

imbècils que es passaven el dia molestant-la amb els copets al vidre. Allò era pitjor que tenir com a habitació un armari en què l'únic visitant que picava a la porta era la tieta Petúnia per despertar-lo. Com a mínim, ell podia passejar-se per la resta de la casa.

De sobte, la serp va obrir els ulls de vidre. A poc a poc, molt a poc a poc, va aixecar el cap fins a posar-los a l'alçada dels del Harry.

Li va fer l'ullet.

El Harry la va mirar fixament. Llavors va donar una ullada al seu voltant per comprovar que no el mirava ningú. Es va girar cap a la serp i li va tornar el gest.

La serp va assenyalar el tiet Vernon i el Dudley amb el cap i va alçar els ulls cap al sostre. La mirada que va fer al Harry deia clarament: «Això és el nostre pa de cada dia».

—Ja ho veig —va fer el Harry en veu molt baixa, tot i que no estava convençut que la serp el sentís—. Ha de ser un rotllo.

La serp va fer que sí amb el cap.

—Però, tu d'on vénis? —va preguntar el Harry.

La serp va fer un esforç per assenyalar-li amb la cua una placa que hi havia al costat del vidre. El Harry es va inclinar per llegir-la.

Boa Constrictor, Brasil.

—S'hi estava bé, allà? —La Boa Constrictor va tornar a assenyalar-li la placa i el Harry en va llegir la resta: *Aquest exemplar va néixer en captivitat*—. Ara ho entenc! Així que mai has estat al Brasil?

Mentre la serp brandava el cap, un crit ensordidor els va fer fer un bot:

—Dudley! Senyor Dursley! Veniu a veure aquesta serp! Fa unes coses increïbles!

El Dudley va anar cap a ells tan ràpidament com va poder, tenint en compte que es movia com un ànec.

—Tu, surt del mig —va dir, i va clavar al Harry un cop de puny a les costelles. El cop el va agafar de sorpresa i va caure al terra de formigó. El que va venir després va passar tan ràpid que ningú no ho va entendre: el Dudley i el Piers estaven re colzats sobre el vidre, i un segon després reculaven cridant com bojos.

El Harry es va aixecar de terra i se li va tallar la respiració: el vidre que tancava la boa s'havia volatilitzat. Aquella serp magnífica va començar a descargolar-se i a lliscar per terra. Els que eren al terrari es van posar a xisclar i a córrer cap a les sortides.

El Harry hauria jurat que quan la serp li va passar pel costat va sentir una veu suau que li va xiuxiuejar: «Brasil, espera'm que vinc... Gràciesss, *amigo*».

El vigilant del terrari estava estupefacte.

—Però, i el vidre? —no parava de repetir—. On ha anat a parar el vidre?

El mateix director del zoo va fer una tassa de te a la tieta Petúnia, carregada i amb molt de sucre, mentre no parava de disculpar-se pel que havia passat. El Piers i el Dudley no paraven de farfallejar. Pel que havia vist el Harry, l'únic que havia fet la serp havia estat treure'ls la llengua quan els havia passat pel costat, però quan ja tornaven a ser tots al cotxe del tiet Vernon, el Dudley ja deia que gairebé se li havia endut la cama, i el Piers, que l'havia intentat ofegar. Però el pitjor va ser, com a mínim per al Harry, que el Piers es calmés prou per dir:

—El Harry hi estava parlant, oi que sí, Harry?

El tiet Vernon va esperar que el Piers estigués a una distància prudencial de la casa abans de passar comptes amb el Harry. Estava tan enfadat que gairebé no podia parlar. L'únic que va aconseguir dir va ser: «Fuig. A l'armari. No surtis. No sopes». Després va caure rodó sobre una cadira i la tieta Petúnia va haver de córrer a buscar-li un conyac doble.

Al cap de molta estona, el Harry continuava despert en la foscor de l'armari, pensant que li vindria de primera tenir un rellotge. No sabia quina hora era i no estava segur que els Dursley ja s'haguessin adormit. Fins que no dormissin no podia arriscar-se a anar a la cuina a buscar alguna cosa per menjar.

Havia viscut amb els Dursley durant deu anys —deu anys horribles, pel que recordava—, d'ençà que era un bebè i els seus pares havien mort en l'accident de cotxe. No recordava que estigués dins un cotxe quan els seus pares van morir. A vegades, quan forçava la memòria en les llargues hores que passava dins l'armari, li venia una visió estranya: una llum verda enlluernadora i un dolor intens al front. Allò, suposava ell, era l'accident, tot i que no entenia d'on sortia la llum verda. No recordava en absolut com eren els seus pares. Els seus tiets no en parlaven mai, i, naturalment, ell no podia fer preguntes. No hi havia cap fotografia d'ells en aquella casa.

Quan era més petit, el Harry havia somiat que un dia apareixia un parent desconegut i se l'enduia, però allò no havia succeït; els Dursley eren l'única família que tenia. En canvi, de vegades pensava (o potser ho desitjava) que

el coneixia gent estranya que trobava pel carrer. Gent molt estranya, tot s'ha de dir. Un dia que havia anat a comprar amb la tieta Petúnia i el Dudley, un home escarransit que duia un barret de color lila li va fer una reverència. Després de preguntar-li enfurismada si coneixia aquell home, la tieta Petúnia se'ls va endur corrents de la botiga sense que haguessin comprat res. Un altre cop, una dona vella i escabellada, vestida tota de verd, l'havia saludat efusivament a l'autobús. No feia gaire que un calb que duia un abric molt llarg de color lila havia arribat a donar-li la mà, i després havia marxat sense dir paraula. Però allò que estranyava més el Harry de tota aquella gent era la manera com desapareixien en el no-res tan bon punt el Harry intentava acostar-s'hi.

A l'escola, el Harry no hi tenia ningú. Tothom sabia que la banda del Dudley odiava l'estrafolari del Harry Potter, amb la seva roba baldera i les seves ulleres trencades, i ningú no volia problemes amb la banda del Dudley.

3. Les cartes de ningú

La fugida de la *Boa Constrictor* brasilera li havia valgut al Harry el càstig més llarg que mai havia rebut. Quan finalment el van deixar sortir, les vacances d'estiu ja havien començat, i el Dudley ja havia fet malbé la nova càmera de vídeo, havia fet estavellar l'avió de control remot i, el primer dia que havia fet servir la bici de competició, havia tirat per terra la pobra senyora Figg mentre creuava el carrer Privet amb les crosses.

El Harry estava content que no hi hagués escola, tot i que ni així no es deslliurava de la banda del Dudley, que passava per casa cada dia. El Piers, el Dennis, el Malcolm i el Gordon eren tots grossos i estúpids, però com que el Dudley era el més gros i el més estúpid de tots, ell era el líder. La resta del grup s'apuntava amb ganes a practicar l'esport preferit del Dudley: la caça del Harry.

Per aquesta raó el Harry passava tant de temps com podia fora de casa, passejant i desitjant que arribés el final de les vacances, que era quan podia veure un tímid bri d'esperança. Al setembre començaria l'escola secundària i, per primer cop a la vida, no estaria amb el Dudley. El Dudley tenia plaça a Smeltings, l'escola on havia anat el seu pare. El Piers Polkiss també hi aniria. En canvi, el Harry aniria a Stonewall High, l'institut del barri, cosa que al Dudley li semblava molt divertida.

—El primer dia de classe agafen els nous i els emboteixen el cap al vàter —li va dir al Harry—. ¿Vols que pugem a practicar?

—No, gràcies —va dir el Harry—. El teu cap és la cosa més fastigosa que ha tingut aquest vàter a dins. Potser no li prova —i va fugir corrents, abans que el Dudley arribés a entendre què havia dit.

Un dia del mes de juliol la tieta Petúnia es va endur el Dudley a Londres per comprar l'uniforme de Smeltings, i va deixar el Harry a casa de la senyora Figg. Aquell cop no va ser tan horrible com de costum. Pel que es

veu, la cama se l'havia trencada en ensopegar amb un dels gats, i semblava que ja no li agradaven tant com abans. Li va deixar mirar la televisió i li va donar un tros de pastís de xocolata que, pel gust que tenia, devia fer anys que corria per la cuina.

A la nit el Dudley es va passejar per la sala amb l'uniforme nou perquè tota la família el pogués admirar. Els alumnes de Smeltings havien de portar un frac d'un color marró vermellós, pantalons de golf taronges i un barret de palla amb la part de dalt plana. També havien de passejar un pal rugós per pegar-se els uns als altres quan els professors no els veien. Se suposava que això els preparava per a la vida.

Quan el tiet Vernon va veure el Dudley amb els pantalons de golf nous, va assegurar amb to greu que aquell era el dia més feliç de la seva vida. La tieta Petúnia es va posar a plorar i va dir que no es podia creure que aquell fos el seu Dudleió, de tan guapo i gran que estava. El Harry no es va atrevir a dir res, no sabia si podria controlar-se si ho feia. De l'esforç que va haver de fer per no riure tenia la impressió que s'havia trencat dues costelles...

L'endemà al matí, quan el Harry va entrar a la cuina per esmorzar, va sentir una pudor horrible. Venia d'un gran cubell metàl·lic que hi havia a la pica. S'hi va apropar per mirar què hi havia. Semblaven draps bruts nedant en aigua grisa.

—Què és? —va preguntar a la tieta Petúnia, que va arronsar els llavis, com sempre feia quan el Harry li preguntava alguna cosa.

—El teu uniforme nou.

El Harry va tornar a mirar dins el cubell.

—Ah! —va fer ell—. No sabia que havia d'estar mullat.

—No siguis ximple —va dir ella, malhumorada—. T'estic tenyint roba vella del Dudley. Quan estigui llest, serà com el dels altres.

El Harry ho va dubtar molt, però es va estimar més no discutir-l'hi. Es va asseure a taula i va intentar no pensar en la fila que faria el primer dia de classe a Stonewall High. Semblaria que portés trossos de pell d'elefant arrugat.

El Dudley i el tiet Vernon van entrar a la cuina tots dos amb el nas arrufat per la pudor que feia el nou uniforme del Harry. El tiet Vernon va obrir el diari, com sempre, i el Dudley, que per tot arreu duia el pal de Smeltings, el va deixar caure sobre la taula.

Van sentir que arribava el carter i que les cartes queien damunt l'estora pel forat de la bústia de la porta.

—Vés a buscar el correu, Dudley —va dir el tiet Vernon sense treure els ulls del diari.

—Que hi vagi el Harry.

—Vés a buscar el correu, Harry.

—Que hi vagi el Dudley.

—Fes-li un toc amb el pal de Smeltings, Dudley.

El Harry va esquivar el cop i se'n va anar a buscar el correu.

A l'estora hi havia tres coses: una postal de la Marge, la germana del tiet Vernon, que estava de vacances a l'illa de Wight, un sobre marró que semblava una factura, i... una carta per al Harry!

El Harry la va agafar i se la va quedar mirant; el cor li batejava com si fos una goma de pollastre gegant. Ningú, mai de la vida, li havia escrit una carta. Qui devia ser? No tenia amics, ni més família que aquella... No era soci de la biblioteca, així que ni tan sols havia rebut mai cap carta d'aquelles tan desagradables que diuen que has de retornar els llibres. Però, malgrat tot, la carta duia una adreça tan clara que no hi havia confusió possible:

*Senyor H. Potter
L'armari sota les escales
Carrer Privet núm. 4
Little Whinging
Surrey*

El sobre era gruixut i pesava molt; estava fet d'un pergamí groguenc i l'adreça estava escrita amb tinta verd maragda. No duia segell.

Va tombar el sobre amb les mans tremoloses i va veure un segell de lacre de color lila amb un escut: una gran «H» envoltada d'un lleó, una àguila, un teixó i una serp.

—Que és per avui, noi! —va cridar el tiet Vernon des de la cuina—. Què fas? Busques un paquet bomba? —I va riure la seva pròpia gràcia.

El Harry va tornar a la cuina, amb els ulls encara fixos en la carta. Li va donar la factura i la postal al tiet Vernon, es va asseure i va començar a obrir lentament el sobre groguenc.

El tiet Vernon va obrir de qualsevol manera el sobre de la factura, va esbufegar empiat i va tombar la postal.

—La Marge està malalta —li va dir a la seva dona—. Va menjar un cargol de mar que no estava gaire fi...

—Papà! —va dir el Dudley de sobte—. Papà, el Harry ha rebut una carta!

El Harry estava a punt de desplegar la carta, escrita sobre el mateix pergami gruixut de què estava fet el sobre, quan de cop el tiet Vernon l'hi va treure de les mans.

—És meva —va dir el Harry, intentant recuperar-la.

—Però qui vols que t'escrigui? —li va etzibar el tiet Vernon amb menyspreu. Va acabar d'obrir la carta amb una mà i va donar-li una ullada. La cara li va passar de vermell a verd més ràpid que un semàfor. I no es va aturar allà. En pocs segons ja la tenia del color blanc grisós de les farinetes.

—P-P-Petúnia! —va cridar, sense aire.

El Dudley va intentar prendre-li la carta per llegir-la, però el tiet Vernon la va aixecar perquè no l'hi pogués prendre. La tieta Petúnia la va agafar amb curiositat i en va llegir la primera línia. Per un moment va semblar que es desmaiava. Va tossir; s'ennuegava.

—Vernon! Déu meu! Vernon!

Es van mirar. Semblava que haguessin oblidat que el Harry i el Dudley encara eren a l'habitació. El Dudley no estava acostumat que no li fessin cas. Va ventar un cop al cap al seu pare amb el pal de Smeltings.

—Vull llegir la carta! —va cridar.

—Sóc jo qui ha de llegir-la —va dir el Harry, furiós—, que és meva!

—Fora! Tots dos! —va cridar el tiet Vernon amb la veu ronca, alhora que guardava la carta al sobre.

El Harry no es va moure d'on era.

—Vull la meva carta! —va cridar.

—Deixa-me-la veure! —va exigir el Dudley.

—He dit que fora! —va bramar el tiet Vernon, que els va agafar tots dos pel coll i els va arrossegar fins al rebedor. Tan bon punt va haver tancat d'un cop fort la porta de la cuina, el Harry i el Dudley van iniciar una lluita ferotge, però silenciosa, per veure qui escoltava pel forat del pany; va guanyar el Dudley, de manera que el Harry, amb les ulleres penjant-li d'una orella, es va haver d'estirar a terra per escoltar per sota de la porta.

—Vernon —deia la tieta Petúnia amb veu tremolosa—, mira l'adreça. Com pot ser que sàpiguen on dorm? Creus que ens vigilen?

—Poden estar vigilant-nos, espiant-nos... Fins i tot seguint-nos —va dir el tiet Vernon, mig enfollit.

—I què hem de fer ara, Vernon? Creus que hauríem de contestar? Creus que els hauríem de dir que no volem que...?

El Harry veia les sabates negres i brillants del tiet Vernon passejant-se d'una banda a l'altra de la cuina.

—No —va dir finalment—. No, farem com si no l'haguéssim rebut. Si no en reben resposta... Sí, és el millor... Farem com si res.

—Però...

—No penso tenir-ne un a casa, Petúnia! No vam jurar-nos l'un a l'altre, quan ens el vam quedar, que posaríem fi a aquesta bogeria?

Aquella nit, quan va tornar de la feina, el tiet Vernon va fer una cosa que no havia fet mai: va visitar el Harry a l'armari.

—On és la meva carta? —va dir el Harry, tan aviat com el tiet Vernon va creuar la porta—. Qui m'ha escrit?

—Ningú. Te l'han enviada per error —va dir el tiet Vernon, sec—. L'he cremada.

—No ha estat cap error —va dir el Harry, enfadat—: hi havia el meu armari a l'adreça del sobre.

—A callar! —va cridar el tiet Vernon, i li van caure a sobre un parell d'aranyes del sostre. Va respirar profundament i va forçar un somriure que semblava més aviat una ganyota de dolor.

—Emm... D'això, Harry, pel que fa a l'armari... La tieta i jo hem estat pensant que... Que realment t'estàs fent una mica gran... I que potser estaria bé que et mudessis a la segona habitació del Dudley.

—Per què? —va demanar el Harry.

—No facis preguntes! —va tallar el tiet—. Porta les teves coses a dalt, ara mateix.

La casa dels Dursley tenia quatre habitacions: la dels tiets, la dels convidats (normalment la germana del tiet Vernon, la Marge), una on dormia el Dudley, i una altra on el Dudley guardava les joguines i les coses que no li cabien a la primera habitació. El Harry només va haver de fer un viatge escales amunt per portar de l'armari a l'habitació tot el que tenia. Es va asseure al llit i va mirar al seu voltant. Gairebé tot el que hi havia estava fet malbé. La càmera de vídeo que tenia des de feia un mes estava abandonada sobre un tanc petit (però que funcionava com els de veritat) amb el qual el Dudley havia passat per sobre del gos dels veïns; en una cantonada hi havia la primera televisió que havia tingut el Dudley, a la qual clavava puntades de peu quan suspenien el seu programa preferit; també hi havia una gran gàbia

per a ocells on un cop hi havia hagut un lloro que el Dudley havia intercanviat per una escopeta d'aire comprimit de veritat, que estava en una de les lleixes amb el canó tort perquè el Dudley s'hi havia assegut a sobre. Unes altres lleixes estaven plenes de llibres. Era l'únic de l'habitació que semblava que mai no hagués tocat ningú.

Del pis de sota arribava la veu del Dudley, que ploriquejava a la seva mare: «No vull que s'estigui allà... És la meua habitació... Feu-lo sortir...».

El Harry es va estirar al llit i va sospirar. El dia anterior hauria donat qualsevol cosa per ser allà dalt. Però en aquell moment hauria preferit tornar a l'armari amb la carta abans que pujar a l'habitació amb les mans buides.

L'endemà a l'hora d'esmorzar, tots estaven callats. El Dudley encara estava sota els efectes del xoc: havia cridat com un boig, havia pegat el seu pare amb el pal de Smeltings, s'havia provocat el vòmit, li havia clavat puntades de peu a la seva mare, havia llançat la tortuga pel sostre de l'hivernacle, i tot i així no li havien tornat l'habitació. El Harry recordava l'esmorzar del dia abans i desitjava amargament haver obert la carta al rebedor. El tiet Vernon i la tieta Petúnia es feien unes mirades sinistres.

Quan va arribar el correu, el tiet Vernon, que semblava que intentés ser agradable amb el Harry, va demanar al Dudley que l'anés a buscar. El Dudley hi va anar colpejant tot el que va trobar pel camí amb el pal de Smeltings. Aleshores, de sobte va cridar:

—N'hi ha una altra! Senyor Potter, L'habitació petita, Carrer Privet número 4...

El tiet Vernon va saltar de la cadira fent un crit ofegat i va engegar a córrer passadís avall, amb el Harry al darrere. El tiet Vernon va haver de lluitar cos a cos amb el Dudley fins a deixar-lo estirat a terra per prendre-li la carta, tot això amb la dificultat afegida que el Harry se li havia penjat al coll pel darrere. Després d'un minut de lluita a cegues, en què tothom va rebre amb el pal de Smeltings, el tiet Vernon es va aixecar, buscant aire, amb la carta del Harry ben agafada.

—Vés-te'n a l'armari. Vull dir, a l'habitació —va dir esbufegant—. Dudley, vés-te'n, desapareix.

El Harry no va parar de fer voltes a l'habitació. Hi havia algú que sabia que l'havien deixat sortir de l'armari, i també semblava saber que no havia rebut la primera carta. Probablement ho tornarien a intentar, i aquest cop el Harry s'asseguraria que sortís bé. Tenia un pla.

L'endemà al matí el despertador que havia arreglat va sonar a les sis. El Harry el va apagar d'una revolada i es va vestir sense fer soroll. No volia que els Dursley es despertessin. Va baixar amb molt de compte, sense encendre cap llum.

Esperaria el carter a la cantonada del carrer i seria el primer a agafar les cartes per al número quatre. El cor li batejava fort mentre gatejava pel rebedor cap a la porta d'entrada...

—Aaaaaiii!

El Harry va fer un bot... Havia ensopegat amb alguna cosa molt gran i tova que hi havia a l'estora... I aquella cosa estava viva!

Els llums de dalt es van encendre i el Harry va descobrir amb horror que la cosa gran i tova era la cara del seu tiet. El tiet Vernon havia dormit als peus de la porta, en un sac de dormir, perquè el Harry no fes precisament el que havia intentat fer. Va escridassar el Harry durant gairebé mitja hora i llavors li va dir que anés a fer-li una tassa de te. El Harry es va arrossegar miserablement cap a la cuina i quan va tornar el correu ja havia arribat, directament a la falda del tiet Vernon. El Harry va veure tres cartes amb l'adreça escrita amb tinta verda.

—Vull... —va començar a dir, però el tiet Vernon ja estava estripant les cartes, davant dels seus nassos.

Aquell dia, el tiet Vernon no va anar a treballar. Es va quedar a casa i va tapar amb claus la ranura de la porta per on el carter introduïa les cartes.

—Veus? —li va explicar a la tieta Petúnia amb la boca plena de claus—, si no poden fer-li arribar les cartes, ho deixaran estar.

—No crec que funcioni, Vernon.

—Bah, el cervell d'aquesta gent funciona d'una manera estranya, Petúnia, no són com tu i jo —va dir el tiet Vernon, mentre intentava clavar un clau amb el tros de pastís de fruites que la tieta Petúnia li acabava de portar.

El divendres van arribar una dotzena de cartes per al Harry. Com que no podien fer-les passar per la bústia, les havien deixat per sota la porta, per les escletxes dels costats, i unes quantes fins i tot per la finestreta del bany de la planta baixa.

El tiet Vernon va tornar a quedar-se a casa. Després de cremar totes les cartes, va tornar a treure els claus i el martell i va tapar les escletxes de les portes, tant les del davant com les del darrere, de manera que ningú podia sortir de la casa. Ho va fer cantussejant «De puntetes pels camps de tulipes» i se sobresaltava cada vegada que sentia un soroll.

El dissabte les coses es van començar a descontrolar. Aquell matí van ser vint-i-quatre les cartes que van trobar la manera d'entrar a la casa: fetes una boleta i amagades en les dues dotzenes d'ous que un repartidor de llet ben estranyat havia donat a la tieta Petúnia a través de la finestra de la sala. Mentre el tiet Vernon trucava furios a correus i a l'empresa de productes làctics per queixar-se a qui fos, la tieta Petúnia esmicolava les cartes amb la batedora.

—Qui redimonis deu voler parlar amb tu amb tanta urgència? —va preguntar el Dudley al Harry, tot admirat.

El diumenge, el tiet Vernon es va asseure a taula per esmorzar amb cara de cansat, però feliç.

—Els diumenges no hi ha correu —els va recordar tot content, alhora que untava el diari amb melmelada—: avui no tindrem més maleïdes cartes...

Alguna cosa va entrar per la xemeneia de la cuina mentre parlava i li va donar un cop al clatell. Un instant després, trenta o quaranta cartes van començar a saltar de la llar de foc com si fossin bales. Els Dursley es van ajupir per esquivar-les, i el Harry va saltar per agafar-ne una.

—Fora! Fora d'aquí! El tiet Vernon va agafar el Harry per la cintura i el va treure al rebedor. La tieta Petúnia i el Dudley van sortir corrent, tapant-se la cara amb els braços, i el tiet va tancar la porta de la cuina d'un cop fort. Des de fora, es continuaven sentint les cartes que queien dins la cuina i rebotaven per les parets i el terra.

—Fins aquí podíem arribar! —va dir el tiet Vernon, intentant asserenar-se, al mateix temps que s'estirava literalment els bigotis—. D'aquí a cinc minuts us vull a tots aquí a punt per marxar. Ens n'anem. Agafeu una mica de roba i prou. I que ningú protesti!

Amb la meitat del bigoti arrencat semblava un boig perillós i ningú es va atrevir a discutir-li res. Deu minuts més tard havien aconseguit arrencar els taulons que travaven la porta i eren al cotxe, dirigint-se a tota velocitat cap a l'autopista. El Dudley ploriquejava al seient del darrere; el seu pare li havia ventat un clatellot per haver-los fet esperar quan intentava ficar la televisió, el vídeo i l'ordinador dins la bossa d'esport per endur-s'ho.

Van conduir molta estona. Ni tan sols la tieta Petúnia s'atrevia a preguntar on anaven. De tant en tant, el tiet Vernon feia un cop de volant i començava a conduir en direcció contrària.

—Ens hem de desfer d'ells... Ens n'hem de desfer... —deia per si mateix cada cop que feia un gir brusc.

No van parar ni per menjar ni per beure en tot el dia. Abans de fer-se fosc, el Dudley va començar a gemegar. Havia estat el pitjor dia de la seva vida: tenia gana, s'havia perdut cinc programes de televisió que volia veure i mai no havia estat tant de temps sense matar un marcià a l'ordinador.

Al final, el tiet Vernon va parar en un hotel de mala mort als afores d'una gran ciutat. El Dudley i el Harry van compartir una habitació amb llits separats i llençols amb olor de florit. El Dudley es va passar la nit roncant, però el Harry se la va passar despert, assegut a l'ampit de la finestra, mirant els llums dels cotxes que passaven i pensant...

L'endemà, per esmorzar van menjar cereals estovats i tomàquets de llauna freds amb una torrada. Tot just acabaven quan la propietària de l'hotel se'ls va apropar.

—Perdonin, però, algú de vostès és el senyor H. Potter? Tinc uns cent sobres com aquest al mostrador...

Va ensenyar-los una de les cartes perquè veiessin l'adreça escrita amb tinta verda:

*Sr. H. Potter
Habitació 17
Hotel Vista de la Via del Tren
Cokeworth*

El Harry va intentar agafar la carta, però el tiet Vernon li va apartar la mà d'un cop. La dona se'ls va quedar mirant.

—Doni-me-les a mi —va dir el tiet Vernon. Es va aixecar d'una revolada i la va seguir cap a la recepció.

—No seria millor que anéssim a casa, amor meu? —va suggerir la tieta Petúnia tímidament unes hores més tard, però el tiet Vernon no l'escoltava.

Ningú no sabia què buscava. Els va portar fins a la clariana d'un bosc, va sortir del cotxe, va guaitar pels voltants, va fer que no amb el cap, va tornar al cotxe i ja eren un altre cop a la carretera. Va passar el mateix al bell mig d'un camp llaurat, al punt més alt d'un pont de suspensió i a l'últim pis d'un edifici d'aparcaments.

—Mamà, el papà s'ha tornat boig, oi? —va preguntar el Dudley a la tieta Petúnia, mig ensopit, cap al tard. El tiet Vernon havia aparcat a la costa, els

havia tancat dins el cotxe i havia desaparegut.

Va començar a ploure. Les gotes d'aigua feien molt de soroll en tocar el sostre del cotxe. El Dudley va començar a fer el ploricó.

—És dilluns —li va dir a la seva mare—. Avui fan *El Gran Humberto*. Vull que anem a algun lloc on hi hagi televisió.

Dilluns. El Harry va recordar una cosa. Si era dilluns, i normalment se'n podia refiar, del Dudley, per a aquestes coses, llavors l'endemà, dimarts, era el seu onzè aniversari. Naturalment, els seus aniversaris no eren mai allò que se'n diu divertits: l'any anterior els Dursley li havien regalat un penja-robes i un parell de mitjons vells del tiet Vernon. Però, tot i així, un no fa onze anys cada dia.

El tiet Vernon havia tornat i estava molt content. Duia un paquet allargat, i no va contestar quan la tieta Petúnia li va preguntar què havia comprat.

—He trobat el lloc perfecte! —va exclamar—. Vinga! Tots a fora!

Feia molt de fred, fora del cotxe. El tiet Vernon els va assenyalar una gran roca enmig del mar. A dalt de tot hi havia una cabana d'allò més tronada. Una cosa era segura: allà no hi havia televisió.

—Diuen que hi haurà tempesta aquesta nit! —va dir exultant el tiet Vernon, picant de mans—. I aquest bon home, molt amablement, ens ha deixat la seva barca!

Un vell esdentegat se'ls acostava a poc a poc i, amb un somriure pervers, els va assenyalar la barca de remes vella que flotava a l'aigua de color gris metal·litzat que tenien als peus.

—He aconseguit provisions —va dir el tiet Vernon—, així que ja hi podeu pujar!

A la barca feia un fred que pelava. La pluja i les minúscules gotes d'aigua glaçada que venien del mar els lliscaven coll avall, i el vent fred els tallava la cara. Després d'un viatge que se'ls va fer etern, van arribar a la roca i el tiet Vernon, ensopegant i relliscant tot el camí, els va portar cap a la casa mig en runes.

L'interior era esfereïdor: feia una pudor d'algues molt forta, el vent xiulava quan entrava per les escletxes de les parets de fusta i la llar de foc estava humida i no hi havia llenya. Només hi havia dues habitacions.

Les provisions del tiet Vernon van resultar ser una bossa de patates fregides per cap i quatre plàtans. Va intentar encendre un foc, però les bosses buides només van fer fumera abans de desfer-se.

—El que donariem ara per les cartes, oi? —va dir, tot content.

Estava de molt bon humor. Era obvi que creia que no hi havia cap possibilitat que algú arribés fins allà en plena tempesta per portar el correu. El Harry pensava el mateix, tot i que això a ell no el feia feliç.

En caure la nit, la tempesta anunciada va esclatar. L'escuma de les onades més altes esquitxava les parets de la cabana i el vent, furiós, feia cruixir les finestres. La tieta Petúnia va trobar unes quantes mantes florides a l'altra habitació i va preparar un llit per al Dudley sobre el sofà menjat per les arnes. Ella i el tiet Vernon se'n van anar al llit bonyegut de l'habitació del costat, i el Harry va haver d'acomodar-se al tros de terra més tou que va trobar i acotxar-se sota la manta més fina i més estripada de totes.

La tempesta era cada vegada més violenta a mesura que avançava la nit. El Harry no podia dormir. Tremolava de fred i no parava de moure's buscant una posició còmoda, i a més, li feien soroll els budells. Els roncs del Dudley quedaven ofegats pels trons que s'havien començat a sentir vora la mitjanit. L'esfera il·luminada del rellotge del Dudley, que duia al gruixut canell que li penjava d'un extrem del sofà, va indicar al Harry que al cap de deu minuts ja tindria onze anys. Va continuar ajagut, observant com el rellotge s'apropava a les dotze, preguntant-se si els Dursley se'n recordarien, preguntant-se on era l'escriptor de cartes en aquell moment.

Faltaven cinc minuts. El Harry va sentir un cruixit a fora. Va desitjar que el sostre no li caigués a sobre, tot i que potser així no tindria tant de fred. Faltaven quatre minuts. Potser la casa del carrer Privet estaria prou plena de cartes quan tornessin perquè pogués robar-ne una d'alguna manera.

Faltaven tres minuts. Què era allò que sentia? Era el mar que colpejava la roca? I (faltaven dos minuts), què era allò que grinyolava d'aquella manera tan estranya? Que potser la roca s'estava ensorrant en el mar?

Faltava un minut perquè tingués onze anys. Trenta segons... Vint... Deu... Nou... Potser despertaria el Dudley, només per empipar-lo... Tres... Dos... Un...

Bum!

La cabana sencera va tremolar i el Harry es va incorporar.

Es va quedar rígid, mirant fixament la porta. Hi havia algú a fora, algú que picava perquè volia entrar.

4. El guardabosc

Bum! Van tornar a picar a la porta. El Dudley es va despertar de cop.

—On és el canó? —va preguntar, com un beneit.

Van sentir un cop molt fort darrere seu i el tiet Vernon va aparèixer a l'habitació patinant. Duia un rifle a la mà... Ara ja sabien què hi havia en aquell paquet allargat que havia anat a buscar.

—Qui hi ha? —va cridar—. Li adverteixo que vaig armat!

Hi va haver un silenci. I llavors...

Pum!

El cop va ser tan fort que la porta va sortir neta de les frontisses i va caure a terra amb un soroll ensordidor.

Plantat al llindar de la porta hi havia un home gegantesc. Tenia gairebé tota la cara tapada per una llarga cabellera molt despentinada i una barba salvatge, molt poc arreglada, rere les quals se li endevinaven els ulls, que centellejaven com si fossin escarabats.

El gegant va entrar a la cabana, encorbat per no escombrar el sostre amb el cap. Es va ajupir per agafar la porta i la va col·locar dins el marc sense problemes. El soroll de la tempesta que venia de fora va disminuir una mica. Es va girar per mirar-los a tots.

—Em podrien fer una tassa de te, no? No ha estat fàcil arribar fins aquí...

Amb dues passes va ser al sofà, on hi havia el Dudley paralitzat de por.

—Fes-me un lloc, tros de soca —li va dir l'estrany.

El Dudley va deixar anar un esgarip, i va córrer a amagar-se darrere la seva mare, que estava agemolida de por darrere el tiet Vernon.

—Aquí tenim el Harry! —va exclamar el gegant.

El Harry va aixecar la vista cap a la cara ferotge, salvatge, mig tapada per les ombres, i va veure que els ulls d'escarabat li somreien.

—La darrera vegada que et vaig veure eres un bebè —va dir el gegant—. T'assembles molt al teu pare, però tens els ulls de la teva mare.

El tiet Vernon va gargamellejar.

—Li ordeno que marxi immediatament! —va dir—. Això és una propietat privada!

—Calli, Dursley, pruna seca —va dir el gegant, i va estirar el braç per sobre el sofà, li va prendre el fusell de les mans, el va doblegar com si fos de goma, i el va llençar al racó.

El tiet Vernon va tornar a xisclar, com un ratolí que estiguessin esclafant.

—I bé, Harry —va dir el gegant, girant-se d'esquena als Dursley—, feliç aniversari! Tinc una cosa per a tu. Crec que m'hi he assegut a sobre, però serà bo igualment.

I d'una butxaca interior de l'abric es va treure una capsa un xic abonyegada. El Harry la va obrir amb les mans tremoloses. A dins hi havia un gran pastís de xocolata una mica enganxifós on deia «Feliç Aniversari Harry» escrit en verd.

El Harry va aixecar el cap per mirar el gegant. Va voler donar-li les gràcies, però no li van sortir les paraules, i només va poder dir:

—Qui ets?

El gegant va somriure.

—Tens raó, no m'he presentat. Sóc el Rubeus Hagrid, el guardabosc de Hogwarts.

Li va donar la mà i li va sacsejar el braç sencer.

—I aquest te? —va tornar a dir, fregant-se les mans—. És clar que tampoc els rebutjaria alguna cosa més forta...

Llavors es va fixar en la llar de foc buida amb les bosses de patates socarrimades, i va esbufegar. S'hi va acostar i s'hi va ajupir al davant. Els altres no veien què feia, però, quan es va enretirar al cap d'un instant, hi havia un foc preciós que omplia la humida cabana de llum tremolosa. El Harry va sentir un bany d'escalfor, com si s'hagués ficat en una banyera d'aigua calenta.

El gegant es va tornar a asseure al sofà, que es va enfonsar sota el seu pes, i es va començar a treure tota mena de coses de les butxaques de l'abric: un pot de coure per escalfar aigua, un paquet de salsitxes, un atiador, una tetera, unes quantes tasses escantellades i una ampolla plena d'un líquid ambrat de la qual va prendre un glop abans de començar a fer el te. Ben aviat la cabana es va omplir de l'olor de les salsitxes que petarrellejaven. Ningú

va obrir boca mentre el gegant feinejava, però quan va treure amb l'atidor les primeres sis salsitxes, carnes, sucoses i lleugerament cremades, el Dudley es va esverar una mica. El tiet Vernon va dir amb duresa:

—No toquis res del que et doni, Dudley.

El gegant va somriure.

—El toixó del seu fill ja pot nar sol, Dursley, no pateixi.

Li va passar les salsitxes al Harry, que les va trobar exquisides de tanta gana que tenia, però continuava sense poder treure els ulls del gegant. Al final, com que semblava que ningú tenia intenció d'explicar-li res, va dir:

—Ho sento, però no he acabat d'entendre qui ets.

El gegant va prendre un bon glop de te i es va eixugar els llavis amb el revés de la mà.

—Me pots dir Hagrid —va dir—, és com me diu tothom. I com t'he dit abans, sóc el guardabosc de Hogwarts. De Hogwarts ja ho saps tot, és clar.

—Mmm, doncs no —va fer el Harry.

El Hagrid es va sorprendre.

—Em sap greu —es va apressar a dir el Harry.

—Que te sap greu? —va cridar el Hagrid, enfadat, i es va girar cap als Dursley, que es van agemolir en la foscor—. És a ells a qui hauria de saber greu! Ja sabia que no rebies les cartes, però mai vaig arribar a pensar que no sabries res de Hogwarts, per l'amor de Déu! No t'has preguntat mai on ho van aprendre els teus pares?

—On van aprendre què? —va preguntar el Harry.

—On van aprendre què! —va bramar el Hagrid—. Però què és això?

S'havia posat dret. Amb la seva ira semblava omplir tota la cabana. Els Dursley estaven encongits de por contra la paret.

—M'estan dient que —va grunyar als Dursley—, que aquest noi... Aquest noi! No sap res de... De res!

El Harry va pensar que aquell home n'estava fent un gra massa. Al cap i a la fi, havia anat a escola, i les seves notes no eren pas dolentes.

—Alguna cosa sí que sé —va dir—. Sé mates i tot això...

Però el Hagrid va fer un gest amb la mà i el va aturar:

—Vull dir, sobre el nostre món. El teu món. El meu món. El món dels teus pares.

—Quin món?

Semblava que el Hagrid anés a esclatar.

—Dursley! —va fer, i va sonar com una detonació.

El tiet Vernon, que s'havia tornat pàl·lid, va dir amb un fil de veu alguna cosa com «prumpram». Al Hagrid li sortien els ulls de les òrbites.

—Suposo que saps qui eren els teus pares —va dir—. Saps que són famosos. Que tu ets famós.

—Què? Els... Els meus pares famosos?

—No en saps re... No en saps re... —El Hagrid es va passar els dits pels cabells, mirant el Harry amb ulls confosos—. Saps què ets? —va preguntar al final.

De cop i volta el tiet Vernon va trobar la veu.

—Prou! —va ordenar—. Aturi's immediatament! Li prohibeixo que expliqui res al noi.

Fins i tot un home molt més valent que el Vernon Dursley s'hauria acovardit amb la mirada furiosa que el Hagrid li va dirigir en aquell moment. Quan va parlar, cada una de les seves síl·labes tremolava de ràbia.

—No l'hi han explicat mai? No li han explicat mai què deia la carta que el Dumbledore els va deixar? Jo hi era! Vaig veure com el Dumbledore la deixava, Dursley! I l'hi han estat amagant durant tot aquest temps?

—Amagant-me què? —va preguntar el Harry amb impaciència.

—Ja n'hi ha prou! L'hi prohibeixo! —va cridar el tiet Vernon, pres de pànic.

La tieta Petúnia va deixar anar un esbufec de terror.

—Apa, aneu a pastar fang, tots dos —va dir el Hagrid—. Harry, ets un bruixot.

A la cabana es va fer un silenci absolut. Només se sentien el mar i el vent.

—Que sóc un què? —va demanar el Harry.

—Un bruixot, com ho sents —va repetir el Hagrid, i es va tornar a asseure al sofà, que encara es va queixar i es va enfonsar més que abans—. I fins i tot m'atreviria a dir que un bruixot molt bo. Només et fa falta una mica de pràctica. Amb una mare i un pare com els teus, com podria ser d'una altra manera? Però ara crec que és hora que llegeixis la carta.

El Harry va estirar el braç per agafar el sobre groguenc, escrit amb tinta verd maragda i adreçat al *Senyor Harry Potter, El terra, Cabana sobre la roca, El mar*. En va treure la carta i va llegir:

*(Ordre de Merlí de primera classe, Cavaller de Warlock,
Membre d'Honor de la Confederació Internacional de Bruixots)*

Benvolgut senyor Potter,

Em plau informar-vos que heu estat admès a l'Escola de Bruixeria Hogwarts. Aprofito l'avinentsa per fer-vos arribar la llista dels llibres i el material que necessitareu per seguir les classes.

El curs comença l'1 de setembre. Espero el vostre mussol abans del 31 de juliol.

Afectuosament,

*Minerva McGonagall
Directora adjunta*

Al cap del Harry van començar a esclatar preguntes com focs d'artifici i no sabia per on començar. Passats uns minuts va dir quequejant:

—Q-q-què vol dir q-q-que esperen el meu mussol?

—Vatua l'olla! Això me fa pensar que... —va dir el Hagrid fent-se un copet al front amb prou força per fer tombar un carro de cavalls. D'una altra butxaca de l'interior de l'abric encara va treure un mussol (un mussol de veritat, viu i una mica espantat), una ploma d'oca i un rotlle de pergami. Amb la llengua entre les dents va fer uns gargots que el Harry va llegir del revés:

Benvolgut Sr. Dumbledore,

He donat la carta al Harry. Demà el portaré a comprar el material.

Fa un temps horrible. Espero que se trobi bé.

Hagrid

Va enrotllar la nota, la va donar al mussol, que la va agafar fort amb el bec, va anar cap a la porta i va deixar-lo anar en la tempesta. En acabat, va tornar i es va asseure com si el que acabava de fer fos tan normal com parlar per telèfon.

El Harry es va adonar que tenia la boca oberta i la va tancar de seguida.

—De què parlava? —va preguntar el Hagrid; però aleshores el tiet Vernon, encara pàl·lid però amb cara d'enfadat, es va acostar al foc.

—No hi anirà —va dir.

El Hagrid va rondinar.

—M'agradaria veure com l'atura un tros de muggle com vostè —va contestar.

—Un tros de què? —va preguntar el Harry, encuriosit.

—De muggle —va respondre el Hagrid—. Així és com anomenem la gent que no té poders màgics, com ells. Ja és mala sort que te criessis en una de les famílies més muggle que he vist en ma vida.

—Quan el vam acceptar ens vam prometre que posaríem fi a aquesta bestiesa —va dir el tiet Vernon—. Ens vam prometre que el mantindríem al marge! Un bruixot, i tant!

—Ho sabíeu? —va demanar el Harry—. Vosaltres sabíeu que jo era un... un bruixot?

—Que si ho sabíem? —va xisclar la tieta Petúnia—. Que si ho sabíem! Oh, i tant que ho sabíem! Què podies ser, si no, si la mala peça de la meva germana era el que era? Va rebre una carta com la teva i va desaparèixer. Se'n va anar a la... a l'escola aquesta, i només tornava per les vacances, amb les butxaques plenes d'ous de granota, i es dedicava a convertir tasses de te en rates. Jo era l'única que la tenia pel que realment era: un monstre! Però per als meus pares... I ara! Tot era Lily això, Lily allò... Estaven orgullosos de tenir una bruixa a la família!

Va aturar-se per agafar aire i va continuar amb el seu discurs. Semblava que fes anys que esperava l'oportunitat de vomitar-ho tot.

—Després va conèixer el Potter aquell a l'escola, se'n va anar de casa, es van casar, i et van tenir a tu. Evidentment, jo sabia que tu series igual que ells, igual d'estrany, igual de... d'anormal. I llavors va i s'esclafa el cap i nosaltres ens vam haver de fer càrrec de tu.

El Harry s'havia quedat blanc. Tan bon punt va retrobar la veu, va dir:

—El cap esclafat? Em vau dir que havien mort en un accident de cotxe!

—En un accident de cotxe! —va esclatar el Hagrid. Es va aixecar del sofà tan enfadat que els Dursley van haver de retrocedir al racó—. La Lily i el James Potter, morts en un accident de cotxe? Quin ultratge! Quin escàndol! El Harry Potter no coneix la seva pròpia història i, en canvi, tots els nens del nostre món saben qui és!

—Però, per què? Què va passar? —va preguntar el Harry, amb insistència.

La còlera es va esvair de la cara del Hagrid. De sobte va semblar ansiós.

—No m'ho hauria imaginat mai —va dir en veu baixa, preocupat—. Quan el Dumbledore me va insinuar que potser tindria problemes per trobar-te, no tenia ni idea de fins a quin punt ens desconeixes. Ai, Harry, no sé si sóc la persona indicada per explicar-t'ho, però algú ho ha de fer. No pots arribar a Hogwarts sense saber-ne re.

Va llançar una mirada molt dura als Dursley.

—Bé, el millor serà que en sàpigues tot el que te pugui explicar, i és que no t'ho puc explicar tot: hi ha coses que són un gran misteri...

Es va asseure, va estar observant el foc uns segons i llavors va dir:

—Tot va començar, suposo, amb... amb un paio que se diu... Però és que és increïble que no en sàpigues el nom! Al nostre món tothom el coneix...

—A qui?

—Bé... És que no m'agrada dir-ne el nom si ho puc evitar. A ningú li agrada.

—Per què?

—Gàrgoles engolidores, Harry, la gent encara té por! Carai, que n'és de difícil, això! Aviam, resulta que hi havia un bruixot que es va tornar... Dolent. Més dolent impossible. Pitjor que això. Pitjor que pitjor. Es deia...

El Hagrid va empassar saliva. Tot i així no li va sortir la paraula.

—Que ho pots escriure? —va suggerir el Harry.

—No, no sé com s'escriu. Tant se val: Voldemort. —El Hagrid va sentir un calfred—. No m'ho facis tornar a dir. Bé, el cas és que fa uns vint anys aquest bruixot va començar a buscar seguidors. I ne va trobar, i tant que ne va trobar! Els uns perquè li tenien por, els altres perquè volien una mica de poder. I és que s'estava fent poderós. Una època fosca, Harry. No sabies en qui podies confiar, no gosaves fer broma amb bruixots o bruixes que no coneixies... Van passar coses horroroses. Ell va anar guanyant terreny. N'hi va haver que li van plantar cara, és clar, i els va matar. Horrible. Un dels pocs llocs segurs que quedaven era Hogwarts. Crec que el Dumbledore era l'única persona de qui l'Innominable tenia por. No s'atrevia a entrar a l'escola, com a mínim llavòrens.

»La teva mare i el teu pare eren dels millors bruixots que mai he conegut. Tots dos van ser caps de monitors a Hogwarts a la seva època! Encara no se sap per què l'Innominable no va intentar que se posessin a favor seu abans... Probablement sabia que tenien massa relació amb el Dumbledore per voler res amb les forces del mal.

»Potser va pensar que els podria convèncer més tard... Potser és que se'ls volia treure del damunt. L'únic que se sap del cert és que fa deu anys, per Halloween, va aparèixer al poble on vivíeu. Tu tan sols tenies un any. Va anar a casa vostra i... i...

De sobte el Hagrid va treure un mocador molt brut, ple de taques, i es va mocar fent un so de sirena.

—Perdona —va dir—, però és que em fa tanta pena... Jo coneixia els teus pares, eren gent molt maca, molt... I bé...

»L'Innominable els va matar. Llavòrens, i aquest és el gran misteri de tot plegat, te va intentar matar a tu també. Suposo que volia deixar la feina ben enllestida, o potser és que simplement de tant matar ja li agradava la sang. Però no ho va aconseguir. No t'has demanat mai com te vas fer la cicatriu que tens al front? No va ser un tall normal i corrent. És el que te queda quan te fan una maledicció poderosament diabòlica, tan diabòlica que va matar els teus pares i fins i tot va destrossar la casa, però que no va poder amb tu. I és per 'xò que ets famós, Harry. Ningú havia sobreviscut un cop ell havia decidit que el mataria, ningú excepte tu, i això que havia matat alguns dels millors bruixots d'aquell temps: els McKinnon, els Bone, els Prewett; tu érets tan sols un bebè i en canvi vas sobreviure.

Al cap del Harry hi tenia lloc un procés molt dolorós. Quan el Hagrid estava a punt d'acabar, el Harry va tornar a veure el llampec de llum verda engegadora, més clarament que mai. I va recordar una altra cosa, per primer cop a la vida: una rialla molt forta, freda, cruel.

El Hagrid el mirava, ple de tristesa.

—Jo mateix te vaig treure de la casa en runes, per ordre del Dumbledore. I te vaig portar amb aquesta gent.

—Bah, històries per no dormir —va dir el tiet Vernon. El Harry es va espantar: havia oblidat la presència dels Dursley. Semblava que el tiet Vernon havia recuperat el coratge. Tancava els punys amb força, mirava el Hagrid i treia foc pels ulls—. Ara m'escoltaràs, noi —va cridar, enfurismat—. Accepto que hi ha alguna cosa estranya en tu, tot i que probablement amb una bona estomacada t'hauria passat. Respecte a tot això dels teus pares, què vols que et digui? Eren una gent extravagant, ho accepto, i al meu parer el món està molt millor sense ells. S'ho van buscar, barrejant-se amb tota aquella espècie de bruixots. Jo ja ho veia a venir, ja sabia que acabarien així.

Aleshores el Hagrid es va aixecar del sofà d'una revolada i es va treure de l'abric un paraigua rosa molt atrotinat. Apuntant-lo cap al tiet Vernon com si fos una espasa, va dir:

—L'hi adverteixo, Dursley, l'hi adverteixo, una paraula més i...

Davant el perill de ser foradat amb un paraigua per un gegant barbut, el coratge del tiet Vernon va tornar a esvaïr-se. Es va arremolinar vora la paret i no va obrir més la boca.

—Així està molt millor —va dir el Hagrid, respirant profundament. Es va asseure al sofà, que aquest cop es va enfonsar fins a terra.

El Harry encara tenia moltes preguntes a fer, centenars de preguntes.

—I què va passar amb Vol...? Ho sento. Volia dir amb l'Innominable.

—Bona pregunta, Harry. Va desaparèixer. Esfumat. La mateixa nit que te va intentar matar. I això encara te fa més famós. És el misteri més gran de tots... Cada cop tenia més poder... Per què hauria hagut de marxar?

»Alguns diuen que va morir. Una bestiesa, al meu entendre. Dubto que fos prou humà per morir. Uns altres diuen que encara ronda, esperant el moment adequat; però jo no m'ho crec. La gent que s'havia passat al seu costat va tornar al nostre. Alguns venien com en estat hipnòtic. No crec que ho haguessin pogut fer si ell tingués pensat de tornar.

»La majoria creiem que encara és viu, però que va perdre els poders. Que està massa dèbil per continuar, perquè alguna cosa que hi havia en tu el va esgotar, Harry. Aquella nit va passar alguna cosa que ell no esperava. No sé què va ser, ningú ho sap, però alguna cosa teva el va destarotar; això està clar.

El Hagrid va mirar el Harry amb tendresa i respecte, però el Harry, en comptes de sentir-se afortunat i orgullós, estava segur que hi havia hagut una terrible confusió. Un bruixot, ell? Com era possible que fos un bruixot? Durant tota la vida el Dudley l'havia pegat, i la tieta Petúnia i el tiet Vernon l'havien esbrucat. Si realment era un bruixot, per què no s'havien convertit en gripaus berrugosos cada vegada que havien intentat tancar-lo a l'armari? Si un cop havia vençut el bruixot més malèvol del món, com era que havia rebut del Dudley com si fos una pilota de futbol?

—Hagrid —va dir amb veu suau—, crec que us heu equivocat. No pot ser que jo sigui un bruixot.

El Hagrid es va posar a riure.

—Que no ets un bruixot, dius? Mai t'ha passat re estrany quan estaves enfadat o tenies por?

El Harry va mirar cap al foc. Ben pensat... totes les coses estranyes que havien fet que els seus tiets es posessin furiosos li havien passat quan estava enfadat o preocupat... El dia que el perseguia la banda del Dudley, de sobte va trobar-se fora del seu abast... Quan tenia por d'anar a escola amb aquells

cabells tan ridículs, se les havia arreglat per fer-los créixer... I l'últim cop que el Dudley l'havia pegat, no se n'havia venjat, sense ni tan sols adonar-se'n? Que potser no li havia posat una *Boa Constrictor* als peus?

El Harry va mirar el Hagrid, somrient, i va veure que ell també somreia.

—Ho veus? —va dir el Hagrid—. Que el Harry Potter no és un bruixot? Espera, que ja veuràs si ets famós a Hogwarts...

Però el tiet Vernon no pensava donar-se per vençut sense barallar-s'hi.

—Que no li he dit que no hi anirà? —va dir, rabiós, entre dents—. Anirà a Stonewall High i ens estarà agraït. He llegit les cartes i ja n'hi ha prou, de bestieses: llibres d'encanteris, varetes màgiques...

—Si hi vol anar, no serà un desgraciat de muggle com vostè qui l'aturi —va grunyar el Hagrid—. Vol impedir que el fill de la Lily i el James Potter vagi a Hogwarts! Està boig. L'estem esperant des del dia que va néixer. Anirà a la millor escola de bruixeria del món. Set anys allà i no es reconeixerà a ell mateix. Estarà amb nois com ell (per variar), sota la tutela del millor director que Hogwarts ha tingut mai, l'Albus Dumbled...

—Doncs jo no penso deixar anar ni un cèntim perquè un vell tocat de l'ala li ensenyi a fer truquets de màgia! —va cridar el tiet Vernon.

Amb allò s'havia passat de la ratlla. El Hagrid va agafar el paraigua, el va fer girar per sobre el seu cap i el va amenaçar:

—Que ni se li passi pel cap tornar a insultar l'Albus Dumbledore davant meu!

Va fer lliscar el paraigua per l'aire fins que va apuntar el Dudley. Llavors es va veure un llampec de llum violada, es va sentir un tro com el d'un coet, un crit agut, i tot seguit el Dudley que ballava, agafant-se el cul amb les mans, xisclant de dolor. Quan es va girar, el Harry va veure que se li havien foradat els pantalons i li sortia una cua de porc arrissada.

El tiet Vernon es va posar a bramar. Terroritzat, va mirar per última vegada el Hagrid, es va endur la tieta Petúnia i el Dudley a l'altra habitació, i va tancar d'un cop fort la porta que els separava.

El Hagrid va mirar el paraigua i es va acariciar la barba.

—No hauria d'haver perdut els estreps —va dir, penedit—. De totes maneres, no ha funcionat. Volia convertir-lo en un porc, i suposo que ja s'hi assemblava tant que només li faltava la cua.

Va mirar de reüll el Harry per entre les celles espesses i va afegir:

—T'agrairia que no expliquessis això a ningú de Hogwarts. Se suposa que no puc... que no puc fer màgia, en el sentit estricte de la paraula. Me van

permetre fer-ne una mica per seguir-te i fer-te arribar les cartes i aquestes coses... És una de les raons per les quals vaig acceptar la tasca gustosament...

—Per què no et deixen fer màgia? —va preguntar el Harry.

—Mmm, bé... Jo també vaig anar a Hogwarts, però, si t'he de ser sincer, me'n van fer fora. Al tercer any. Me van partir la vareta en dues parts i aquestes coses que fan... Però el Dumbledore me va deixar quedar-me com a guardabosc. Un gran home, el Dumbledore.

—I per què et van fer fora?

—S'està fent tard i demà hem de fer moltes coses —va dir el Hagrid amb veu ferma—. Hem d'anar a la ciutat, a comprar-te els llibres i tota la resta.

Es va treure l'abric gruixut de color negre, i el va donar al Harry.

—Pots tapar-te amb això —va dir—. No te preocupis si es belluga una mica; me sembla que encara hi tinc un parell de ratolins, en una butxaca.

5. La ronda d'Alla

L'endemà al matí el Harry es va despertar d'hora. Tot i saber que ja era de dia, es va quedar una estona amb els ulls fermament tancats.

—Ha estat un somni —es va dir, sense dubtar-ho—. He somiat que un gegant que es deia Hagrid havia vingut a dir-me que aniria a una escola de bruixeria. Quan obri els ulls seré a casa, al meu armari.

De sobte, es van sentir uns cops forts. «La tieta Petúnia, que pica a la porta», va pensar el Harry, amb el cor encongit. I no va voler obrir els ulls. Havia estat un somni tan bonic...

Cloc, cloc, cloc.

—Sí, sí —va mussitar—, estic despert.

Es va incorporar i el pesat abric del Hagrid li va lliscar avall. La cabana estava inundada de sol, la tempesta s'havia acabat, el mateix Hagrid dormia esfondrat al sofà, i hi havia un mussol que picava amb les urpes a la finestra, amb un diari al bec.

El Harry es va posar dret com va poder; estava tan content, que se sentia com si un globus enorme s'estigués inflant dins seu. Se'n va anar directe a la finestra i la va obrir amb força. El mussol va entrar i va deixar anar el diari sobre el Hagrid, que no es va despertar. Llavors va volar cap a terra i va començar a picar-li l'abric.

—Quiet!

El Harry va intentar espantar el mussol, però el mussol li va ensenyar el bec i va continuar fent malbé l'abric.

—Hagrid! —va cridar el Harry—. Hi ha un mussol que...

—Dóna-li els diners —va grunyar el Hagrid des del sofà.

—Què?

—Vol que li paguem el diari. Busca a les butxaques.

L'abric del Hagrid semblava fet només de butxaques. Hi havia de tot: unes claus, uns llimacs fets boleta, rotlles de corda, caramels de menta, bossetes de te... Al final el Harry en va treure un grapat de monedes estranyes.

—Dóna-li cinc knuts —va dir el Hagrid, mig adormit.

—Cinc què?

—Les petites de bronze. El Harry va separar cinc monedes petites de bronze i el mussol li va allargar la pota perquè li pogués posar els diners dins una bosseta de pell que hi portava lligada. A continuació se'n va anar volant per la finestra.

El Hagrid va badallar escandalosament, es va incorporar i va estirar el cos.

—Més val que ens espavilem, Harry, avui hem de fer moltes coses. Hem d'anar a Londres a comprar les coses per a l'escola.

El Harry estava mirant les monedes; les va tombar. Se li acabava d'acudir una cosa que el va fer sentir com si el globus de felicitat que tenia dins s'acabés de punxar.

—Mmm... Hagrid?

—Sí? —va fer el Hagrid, que estava intentant posar-se les immenses botes.

—Jo no tinc diners, i ja vas sentir el tiet Vernon ahir: no pensa donar-me res perquè jo vagi a aprendre màgia.

—No te preocupis per'xò. —Es va aixecar i es va rascar el cap. Que potser te penses que els teus pares no te van deixar re?

—Però si la casa es va cremar...

—És que no guardaven l'or a casa, noi! Na, nah, el primer que hem de fer és una parada a Gringotts, el banc dels bruixots. Té, una salsitxa. No són dolentes, fredes. I no et rebutjaria un tros de pastís d'aniversari...

—Els bruixots tenen bancs?

—Només un: Gringotts. Està en mans de gòblins.

Al Harry li va caure el tros de salsitxa que s'estava menjant.

—Gòblins?

—Sí. Només un boig intentaria robar-hi, t'ho ben asseguro. No els busquis mai les pessigolles, als gòblins, Harry. Per a qualsevol cosa que vulguis guardar, Gringotts és el lloc més segur del món. Tret de Hogwarts, potser. Ara que hi penso, he d'anar a Gringotts de totes maneres. Pel Dumbledore. Coses de Hogwarts. —El Hagrid es va aixecar, ple d'orgull—.

Normalment m'encarrega feines importants: venir-te a buscar, fer encàrrecs a Gringotts... Sap que pot confiar en mi. Ho tens tot? Doncs som-hi.

El Harry va sortir rere el Hagrid. El cel estava clar i el mar brillava sota la llum del sol. La barca que el tiet Vernon havia llogat encara era allà, plena d'aigua per culpa de la tempesta.

—Com vas arribar fins aquí? —va preguntar el Harry, que buscava una altra barca.

—Volant —va respondre el Hagrid.

—Volant?

—Sí, però tornarem amb això. Se suposa que no puc fer servir la màgia, ara que ja t'he trobat.

Van pujar a la barca. El Harry no podia deixar de mirar fixament el Hagrid; intentava imaginar-se'l volant.

—Però és una llauna haver de remar —va afegir el Hagrid, mirant de reüll el Harry—. I si accelerés una mica el procés? Mmm... Te faria re no dir-ho a Hogwarts?

—És clar que no —va afirmar el Harry, que frisava per veure més màgia. El Hagrid va tornar a treure el paraigua rosa, va fer dos tocs a la barca i van sortir disparats cap a la costa—. Per què has dit que només un boig intentaria robar a Gringotts? —va demanar el Harry.

—Hi ha tota mena de sortilegis i d'encanteris... —va dir el Hagrid, desplegant el diari mentre parlava—. Diuen que hi ha dracs que vigilen les cambres de seguretat. A més, hauries de trobar el camí de sortida... Gringotts és a centenars de quilòmetres per sota Londres, aps? Molt per sota del metro. Te moriries de gana buscant la sortida, encara que aconseguissis arregar alguna cosa.

El Harry es va quedar pensant en això mentre el Hagrid llegia el diari, el *Periòdic Profètic*. Havia après del tiet Vernon que a la gent li agrada que la deixin tranquil·la quan fa això, però li resultava molt difícil; mai no li havien ballat tantes preguntes pel cap.

—La Conselleria d'Afers Màgics, emmerdant-ho tot, com sempre... —va dir per a si mateix, i va girar la pàgina.

—Hi ha una Conselleria d'Afers Màgics? —va preguntar el Harry, sense poder evitar-ho.

—Oh, i tant! —va dir el Hagrid—. Volien que el Dumbledore en fos el conseller, però ell mai no hauria deixat Hogwarts, aixins que l'amic Cornelius Fudge va ocupar aquest lloc. Incompetent com n'hi ha pocs.

Per'xò cada matí bombardeja el Dumbledore amb mussols, per demanar-li ajut.

—Però, què fa una Conselleria d'Afers Màgics?

—Bé, la principal tasca és evitar que els muggles s'assabentin que encara corren bruixes i bruixots pel país.

—Per què?

—Per què? Vata, Harry! Doncs perquè tothom voldria solucions màgiques als seus problemes! Re, que estem millor solets.

En aquell moment la barca va colpejar suaument la tanca de l'embarcador. El Hagrid va plegar el diari i van pujar pels graons de pedra de quatre grapes, fins al carrer. Van travessar el poblet cap a l'estació i als vianants els marxaven els ulls quan veien el Hagrid. Ell no els ho retreia. No en tenia prou de ser el doble d'alt que qualsevol altre, que a més es va passar l'estona assenyalant coses absolutament normals, com parquímetres, i cridant: «Has vist això, Harry? Quines coses que inventen, aquests muggles, oi?».

—Hagrid —va dir el Harry, esbufegant perquè no li podia seguir el pas —, has dit que a Gringotts hi ha dracs?

—Això diuen —va respondre el Hagrid—. Ostres, com m'agradaria tenir un drac!

—Que t'agradaria tenir-ne un?

—Des que era petit n'he volgut tenir un... Ja hi som.

Havien arribat a l'estació. Hi havia un tren cap a Londres al cap de cinc minuts. El Hagrid, que no entenia el que ell anomenava «la moneda dels muggles», va donar els diners al Harry perquè comprés ell els bitllets.

Al tren la gent encara els va mirar més. El Hagrid va ocupar dos seients i es va posar a teixir una cosa que semblava una carpa de circ de color groc canari.

—Que tens la carta, Harry? —va preguntar mentre comptava els punts.

El Harry es va treure el sobre de pergamí de la butxaca.

—Perfecte —va dir el Hagrid—. Aquí hi ha la llista de tot el que necessites.

El Harry va desplegar un segon full que no havia vist la nit abans i va llegir:

ESCOLA DE BRUIXERIA HOGWARTS

UNIFORME:

Els alumnes de primer necessitaran:

Tres conjunts de roba de treball sense guarniments (negra)

Un barret punxegut sense guarniments (negre) per a ús diari

Un parell de guants protectors (antidrac o similars)

Una capa d'hivern (negra, amb la cremallera platejada)

Recordeu que totes les peces de roba han d'anar marcades amb el nom de l'alumne/a.

LLIBRES:

Tots els alumnes han de tenir un exemplar dels llibres següents:

Llibre d'encanteris (nivell 1), de Marina Fetillera

Història de la màgia, de Dolors Plorós

Teoria de la màgia, d'Albert Xarramecu

Introducció a la transfiguració, de Xavier Mudancer

Mil i una herbes i bolets màgics, de Rosa Rosae

Pocions i beuratges màgics, d'Arsènic Calze

Bèsties fantàstiques i on trobar-les, d'Ernest Salamàndric

Les forces del mal: guia per a l'autodefensa, de Pere de Tramolar

MATERIAL DIVERS:

Una vareta màgica

Una marmita (de peltre del número 2)

Un joc de flascons de vidre

Un telescopi

Un joc de pesos de llautó

Els alumnes poden portar un mussol o un gat o un gripau.

US RECORDEM QUE ALS ALUMNES DE PRIMER NO ELS ESTÀ PERMÈS TENIR ESCOMBRA VOLADORA

—I tot això es pot comprar a Londres? —es va preguntar el Harry en veu alta.

—Si saps on anar a buscar-ho, sí —va respondre el Hagrid.

El Harry no havia estat mai a Londres. El Hagrid, sí; sabia per on anava, però era evident que no s'hi movia amb naturalitat. En entrar al metro, va quedar encallat al torniquet i després es va queixar a crits que els seients eren massa petits, i els trens, massa lents.

—No entenc com s'ho fan els muggles sense màgia —va dir, mentre pujaven a peu unes escales mecàniques fora de servei que els van portar a un carrer molt transitat amb botigues a banda i banda.

Com que el Hagrid era tan enorme, li era fàcil obrir-se pas entre la gent. L'únic que havia de fer el Harry era mantenir-se a prop seu. Van passar per davant de botigues de llibres i de música, per hamburgueseries i cinemes, però no veia cap lloc on poguessin vendre una vareta màgica. Era un carrer normal i corrent ple de gent normal i corrent. Podia ser que hi hagués l'or dels bruixots amagat quilòmetres i quilòmetres sota seu? Era veritat que hi havia botigues que venien llibres d'encanteris i escombres voladores? I no podia ser que tot plegat fos una gran broma dels Dursley? Si el Harry no hagués sabut de sobres que els Dursley no tenien sentit de l'humor, potser ho hauria pensat; però no podia evitar confiar en el Hagrid, malgrat que tot el que li havia explicat era increïble.

—Ja hi som —va dir el Hagrid, aturant-se de sobte—. La marmita foradada. És un lloc molt conegut.

Era un pub petitíssim i d'aspecte brut. Si el Hagrid no l'hagués assenyalat, el Harry no s'hauria adonat que era allà. La gent que passava apressada no el veia. Els ulls els anaven de la gran llibreria que hi havia a un costat, a la botiga de discos que hi havia a l'altre, com si no poguessin veure La marmita foradada en absolut. De fet, el Harry tenia l'estranya sensació que només el Hagrid i ell la podien veure. Però, abans que l'hi pogués comentar, el Hagrid l'havia empès cap a dins.

Per ser un lloc tan conegut era molt fosc i tronat. Hi havia unes quantes dones velles assegudes en una cantonada, que bevien copetes de xerès. Una d'elles fumava una pipa llarga. Un home amb un barret de copa parlava amb el vell cambrer, que era bastant calb i semblava una avellana de gominola. Quan van entrar, el murmuri de les converses es va aturar. Semblava que tothom coneixia el Hagrid; el saludaven de lluny i li somreien. El cambrer de darrere la barra va agafar un got i va dir:

—Com sempre, Hagrid?

—No puc, Tom, he vingut per afers de Hogwarts —va dir el Hagrid; va donar al Harry uns copets a l'espatlla amb aquella immensa mà i va fer que

els genolls li trontollessin.

—Déu meu! —va exclamar el cambrer, observant el Harry—. No deu ser...? Pot ser que sigui...?

De sobte tothom havia quedat mut i immòbil.

—Valga'm Déu! —va xiuxiuejar el vell cambrer—. Harry Potter... Quin honor!

Va sortir corrents de darrere la barra, va anar cap al Harry i li va agafar la mà, amb els ulls plens de llàgrimes.

—Benvingut de nou, senyor Potter, benvingut de nou.

El Harry no sabia què dir. Tothom el mirava. La vella de la pipa hi continuava fent pipades sense adonar-se que la tenia apagada. El Hagrid estava radiant.

Aleshores va haver-hi un gran enrenou de cadires i tot seguit el Harry es va trobar encaixant mans amb tots els clients de La marmita foradada.

—Doris Crockford, senyor Potter. És increïble: conèixe'l en persona, després de tant de temps!

—N'estic tan orgullós, senyor Potter, tan orgullós!

—Sempre havia volgut donar-li la mà... Estic tan emocionat!

—Estic encantat, senyor Potter, no es pot imaginar fins a quin punt! Sóc en Diggle, en Dedalus Diggle.

—A vostè el conec! —va dir el Harry, quan al Dedalus Diggle li va caure el barret de copa de l'exaltació—. Un cop em va fer una reverència en una botiga.

—Se'n recorda! —va cridar el Dedalus Diggle, mirant al seu voltant—. Ho heu sentit? Es recorda de mi!

El Harry va encaixar mans un cop i un altre... La Doris Crockford hi tornava una vegada i una altra.

Un jove pàl·lid es va apropar. Estava molt nerviós. Tenia un tic a l'ull.

—Professor Quirrell! —va dir el Hagrid—. Harry, el professor Quirrell serà professor teu a Hogwarts.

—P-P-Potter! —va quequejar el professor Quirrell, agafant-li la mà amb fermesa—. No es p-p-pot imaginar q-q-que c-c-content estic de c-c-conèixe'l.

—Quin tipus de màgia ensenya, professor Quirrell?

—D-d-defensa c-c-contrà les arts d-d-diabòliques —va mussitar el professor Quirrell, com si preferís no pensar-hi—. N-n-no es que ho n-n-necessiti, oi, Potter? —Va deixar anar una rialla histèrica—. Suposo que ha

vingut a c-c-comprar-se l'equip. Jo he de passar a buscar un llibre n-n-nou de vampirs. —Semblava aterrit només de pensar-hi.

Però els altres no tenien cap intenció de deixar que el professor Quirrell acaparés el Harry. Els va costar gairebé deu minuts desfer-se de tothom. Al final el Hagrid va poder fer-se sentir sobre el xivarri.

—Ens n'hem d'anar, hem de comprar moltes coses. Vinga, Harry.

La Doris Crockford va estrènyer la mà al Harry un últim cop i el Hagrid va obrir camí a través del bar. Van arribar a un pati petit, tancat per quatre parets, on no hi havia res més que un cubell d'escombraries i uns quants matolls.

El Hagrid li va somriure.

—T'ho vaig dir, oi? Te vaig dir que érets famós. Fins i tot el professor Quirrell tremolava... És clar que aquell sempre tremola...

—Sempre està tan nerviós?

—Sí. Pobre noi. Una ment brillant. Mentre va estudiar dels llibres tot anava bé, però llavors es va prendre un any sabàtic per tenir experiències en directe... Diuen que va trobar vampirs a la Selva Negra i que va tenir alguns problemes escabrosos amb una fetillera. Ja no ha tornat a ser el mateix. Té por dels alumnes, té por de la pròpia ombra... Però, on es el meu paraigua?

Vampirs? Fetilleres? El Harry s'estava marejant. Mentrestant, el Hagrid comptava totxos a la paret per sobre el cubell d'escombraries.

—Tres amunt... Dos al costat... —murmurava—. Aquí. Fes-te enrere, Harry.

Va fer tres copets a la paret amb la punta del paraigua.

El totxo que havia colpejat es va bellugar (es va recargolar) pel centre, hi va aparèixer un foradet que es va anar fent cada cop més gran, i uns segons després tenien al davant una arcada prou gran perquè hi passés el Hagrid, una arcada que donava a un carrer pavimentat amb llambordes que serpentejava i es perdia de vista.

—Benvingut —va dir el Hagrid— a la ronda d'Alla.

Va somriure en veure la cara de sorpresa del Harry. Van travessar l'arcada. Immediatament, el Harry va girar el cap enrere i va veure com l'arcada s'encongia en un instant i tornava a ser un mur massís.

Un raig de sol il·luminava les marmites que hi havia a l'entrada de la botiga més propera. «Marmites de totes mides. Coure, llautó, peltre, argent.

Remenen automàticament. Plegables», deia un cartell que hi havia penjat al damunt.

—Sí, en necessites una —va dir el Hagrid—, però primer hem de treure calés.

Al Harry li hauria agradat tenir quatre parells d'ulls. La vista li anava en totes direccions mentre caminaven carrer amunt; volia veure-ho tot d'un sol cop: les botigues, les coses que tenien a fora, la gent que feia les compres. Van passar pel costat d'una dona grassoneta que hi havia a l'entrada d'una apotecaria. La dona feia que no amb el cap i deia: «Fetge de drac a disset sickles l'unça. Estan bojós».

D'una botiga força fosca en sortia un suau udol. Al rètol hi deia: «Palau del mussol. Mussols, òlibes, xibeques. Tigrats, marrons, blancs». Uns quants nois de l'edat del Harry estaven amb el nas enganxat a un aparador d'escombres voladores.

—Mireu —va dir un d'ells—, la nova Nimbus 2000. És la que més corre de totes.

Hi havia botigues de roba, de telescopis i d'instruments platejats molt estranys que el Harry no havia vist mai, aparadors replets de barrils amb molsa de ratpenat i ulls d'anguila, piles de llibres d'encanteris a punt de caure, plomes d'oca i rotllos de pergami, ampolles de pocions, globus llunàtics...

—Gringotts —va dir el Hagrid.

Havien arribat a un edifici blanc com la neu que s'aixecava per sobre les petites botigues. Dret, rere les portes de bronze enllustrades, amb un uniforme vermell i daurat, hi havia...

—Sí, és un goblin —va dir el Hagrid en veu baixa quan pujaven les escales de pedra blanca que els portaven cap a ell. Si fa no fa, el goblin era un cap més baix que el Harry. Feia cara de viu, tenia la pell fosca, la barba punxeguda, i, segons va observar el Harry, els dits de les mans i dels peus molt llargs. Els va fer una petita reverència quan van passar. Llavors es van trobar davant unes segones portes, aquest cop platejades, que duïen una inscripció:

*Entra, foraster, però sigues conscient
del destí del cobdiciós, que és penitent:
qui gasta sens guanyar de jorn,
amb escriu ho pagarà al seu torn.
Lladre que cerques el guany,*

*d'un tresor que no et pertany,
compte, si temptes la sort,
no trobis quelcom més que no un tresor.*

—Ja t'ho vaig dir: només un boig intentaria robar-hi —va dir el Hagrid.

Un parell de gòblins els van fer una reverència per fer-los passar per les portes platejades i van arribar a un vestíbul de marbre immens. Rere un taulell llarguíssim hi havia un centenar més de gòblins, asseguts en banquetes altes, que feien gargots en llibres de comptabilitat enormes, pesaven monedes en balances de llautó o examinaven pedres precioses amb unes lents especials. Hi havia massa portes que donaven a la sala per intentar comptar-les, i encara més gòblins hi feien entrar i sortir gent. El Hagrid i el Harry es van dirigir al taulell.

—Bon dia —va dir el Hagrid a un goblin que estava lliure—. Hem vingut a treure uns diners de la caixa de seguretat del senyor Harry Potter.

—En té la clau?

—La tinc per 'quí —va dir el Hagrid, i va començar a buidar el contingut de les butxaques sobre el taulell. Va escampar un grapat de galetes per a gossos florides sobre el llibre de comptes del goblin, i el goblin va arrufar el nas. El Harry es va quedar embadalit mirant com al costat seu pesaven una pila de robins tan grans que semblaven carbó incandescent.

—Goita-la! —va exclamar el Hagrid per fi, i va treure una clau daurada petitíssima.

El goblin la va examinar de prop.

—Sembla que és correcte.

—També porto una carta del professor Dumbledore —va afegir el Hagrid traient pit i fent-se l'important—. És sobre «el que ja sabem» de la cambra cuirassada set-cents tretze.

El goblin va llegir la carta amb atenció.

—Perfecte —va dir, i l'hi va tornar—. Ara mateix faig que els acompanyin a totes dues cambres. Griphook!

El Griphook era un altre goblin. Un cop el Hagrid va haver entaforat totes les galetes per a gossos a les butxaques, el van seguir cap a una de les portes que sortien del vestíbul.

—Què és «el que ja sabem» de la cambra cuirassada set-cents tretze? —va preguntar el Harry.

—No t’ho puc dir —va dir el Hagrid, fent-se el misteriós—. És molt secret. Coses de Hogwarts. El Dumbledore m’ha fet confiança.

El Griphook els va aguantar la porta perquè passessin. El Harry, que s’esperava més marbre, es va sorprendre. Eren en una galeria de pedra molt estreta, il·luminada amb torxes. Baixava amb un fort pendent i a terra hi havia vies per a una vagoneta. El Griphook va xiular i en va aparèixer una que enfilava el pendent a gran velocitat. Hi van pujar —el Hagrid amb algun problema— i van sortir ràpidament.

Al principi anaven per un laberint de galeries serpentejants. El Harry va intentar memoritzar el camí que feien: esquerra, dreta, dreta, esquerra, al mig, dreta, esquerra... Però era impossible recordar-lo. La vagoneta sotraguejava molt i semblava que sabia per on anava, perquè el Griphook no tocava el volant.

Al Harry li feien mal els ulls de la força amb què bufava el vent glaçat, però tot i així els tenia oberts com taronges. En un moment donat va pensar que havia vist una ràfega de foc al final d’una galeria i es va girar per veure si era un drac, però ja no va ser-hi a temps... Van baixar encara més i van passar per un llac subterrani tot envoltat d’estalactites i estalagmites gegantesques.

—No recordo mai —va cridar el Harry per sobre el soroll de la vagoneta— quina és la diferència entre estalagmita i estalactita.

—Que estalagmita porta una *m* —va dir el Hagrid—. I no me preguntis re més: tinc ganes de vomitar.

La veritat és que sí que tenia un color verd molt lleig; quan la vagoneta per fi es va aturar al costat d’una porteta que hi havia a la galeria, el Hagrid va baixar i es va haver de recolzar contra la paret fins que els genolls li van deixar de tremolar.

El Griphook va obrir la porta. De la cambra en va sortir una onada de fum verd i, quan es va començar a esvaïr, el Harry va deixar anar un crit de sorpresa. A dins hi havia pilots i pilots de monedes d’or. Columnes de plata. Carretades de petits knuts de bronze.

—És tot teu —va somriure el Hagrid.

Era tot del Harry: increïble. Segur que els Dursley no en sabien res, perquè l’hi haurien pres en un obrir i tancar d’ulls. Quantes vegades s’havien queixat que els costava molt car de mantenir? I tot aquell temps havia tingut una petita fortuna enterrada sota Londres.

El Hagrid va ajudar el Harry a ficar uns quants grapats de monedes en una bossa.

—Les d'or són galeons —li va explicar—. Disset sickles de plata fan un galeó, i vint-i-nou knuts, un sickle. És prou fàcil. Bé, amb això n'hauries de tenir prou per a un parell de trimestres. La resta estarà molt segura, aquí. — Es va girar cap al Griphook—: La cambra set-cents tretze, sisplau. Que podríem anar una mica més lents?

—Velocitat única —va dir el Griphook.

Van començar a baixar encara més i a guanyar velocitat. A cada revolt l'aire es feia més fred.

Van passar a sotragades per sobre un congost i el Harry es va repenjar per un costat de la vagoneta per veure què hi havia al fons, però el Hagrid es va espantar i el va posar al seu lloc agafant-lo pel clatell.

La cambra set-cents tretze no tenia pany.

—Reculeu —va dir el Griphook amb aires d'important. Va acariciar la porta amb un dels llargs dits i la porta es va fondre—. Si algú que no fos un goblin de Gringotts fes això, la cambra l'absorbiria a través de la porta i hi quedaria atrapat —va afegir.

—Cada quant temps mireu si hi ha algú? —va preguntar el Harry.

—Més o menys cada deu anys —va dir el Griphook, amb un somriure una mica desagradable.

En aquella cambra de màxima seguretat hi devia haver alguna cosa realment extraordinària, d'això el Harry n'estava convençut; o sigui que s'hi va apropar molt encuriosit, esperant veure, com a mínim, joies fabuloses; però al principi li va semblar que estava buida. Llavors es va fixar en un paquetet ronyós embolicat amb paper d'embalar que hi havia a terra. El Hagrid el va agafar i se'l va amagar en les profunditats de l'abric. El Harry es moria de ganes de saber què era, però havia après a no fer preguntes.

—Vinga, tornem a la vagoneta infernal, i no'm diguis re en tot el camí de tornada; és millor si no obro la boca —va dir el Hagrid.

Amb un altre viatge boig en vagoneta van tornar a ser al carrer, enlluernats per la llum del sol. El Harry no sabia on anar primer ara que tenia una bossa plena de diners. No li calia saber quantes lliures feien un galeó per estar segur que portava més diners a sobre que no havia tingut en tota la vida... Fins i tot més que el Dudley.

—Podríem anar a comprar l'uniforme —va dir el Hagrid, fent un gest amb el cap en direcció a Madame Malkin. Vestits per a totes les ocasions—. Escolta, Harry, te fa re si vaig un moment a recuperar-me a La marmita foradada? Odio les vagonetes de Gringotts. —I com que, certament, el Hagrid encara feia mala cara, el Harry va entrar a Madame Malkin sol, i nerviós. Madame Malkin era una bruixa rabassuda i riallera que anava vestida de color malva.

—Per a Hogwarts, rei? —va preguntar, quan el Harry va començar a parlar—. Ja tinc el conjunt preparat... Allà hi ha un altre jove que també se l'està emprovant.

Al fons de la botiga hi havia un noi de cara pàl·lida i punteguda dret sobre un tamboret; una segona bruixa li marcava amb agulles un vestit negre que li anava massa llarg. Madame Malkin va demanar al Harry que pugés al tamboret del costat, li va passar un vestit llarg pel cap i també va començar a marcar-l'hi.

—Hola —va dir el noi—. Tu també vas a Hogwarts?

—Sí —va dir el Harry.

—El meu pare és aquí al costat comprant-me els llibres, i la meva mare està mirant varetes més amunt —va dir el noi. Tema una veu ensopida i afectada—. Quan acabi amb això els arrossegaré a mirar escombres de competició. No entenc per què els de primer no podem tenir escombra pròpia. Em sembla que obligaré el meu pare a comprar-me'n una i ja la faré entrar a l'escola d'alguna manera.

El Harry es va recordar del Dudley.

—I tu, que tens escombra? —va continuar el noi.

—No —va respondre el Harry.

—Jugues a quidditch?

—No —va tornar a dir el Harry, que pensava què redimonis devia ser allò del quidditch.

—Jo, sí. El meu pare diu que seria un crim que no m'agafessin per a l'equip de la meva residència, i jo he de confessar que hi estic d'acord. Ja saps a quina residència aniràs?

—No —va dir el Harry, que, com més anava, més estúpid se sentia.

—Bé, de fet ningú ho sap fins que no arriba allà, oi?, però jo sé que aniré a Slytherin. Tota la meva família hi ha estat. T'imagines haver d'anar a Hufflepuff? Jo crec que marxaria. Tu no?

—Mmm —va fer el Harry, amb ganes de poder dir alguna cosa una mica més interessant.

—Jo el que penso és que... Ei! Mira aquell paio! —va exclamar de sobte el noi, assenyalant l'aparador. A l'altra banda, el Hagrid, palplantat, somreia al Harry, i li ensenyava els dos gelats immensos que tenia a les mans volent dir que no podia entrar.

—És el Hagrid —va dir el Harry, molt content de saber alguna cosa que el noi no sabia—. Treballa a Hogwarts.

—Ah, sí —va fer el noi—, n'he sentit a parlar. És com un criat, no?

—És el guardabosc —va aclarir el Harry. Aquell noi cada cop li agradava menys.

—Sí, això. He sentit a dir que és com una mica salvatge: viu en una cabana als jardins de l'escola, i de tant en tant s'emborratxa, intenta fer màgia i acaba incendiant el seu llit.

—Doncs a mi em cau molt bé —va dir el Harry fredament.

—De debò? —va dir el noi, fent una ganyota de menyspreu—. Per què estàs amb ell? On són els teus pares?

—Són morts —va dir lacònicament el Harry. No li venia gaire de gust parlar-ne amb aquell noi.

—Ho sento —va dir l'altre, que no semblava que ho sentís gens—. Però eren dels nostres, oi?

—Eren una bruixa i un bruixot, si vols dir això.

—Sincerament, crec que als altres no els haurien d'acceptar. I tu? És que no som iguals, no ens han educat de la mateixa manera. Alguns no havien sentit a parlar de Hogwarts fins que van rebre la carta, imagina't. Crec que ho haurien de restringir a les famílies amb tradició. Per cert, com et dius?

Però abans que el Harry pogués contestar, Madame Malkin va dir: «Ja estàs rei», i el Harry, content de tenir una excusa per deixar de parlar amb aquell noi, va baixar del tamboret d'un salt.

—Bé, doncs suposo que ja ens veurem a Hogwarts —es va acomiadar el noi de veu afectada.

El Harry va estar bastant callat mentre es menjava el gelat de xocolata i gerds amb nous caramel·litzades que li havia comprat el Hagrid.

—Què et passa? —va preguntar-li el Hagrid.

—Res —va mentir el Harry. Van aturar-se a comprar pergamí i plomes d'oca. El Harry es va animar una mica quan va descobrir una ampolla amb

una tinta que canviava de color mentre escrivia. Quan van sortir de la botiga, va dir—: Hagrid, què és el quidditch?

—Vatua, Harry, no recordo mai que gairebé no saps re... No saber què és el quidditch!

—Gràcies per enfonsar-me encara més —va dir irònicament el Harry. I li va explicar la conversa que havia tingut amb el noi pàl·lid a la botiga de Madame Malkin— ...i llavors m'ha dit que als que vénen de famílies de muggles no els haurien d'acceptar...

—Tu no véns d'una família de muggles. Si hagués sabut qui érets... Ha sentit a parlar de tu d'ençà que va néixer, si els seus pares estan en la màgia... Ja has vist què ha passat a La marmita foradada. I a més, no sap de què parla: alguns dels millors bruixots que he conegut eren casos únics en una llarga línia familiar de muggles. Pensa en la teva mare! Recorda qui tenia com a germana!

—Però què és el quidditch?

—És el nostre esport. L'esport dels bruixots. És com... com el futbol al món dels muggles. Tothom n'és aficionat. Se juga en l'aire amb escombres voladores, quatre pilotes... Les regles són una mica difícils d'explicar...

—I què són Slytherin i Hufflepuff?

—Residències de l'escola. N'hi ha quatre. Tothom diu que els de Hufflepuff són una colla d'ases, però...

—Em jugo el que vulguis que aniré a Hufflepuff —va dir el Harry desanimat.

—Millor Hufflepuff que Slytherin —va dir el Hagrid, afligit—. No hi ha cap bruixa ni cap bruixot dels que es van tornar dolents que no hagués anat a Slytherin. L'Innominable n'era un.

—Vold... vull dir... l'Innominable va anar a Hogwarts?

—Fa molts, molts anys —va dir el Hagrid.

Van comprar els llibres de text en una botiga que es deia Gargots i Nibres. Els prestatges, que arribaven fins al sostre, eren plens a vessar de llibres grans com làpides enquadernats de pell, de llibres de la mida d'un segell de correus amb cobertes de seda, de llibres plens de símbols estranys i d'alguns llibres en blanc. Fins i tot al Dudley, que no llegia mai res, l'hauria tornat boig poder posar-hi les mans. El Hagrid gairebé va haver de desenganxar el Harry de *Maleficis i contramaleficis* (*Embruixi els amics i emboiri els enemics amb les venjances més modernes: pèrdua de cabell,*

comes de gelatina, nusos a la llengua, i molt, molt més), de Venjançus Viridian.

—És que volia saber com fer-li un malefici al Dudley.

—Reconec que la idea no és dolenta, però no has de fer servir la màgia en el món dels muggles, si no és en circumstàncies molt especials —va dir el Hagrid—. I, de totes maneres, cap dels malefics del llibre te sortiria bé: has d'estudiar molt per arribar a aquest nivell.

El Hagrid tampoc no li va deixar comprar una marmita d'or massís («A la llista hi diu “de peltre”»), però es van endur un joc preciós de pesos per pesar els ingredients de les pocions i un telescopi de llautó portàtil. Llavors se'n van anar a l'apotecaria, que era prou fascinant per fer oblidar la terrible pudor que feia: una barreja d'ous podrits i col en descomposició. A terra hi havia barrils de substàncies llefiscoses; a les parets, gerres amb herbes, arrels seques i pólvores brillants; del sostre penjaven farcells de plomes, rastelleres d'ullals, i ungles de tot tipus. Mentre el Hagrid demanava a l'home que hi havia rere el taulell un conjunt d'ingredients bàsics per a pocions, el Harry examinava unes banyes d'unicorn platejat, a vint-i-un galeons la peça, i uns ulls d'escarabat minúsculs de color negre, molt brillants, a cinc knuts la cullerada.

Quan van sortir de l'apotecaria, el Hagrid va repassar la llista del Harry.

—Només ens falta la vareta... Ah, i encara no t'he comprat el regal d'aniversari.

El Harry va notar que es posava vermell.

—No hi estàs obligat...

—Ja ho sé. Farem una cosa: te compraré l'animal. Un gripau no. Els gripaus van passar de moda fa molt de temps, es riurien de tu. I els gats no m'agraden, em fan esternudar. Te compraré un mussol. Són molt pràctics: te porten el correu i aquestes coses.

Al cap de vint minuts van sortir del Palau del mussol, que era molt fosc i ple d'ulls parpellejants que brillaven com joies. El Harry portava una gran gàbia amb una òliba blanca, preciosa, profundament adormida amb el cap sota l'ala. No va poder evitar quequejar quan li donava les gràcies al Hagrid, igual que si fos el professor Quirrell.

—No es mereixen —va dir el Hagrid amb veu ronca—. M'imagino que els Dursley no t'han fet gaires regals. Ara només ens falta anar a Ollivanders. És l'única botiga de varetes, Ollivanders, i tu has de tenir la millor.

Comprar una vareta màgica... Allò era el que el Harry havia estat esperant tot el dia.

Aquella última botiga era estreta i estava molt deixada. A la porta hi penjava un rètol de lletres daurades que s'estaven pelant on es llegia: «Ollivander. Fabricants de varetes des del 382 a.C.». A l'aparador ple de pols hi havia una única vareta sobre un coixí lila descolorit.

Quan van traspassar la porta va sonar una campana a la rerebotiga. Era un lloc minúscul i estava buit. Només hi havia una cadira com de fireta i el Hagrid s'hi va asseure a esperar. El Harry es va sentir estrany, com si hagués entrat en una biblioteca en què hi ha un silenci absolut. Es va empassar un munt de preguntes que se li acabaven d'acudir i, en lloc de fer-les, es va posar a observar els milers de caps estretes que hi havia apilades amb molta cura fins al sostre. Sense saber per què, va començar a sentir formigons al clatell. Fins i tot la pols i el silenci que hi regnaven semblaven vibrar amb una màgia secreta.

—Bona tarda —va dir una veu suau. El Harry es va sobresaltar. El Hagrid també es devia sobresaltar perquè es va sentir un fort cruixit i es va aixecar ràpidament de la cadira de fireta.

Al davant tenien un home vell. Els ulls, clars i grans, li brillaven com llunes en la foscor de la botiga.

—Hola —va dir el Harry, incòmode.

—Ah, sí —va fer l'home—. Sí, sí. Intuïa que el veuria aviat, senyor Potter —va continuar, sense preguntar res—. Té els ulls de la seva mare. Sembla que fos ahir quan ella va venir a comprar-se la primera vareta. D'un pam i quatre dits, àgil, de fusta de salze. Una bona vareta per a una feina delicada.

El senyor Ollivander es va apropar al Harry. Al Harry li hauria agradat que de tant en tant tanqués els ulls. Aquells ulls de plata feien por.

—El seu pare, en canvi, va preferir una vareta de caoba. D'un pam i mig. Elàstica. Amb una mica més de potència, i excel·lent per a la transfiguració. Bé, he dit que el seu pare l'hi va preferir... Però en realitat és la vareta qui tria, evidentment.

El senyor Ollivander s'havia apropiat tant al Harry que gairebé es tocaven amb el nas. El Harry es veia reflectit en aquells ulls plorosos.

—I aquí és on...?

El senyor Ollivander va tocar la cicatriu en forma de llamp del Harry amb un dit molt blanc i llarg.

—Sento haver de dir que jo vaig vendre la vareta que va fer això —va dir, amb veu suau—. Un pam i tres quarts. Fusta de teix. Una vareta amb potència, amb molta potència, i en mans equivocades... Si hagués sabut què sortia a fer aquella vareta...

Va moure el cap en un gest de pesar i llavors, per a la tranquil·litat del Harry, va veure el Hagrid.

—Rubeus! Rubeus Hagrid! Quina alegria... Roure, dos pams, oi que es torçava bé?

—Sí senyor, força bé —va dir el Hagrid.

—Bona vareta, aquella. Però suposo que te'n devien fer dos trossos quan et van expulsar... —va dir el senyor Ollivander, posant-se dur de sobte.

—Mmm... Sí, sí que ho van fer, sí... —va dir el Hagrid, arrossegant els peus per terra en senyal d'avergonyiment—. Però encara en tinc els trossos... —va afegir, content.

—Però no els deus fer servir, oi?! —va exclamar el senyor Ollivander, sever.

—No, no senyor —es va afanyar a contestar el Hagrid. El Harry va notar que s'aferrava al paraigua rosa quan deia allò.

—Hmm —va fer el senyor Ollivander, foradant el Hagrid amb la mirada—. I bé, senyor Potter. A veure... —i es va treure de la butxaca una cinta mètrica amb marques platejades—. Amb quin braç fa servir la vareta?

—Doncs... Sóc dretà... —va dir el Harry.

—Aixequi el braç. Molt bé. —Li va prendre les mides: de l'espatlla al dit, de la cintura al colze, de l'espatlla a terra, del genoll a l'aixella i també de la circumferència del cap. Mentre mesurava va continuar parlant—: A Ollivander, totes les varetes estan fetes amb alguna substància màgica molt potent, senyor Potter. Utilitzem pèl d'unicorn, plomes de cua de fènix i fibres de cor de drac. No hi ha dues varetes d'Ollivander iguals, de la mateixa manera que no hi ha dos unicorns, dos dracs o dos fènixs iguals. I, naturalment, no s'obté el mateix resultat si es fa servir la vareta d'un altre bruixot.

De sobte el Harry es va adonar que la cinta mètrica que li mesurava la distància entre narius anava sola. El senyor Ollivander remenava pels prestatges i de tant en tant en baixava una capsa.

—Amb això en tenim prou —va dir, i la cinta mètrica es va desplomar i va quedar feta un bolic a terra—. Som-hi, senyor Potter. Provi aquesta. Faig

i fibra de cor de drac. Un pam i dos dits. Agradable, flexible. Agafi-la i bellugui-la.

El Harry va agafar la vareta i (sentint-se idiota) la va bellugar una mica, però el senyor Ollivander l'hi va treure de la mà quasi immediatament.

—Auró i ploma de fènix. Un pam. Bastant adaptable. Provi-la...

El Harry ho va intentar, però només aixecar la vareta el senyor Ollivander l'hi va tornar a prendre.

—No, no! Aquesta. Eben i pèl d'unicorn. D'un pam i un dit. Mal·leable. Au, vinga, provi-la.

El Harry va provar i provar. No tenia la més petita idea de què buscava el senyor Ollivander. Sobre la cadira de fireta, la pila de les varetes provades es feia cada vegada més alta, però com més varetes treia dels prestatges, més content es posava el senyor Ollivander.

—Un client complicat, eh? No es preocupi, que trobarem la parella perfecta. Em pregunto si potser... Sí, per què no? Una combinació poc usual: fusta de grèvol i ploma de fènix, un pam i mig, agradable i versàtil.

El Harry va agafar la vareta. De sobte va notar una escalfor als dits. Va aixecar la vareta per sobre el cap, la va abaixar tallant l'aire dens de la botiga, i de la punta en va sortir un fil d'espurnes vermelles i daurades com si fos un coet que llancés petits punts de llum a la paret. El Hagrid es va posar a xisclar i a picar de mans i el senyor Ollivander va cridar: «Bravo! Sí, és clar, molt bé. Bé, bé, bé... Que curiós! Però que curiós!».

Va tornar a posar la vareta a la capsa i la va embolicar amb paper marró, mentre continuava fent: «Curiós... Molt curiós...».

—Perdoni —va dir el Harry— però, què és tan curiós?

El senyor Ollivander va clavar la pàl·lida mirada en el Harry.

—Recordo totes les varetes que he venut, senyor Potter. Totes i cada una d'elles. I el que és curiós és que la cua del fènix de la qual es va treure la ploma d'aquesta vareta tenia una altra ploma germana. Només una altra. És molt curiós, efectivament, que estigui destinat a aquesta vareta, perquè precisament la seva germana... va ser qui li va fer la cicatriu.

El Harry va empassar saliva.

—Sí, un pam i tres quarts. Teix. Efectivament, molt curiós que passin aquestes coses. Recordi que la vareta escull el bruixot... Crec que farà grans coses, senyor Potter... Després de tot, «aquell de qui no hem de dir el nom» va fer grans coses... Horribles, sí, però grans.

Al Harry li va venir un calfred. El senyor Ollivander no li feia gaire bona espina. Va pagar-li set galeons d'or per la vareta i ell li va fer una reverència quan va marxar.

El sol s'estava ponent quan el Harry i el Hagrid van baixar per la ronda d'Alla. Van traspasar el mur, van travessar La marmita foradada, que a aquelles hores era buida. El Harry no va dir ni una paraula en tot el trajecte; ni tan sols es va adonar de la gent que se'ls va quedar mirant bocabadats al metro, carregats com anaven amb tots aquells paquets de formes estranyes, i amb l'òliba blanca adormida. Van pujar l'última escala mecànica i van arribar a l'estació de tren de Paddington. El Harry no va adonar-se d'on eren fins que el Hagrid li va donar uns copets a l'espatlla.

—Tens temps de fer un mos abans que surti el tren —va dir.

Es van comprar una hamburguesa i es van asseure en una taula amb cadires de plàstic a menjar-se-la. El Harry continuava mirant al seu voltant. D'alguna manera, tot li semblava molt estrany.

—Estàs bé, Harry? Estàs molt callat —va dir el Hagrid.

El Harry tenia la impressió que no sabia explicar-ho. Acabava de passar el millor aniversari de la seva vida, i tot i així... Mastegava l'hamburguesa mentre buscava les paraules.

—Tothom creu que sóc especial... —va dir al final—. Tota aquella gent a La marmita foradada, el professor Quirrell, el senyor Ollivander... Però jo no en sé res, de màgia. Com poden pensar que faré grans coses? Sóc famós i ni tan sols recordo per què. No sé què va passar quan Vol... ho sento, la nit que van morir els meus pares.

El Hagrid es va inclinar per sobre la taula. Sota la barba i les celles rebels s'endevinava un somriure molt tendre.

—No t'amoïnis, Harry. N'aprendràs ràpid. Tothom comença pel principi a Hogwarts, no tindràs problemes. Sigues tu mateix. Sé que és difícil. Has estat escollit i saber-ho portar no és fàcil. Però a Hogwarts t'ho passaràs molt bé... Jo m'ho vaig passar molt bé, i encara m'ho passo molt bé.

El Hagrid va ajudar el Harry a pujar al tren que el portaria de nou a casa dels Dursley; llavors li va donar un sobre.

—Els bitllets per anar a Hogwarts —va dir—. 1 de setembre, estació de King's Cross a Londres... Ho tens tot al bitllet. Si tinguessis cap problema amb els Dursley, envia'm una carta amb el mussol. Sabrà on trobar-me... Fins aviat, Harry.

El tren es va començar a moure. El Harry volia observar el Hagrid fins que es perdés en la distància; es va aixecar del seient i va enganxar el nas a la finestra, però en un tancar i obrir d'ulls el Hagrid ja no hi era.

6. El viatge des de l'andana nou i tres quarts

L'últim mes a casa dels Dursley no va ser gaire agradable. El Dudley tenia tanta por del Harry que fugia quan el veia; la tieta Petúnia i el tiet Vernon no el tancaven a l'armari, no l'obligaven mai a fer res, ni tampoc l'escribaven, perquè, de fet, ni tan sols li dirigien la paraula. Mig atemorits, mig furiosos, actuaven com si les cadires on seia el Harry fossin buides. Malgrat que en molts aspectes allò representava una millora, es va fer depriment passat un temps.

El Harry es passava el dia a l'habitació, en companyia de la seva òliba. Havia decidit dir-li Hedwig, un nom que havia trobat a *Història de la màgia*. Els llibres de text nous eren molt interessants. A les nits s'estirava al llit i els llegia fins tard, mentre la Hedwig entrava i sortia per la finestra a voluntat. Era una gran sort que la tieta Petúnia ja no entrés a passar l'aspirador, perquè la Hedwig no parava de portar ratolins morts. Cada nit, abans d'anar-se'n a dormir, el Harry feia una creu al calendari que havia penjat a la paret, esperant que arribés l'1 de setembre.

L'últim dia d'agost va pensar que estaria bé parlar amb els seus tiets sobre com arribaria a l'estació de King's Cross l'endemà; així doncs, va baixar a la sala. Estaven mirant un concurs de preguntes a la televisió. Es va aclarir la gola per fer-los saber que era allà. El Dudley es va posar a xisclar i va sortir corrent de l'habitació.

—Mmm... Tiet Vernon?

El tiet Vernon va remugar en senyal que l'escoltava.

—Mmm... Demà he d'anar a King's Cross per... per agafar el tren a Hogwarts.

El tiet Vernon va tornar a remugar.

—Que m'hi podríeu portar en cotxe?

Grunyit. Va suposar que allò volia dir que sí.

—Gràcies.

Estava a punt de tornar a pujar a l'habitació quan el tiet Vernon es va decidir a parlar.

—Una manera ben curiosa d'anar a una escola de bruixeria, el tren. Què passa? Que totes les catifes voladores estan espatllades?

El Harry no va dir res.

—I bé, on és aquesta escola?

—No ho sé —va respondre el Harry. Es va adonar que no hi havia pensat i es va treure de la butxaca el bitllet que el Hagrid li havia donat.

—L'únic que sé és que agafo el tren que surt de l'andana nou i tres quarts a les onze —va dir, mirant el bitllet.

Els tiets se'l van mirar, atònits.

—L'andana què?

—Nou i tres quarts.

—No diguis ximpleries —va dir el tiet Vernon—. No hi ha cap andana nou i tres quarts.

—És el que diu el bitllet.

—Com un llum —va dir el tiet Vernon—, estan com un llum, tots plegats. Ja ho veuràs. Oh, i tant que ho veuràs. D'acord, et durem a King's Cross. Igualment havíem d'anar a Londres; si no, no em prendria la molèstia.

—Com és que aneu a Londres? —va preguntar el Harry per suavitzar la situació.

—Hem de portar el Dudley a l'hospital —va rondinar el tiet Vernon—. Li han de treure la cua dels nassos abans que vagi a Smeltings.

L'endemà el Harry es va despertar a les cinc del matí. Massa exaltat i nerviós per adormir-se de nou, es va aixecar i es va posar els texans perquè no volia anar per l'estació amb el vestit de bruixot. Es canviaria al tren. Va revisar la llista de Hogwarts per assegurar-se que no es deixava res, va comprovar que la Hedwig estava ben tancada a la gàbia, i llavors es va posar a passejar amunt i avall per l'habitació, esperant que els Dursley es llevessin. Al cap de dues hores ja havien carregat l'immens i pesat bagul del Harry al cotxe, la tieta Petúnia havia convençut el Dudley que s'assegués al costat del Harry, i havien sortit de casa. Van arribar a King's Cross a dos quarts d'onze. El tiet Vernon va descarregar el bagul, el va posar sense gaire cura en un carretó, i el va arrossegar cap a l'estació. El Harry va pensar que

el seu tiet es comportava amb una gentilesa gairebé sospitosa, fins que es va aturar de sobte, per mirar les andanes amb un somriure desagradable als llavis.

—Bé, noi, aquí ho tens. Andana nou, andana deu. La teva andana hauria de trobar-se entre aquestes dues, però no sembla que l'hagin construïda, encara.

Evidentment, tenia tota la raó del món. Hi havia un gran nou de plàstic sobre una de les andanes i un gran deu sobre la del costat; i entre les dues, res de res.

—Que et vagi bé el trimestre —va dir el tiet Vernon amb un somriure encara més desagradable. Se'n va anar sense dir res més. El Harry es va girar i va veure que els Dursley s'allunyaven amb el cotxe. Tots tres reien. Se li va quedar la boca seca. Què dimonis podia fer? Va començar a atraure un munt de mirades estranyades, per culpa de la Hedwig. Havia de preguntar-ho a algú.

Va aturar un vigilant que passava, però no es va atrevir a mencionar-li l'andana nou i tres quarts. El vigilant mai no havia sentit a parlar de Hogwarts i, quan el Harry no va saber dir-li en quina part del país estava, li va començar a pujar la mosca al nas, com si pensés que el Harry s'estava fent el ximple a posta. El Harry es va començar a desesperar i va preguntar pel tren que sortia a les onze en punt, però el vigilant li va dir que no n'hi havia cap a aquella hora. Al final el vigilant va marxar queixant-se dels qui fan perdre el temps als altres. El Harry va haver de fer un gran esforç per evitar que l'envaís el pànic. Segons el gran rellotge que hi havia damunt del plafó d'arribades, només li quedaven deu minuts per agafar el tren cap a Hogwarts i no tenia ni idea de com fer-ho; estava perdut al mig d'una estació amb una maleta que amb prou feines podia aixecar, la butxaca plena de moneda de bruixots i una gran òliba en una gàbia.

El Hagrid es devia haver oblidat de dir-li alguna cosa que havia de fer, com ara donar uns copets al tercer totxo de l'esquerra per passar a la ronda d'Alla. Es va preguntar si faria bé de treure la vareta i picar sobre la taquilla que hi havia entre les andanes nou i deu.

En aquell moment un grup de gent va passar just darrere seu i va pescar alguna cosa del que deien.

—Ple de muggles, com era d'esperar.

El Harry es va girar. Qui havia dit allò era una dona com un tap de bassa que parlava amb quatre nois, tots pèl-rojos. Cada un empenyia un bagul

semblant al seu... I portaven un mussol. Amb el cor que li sortia del pit, el Harry els va seguir amb el carretó. Es van parar, i ell va fer el mateix, prou a prop per sentir què deien.

—A quina andana hem d'anar? —va preguntar la mare dels nois.

—Nou i tres quarts! —va dir amb una veueta aguda una nena que també era pèl-roja i que li agafava la mà—. Mare, jo no hi puc anar?

—Ets massa petita, Ginny. I ara estigues quieta. Vinga, Percy, tu primer.

El noi que semblava més gran se'n va anar cap a les andanes nou i deu. El Harry observava atent, amb compte de no parpellejar, no fos cas que s'ho perdés... Però, just en el moment que el noi arribava a la divisió entre les dues andanes, un grup nombrós de turistes van passar en munió per davant seu i, quan l'última motxilla va haver passat, el noi havia desaparegut.

—Ara tu, Fred —va dir la dona que era com un tap de bassa.

—No sóc el Fred, sóc el George —va dir el noi—. Sincerament, bona dona, com pot dir que és la nostra mare...? Que no veu que sóc el George?

—Ho sento, George, rei.

—Era una broma, mare. Sóc el Fred —va dir el noi, i se'n va anar cap allà. El germà bessó li va cridar que s'afanyés, i ho devia fer, perquè al cap d'un segon ja no hi era... Però com ho havia fet?

Ara era el tercer germà qui caminava decididament cap a la barrera. Estava a punt d'arribar-hi. I llavors, de sobte, es va esvair.

Només tenia una opció.

—Disculpi —va dir el Harry a la senyora que era com un tap de bassa.

—Hola, rei —va dir ella—. És el primer cop que vas a Hogwarts? El Ron també és nou.

Va assenyalar l'últim fill que li quedava, el més jove de tots. Era alt, prim i trencadís, tenia pigues, el nas llarg, i les mans i els peus grans.

—Sí —va dir el Harry—. El problema és que... El problema és que no sé com...

—Com arribar a l'andana? —va dir la dona amablement, i el Harry va assentir amb el cap.

—No et preocupis —va continuar ella—. L'únic que has de fer és anar directe a la barrera entre les andanes nou i deu. No et paris i no tinguis por de topar-hi, això és molt important. Si tens por, fins i tot és millor que hi vagis corrent una mica. Vinga, vés-hi ara, abans que el Ron.

—Mmm... D'acord —va dir el Harry.

Va girar el carretó sobre l'eix i es va quedar mirant la barrera. Semblava ben massissa.

S'hi va dirigir. Anant cap a les andanes nou i deu va xocar amb molta gent. Va començar a caminar més ràpid. Xocaria de ple amb la taquilla i tindria molts problemes... Es va inclinar sobre el carretó i va començar a córrer de pressa... La barrera era cada cop més a prop... Ja no podia parar... El carretó estava fora de control... La barrera era a dos pams de distància... Va tancar els ulls, preparat per a la topada...

No n'hi va haver cap... Va continuar corrent... Va obrir els ulls... Va veure una màquina de vapor de color escarlata que esperava al costat d'una andana plena de gent. Un cartell que penjava del sostre deia: «Hogwarts Express, 11 del matí». El Harry va mirar enrere i allà on hi havia hagut la taquilla hi va veure una arcada de ferro amb un cartell que deia: «Andana nou i tres quarts». Ho havia aconseguit.

El fum de la màquina flotava per sobre els caps de la gent que parlava a l'andana, mentre gats de tots colors se'ls passejaven entre les cames. Els mussols, malhumorats, s'esgaripaven els uns als altres per sobre el xivarri de veus i el soroll que provocava el moviment dels enormes baguls.

Els primers vagons ja estaven plens d'estudiants. Alguns d'ells treien mig cos per la finestra per parlar amb la família, mentre els altres es barallaven pels seients. El Harry va empènyer el carretó andana avall buscant un seient lliure. Va passar pel costat d'un noi de cara rodona que deia:

—Àvia, he tornat a perdre el gripau.

—Però Neville! —va sospirar l'àvia.

Hi havia un noi amb uns rínxols de por envoltat d'un grupet de gent.

—Deixa'ns-ho veure, Lee, vinga!

El noi va aixecar la tapa de la capsa que duia als braços i els que l'envoltaven van xisclar quan el que hi havia dins va treure una pota llarga i peluda.

El Harry es va fer pas entre la gent fins que va trobar un compartiment buit, gairebé al final del tren. Primer va pujar-hi la Hedwig i llavors va intentar arrossegar el bagul cap a la porta. Va intentar pujar-lo pels esglaons, però a penes en podia aixecar la punta, i li va caure dos cops sobre el peu.

—Necessites un cop de mà? —Era un dels bessons pèl-rojos que havia vist desaparèixer per la barrera que separava les andanes nou i deu.

—Sisplau —va dir el Harry, sense alè.

—Ei, Fred! Vine a ajudar!

Amb l'ajut dels bessons, finalment el bagul del Harry va quedar situat en un racó del compartiment.

—Gràcies —va dir el Harry, apartant-se els cabells suats de la cara.

—Què hi tens, aquí? —va preguntar un dels bessons, assenyalant-li la cicatriu en forma de llamp.

—Ostres! —va exclamar l'altre bessó—. No deus ser...?

—I tant! —va dir el primer bessó—. Oi que sí? —va demanar al Harry.

—Què? —va dir el Harry.

—El Harry Potter! —van dir tots dos alhora.

—Ah, això... —va dir el Harry—. Vull dir... Que sí, que sóc jo.

Els dos nois es van quedar bocabadats mirant-lo i el Harry va notar que es posava vermell. El va salvar una veu que va arribar a través de la porta oberta del tren.

—Fred? George? On sou?

—Ara venim, mare.

Van fer una última ullada al Harry, i van saltar del vagó.

El Harry es va asseure al costat de la finestra, des d'on, mig amagat, podia observar la família de pèl-rojos, que eren a l'andana, i escoltar què deien. La mare acabava de treure el mocador.

—Ron, tens alguna cosa al nas.

El fill petit va intentar apartar-se, però ella el va agafar i va començar a netejar-li la punta del nas.

—Mare! Prou! —I va aconseguir deixar-se anar.

—Alça! El petit Roneió té alguna cosa al nassarró? —va dir un dels bessons.

—Deixa'm en pau! —va dir el Ron.

—On és el Percy? —va dir la mare.

—Ara ve.

El fill gran va aparèixer en escena. Ja portava el vestit negre onejant de Hogwarts i el Harry es va adonar que duia un distintiu platejat al pit amb la lletra M.

—No em puc quedar gaire estona, mare —va dir—. Vaig al davant: els monitors tenim dos compartiments reservats...

—No em diguis que ets monitor, Percy! —va exclamar un dels bessons, amb aire de gran sorpresa—. Ens ho hauries hagut de dir abans! No en teníem ni idea!

—Un moment, que em sembla que sí que va dir alguna cosa... —va dir l'altre bessó—, un cop...

—O dos...

—Per minut...

—Durant tot l'estiu...

—Calleu! —va cridar Percy el monitor.

—I com és que el Percy porta roba nova? —va dir un dels bessons.

—Perquè és monitor —va dir la mare, afectuosament—. Bé, reis, que passeu un bon trimestre... Envieu-me un mussol quan arribeu.

Va fer un petó a la galta al Percy, i el Percy va marxar. Llavors ella es va girar cap als bessons.

—Vosaltres dos... Aquest any porteu-vos bé. Si torno a rebre un mussol que em digui que heu... Que heu fet volar un vàter o...

—Fer volar un vàter? No hem fet volar mai un vàter!

—Però és molt bona idea. Gràcies, mare.

—No té cap gràcia. Cuideu-me el Ron.

—No pateixis. El Roneió estarà la mar de bé amb nosaltres.

—Deixeu-me en pau! —va tornar a dir el Ron, que ja era gairebé tan alt com els bessons. Encara tenia el nas vermell allà on la mare l'havia rascat.

—Mare, saps què? A veure si endevines qui hem conegut al tren. —El Harry es va enretirar de la finestra perquè no veiessin que estava mirant—. Recordes el noi aquell de cabells negres que hi havia a prop nostre a l'estació? Saps qui és?

—Qui?

—El Harry Potter!

El Harry va sentir la veu de la nena que deia:

—Mare, puc pujar a veure'l? Sisplau, mare...

—Ja l'has vist, Ginny, i el pobre noi no és un mico de zoo. De debò que l'és, Fred? Com ho saps?

—L'hi he preguntat. Li he vist la cicatriu. És veritat que l'hi té... Com un llamp.

—Pobre criatura... No m'estranya que estigués sol. Ha estat tan educat quan ha preguntat com s'arribava a l'andana...

—Això és igual. Creieu que recorda quina cara fa l'Innominable?

De sobte la mare es va posar molt seriosa.

—Et prohibeixo terminantment que l'hi preguntis, Fred. Que no et passi pel cap. Com si necessités que algú li recordés això el primer dia

d'escola...

—D'acord, t'ho prometo.

Va sonar un xiulet.

—Afanyeu-vos! —va cridar la mare, i els tres nois van pujar al tren. Van treure el cap per la finestra perquè la mare els pogués fer un petó de comiat i la germana petita es va posar a plorar.

—No ploris, Ginny! T'enviarem un munt de mussols!

—T'enviarem la tapa d'un vàter de Hogwarts!

—George!

—És broma, mare!

El tren es va posar en marxa. El Harry va observar la mare que els acomiadava amb la mà i la germana que corria amb el tren, mig rient, mig plorant, fins que la màquina va agafar massa velocitat i la nena es va aturar i va fer adéu amb la mà.

El Harry va veure desaparèixer la nena i la mare quan el tren va agafar el revolt de sortida. En aquell moment veia passar cases a tota velocitat per la finestra. Estava molt entusiasmada. No sabia què l'esperava, però per força havia de ser millor que el que deixava enrere.

La porta del compartiment es va obrir i el pèl-roig petit va entrar.

—Hi ha algú, aquí? —va preguntar assenyalant el seient que hi havia davant del Harry—. Tots els altres estan ocupats.

El Harry va fer que no amb el cap i el noi s'hi va asseure. Va mirar el Harry, i llavors va desviar la mirada ràpidament, fent veure que no l'havia mirat. El Harry es va adonar que encara duia la taca negra al nas.

—Ei, Ron!

Els bessons havien tornat.

—Escolta, que anem cap al mig del tren. El Lee Jordan té una taràntula gegant per allà baix.

—Molt bé —va murmurar el Ron imperceptiblement.

—Harry —va dir l'altre bessó—, ens hem presentat? Som el George i el Fred Weasley. I ell és el Ron, el nostre germà. Fins després, doncs!

—Adéu —van dir el Harry i el Ron. En sortir, els bessons van tancar la porta del compartiment.

—De debò que ets el Harry Potter? —va deixar anar el Ron.

El Harry va fer que sí amb el cap.

—Ah! És que pensava que potser era una de les bromes dels meus germans, I de debò que tens...? La dallonses...

Va assenyalar el front del Harry.

El Harry es va apartar el serrell per ensenyar-li la cicatriu en forma de llamp. El Ron se la va mirar amb els ulls ben oberts.

—I aquí és on l’Innominable...

—Sí —va dir el Harry—, però no me’n recordo.

—De res? —va dir el Ron, encuriosit.

—Bé, recordo que hi havia una llum verda, però res més.

—Uau! —va fer el Ron. Es va quedar immòbil observant-lo durant uns instants; llavors, com si de sobte s’hagués adonat del que estava fent, va tornar a desviar la mirada cap a la finestra.

—Tota la teva família fa màgia? —va preguntar el Harry, que trobava el Ron tan interessant com el Ron l’hi trobava a ell.

—Mmm, em sembla que sí... —va dir el Ron—. Crec que la meva mare té un cosí segon que és comptable, però no parlem mai d’ell.

—Doncs llavors deus saber molta màgia, ja.

Els Weasley eren clarament una d’aquelles famílies amb tradició de les quals havia parlat el noi pàl·lid de la ronda d’Alla.

—He sentit a dir que vas anar a viure amb muggles —va dir el Ron—. Com són?

—Horribles. Bé, no tots. Els meus tiets i el meu cosí ho són. M’agradaria haver tingut tres germans bruixots.

—Cinc —va puntualitzar el Ron. Per alguna raó semblava desanimat—. Sóc el sisè de la família que va a Hogwarts. I jo crec que esperen massa de mi. El Bill i el Charlie ja han acabat. El Bill va ser cap de monitors, i el Charlie, capità de quidditch. Ara el Percy és monitor. El Fred i el George fan molt el boig, però tot i així treuen unes notes boníssimes i tothom diu que són molt divertits. Tothom espera que jo sigui tan bo com els altres, i si ho arribo a ser no tindrà cap mèrit, perquè els altres ja ho hauran estat abans. A més, mai no pots estrenar res, amb cinc germans. Porto els vestits vells del Bill, i tinc la vareta vella del Charlie, i la rata vella del Percy.

El Ron es va ficar la mà a la butxaca i en va treure una rata grassa i grisa que dormia.

—Es diu Scabbers i no serveix per a res: sempre dorm. El meu pare li va regalar un mussol al Percy perquè l’havien fet monitor, i com que no es podien gas... Vull dir que llavors a mi em van donar l’Scabbers.

Se li van posar les orelles vermelles. Potser creia que havia parlat massa, perquè va tornar a desviar la mirada cap a la finestra.

El Harry va pensar que no hi havia cap mal a no tenir diners per comprar un mussol. Al cap i a la fi, fins feia un mes ell no havia tingut mai diners, i així ho va explicar al Ron: que havia hagut de portar la roba vella del Dudley, que no li havien fet, mai un veritable regal d'aniversari. Allò va animar el Ron.

—I fins que no m'ho va dir el Hagrid, no sabia que era bruixot, ni tampoc no sabia res sobre els meus pares ni sobre Voldemort...

El Ron es va sobresaltar.

—Què passa? —va dir el Harry.

—Que has pronunciat el nom de l'Innominable! —va exclamar el Ron, estranyat i impressionat alhora—. Jo creia que tu, precisament...

—No és que pretengui fer-me el valent ni res, dient el nom —va dir el Harry—; simplement és que ningú m'ha ensenyat que no s'hagi de fer. No sé si m'explico. He d'aprendre tantíssimes coses... Em jugo... —va afegir, parlant en veu alta per primer cop d'un tema que darrerament l'havia amoïnat molt—. Em jugo el que vulguis que sóc el pitjor de la classe.

—No ho seràs. N'hi ha molts que vénen de famílies de muggles i aprenen prou ràpid.

Mentre parlaven, el tren els havia allunyat de Londres. Ara passaven a gran velocitat per prats plens de vaques i d'ovelles. Durant una estona van estar callats, mirant el paisatge.

Cap a dos quarts d'una van sentir un soroll al passadís. La porta del compartiment es va obrir i va aparèixer una dona somrient amb dos clotets a la comissura dels llavis.

—Voleu alguna cosa, reis? —va dir.

El Harry, que no havia esmorzat, es va posar dret a l'acte, però al Ron les orelles se li van tornar a posar vermelles, i va murmurar que ell ja portava entrepans. El Harry va sortir al passadís.

Quan era amb els Dursley no havia tingut mai diners per comprar lllaminadures, i ara que duia les butxaques plenes d'or i de plata, estava disposat a comprar tantes barres de Mars com pogués endur-se. Però la dona no tenia barres de Mars. El que tenia eren Caramels de tots els gustos de Bertie Bott; Drooble, El millor xiclet per fer bombolles; Granotes de xocolata; Dolços La marmita; dònuts de carabassa; varetes màgiques de pega dolça i unes quantes coses més que el Harry no havia vist en sa vida. Com que ho volia tastar tot, va agafar una mica de cada i va pagar a la dona onze sickles de plata i set knuts de bronze.

El Ron se'l va quedar mirant quan va entrar carregat al compartiment i ho va deixar tot sobre un seient buit.

—Sembla que tens gana...

—Molta! —va dir el Harry, i va fer un bon mos a un dònut de carabassa.

El Ron havia tret un paquet bonyegut i el va desembolicar. A dins hi havia quatre entrepans. En va apartar un i va dir:

—Mai es recorda que no m'agrada l'embotit de bou.

—Te'l canvio per un d'aquests —va proposar el Harry, aixecant un dònut—. Va!

—No t'agradarà; està sec —va dir el Ron—. No té gaire temps, la meva mare —va afegir ràpidament—, amb cinc fills a casa...

—Vinga, agafa un dònut —va dir el Harry, que mai havia tingut res per compartir, ni, de fet, ningú amb qui compartir-ho. Era un sentiment molt agradable, estar allà assegut amb el Ron, menjant-se els dolços i les lllaminadures (els entrepans van quedar arraconats).

—Què és això? —va preguntar el Harry al Ron, i va aixecar un paquet de granotes de xocolata—. No deuen pas ser granotes de debò, oi? —Començava a pensar que res ja no el sorprendria.

—No —va dir el Ron—. Però mira quin cromó tens, em falta l'Agripa.

—Què?

—Bufa! És veritat, que tu no en saps res... Les granotes de xocolata porten cromos per col·leccionar... De bruixes i bruixots famosos. Jo ja en tinc cinc-cents, però encara em falten l'Agripa i el Ptolemeu.

El Harry va desembolicar una granota de xocolata i en va agafar el cromó. Era la cara d'un home que portava ulleres de mitja lluna, tenia el nas tort i uns cabells, una barba i uns bigotis argentats molt abundants. Sota la fotografia hi havia el nom: Albus Dumbledore.

—O sigui que aquest és el Dumbledore! —va exclamar el Harry.

—No em diguis que no havies sentit a parlar mai del Dumbledore! —va dir el Ron—. Puc agafar una granota? Potser em toca l'Agripa. Gràcies.

El Harry va girar el cromó i va llegir:

*Albus Dumbledore, actual director de Hogwarts.
Considerat per molts el millor bruixot dels temps
moderns, Dumbledore és especialment conegut per haver
derrotat el bruixot del mal Grindelwald el 1945,
pel descobriment dels dotze usos de la sang de drac,
i pel treball sobre alquímia que va fer amb el seu*

company Nicolas Flamel. Al professor Dumbledore li agraden la música de cambra i les bitlles.

El Harry va tornar a girar el cromo i va veure, meravellat, que la cara del Dumbledore havia desaparegut.

—Ja no hi és!

—Home, no deus voler que es passi tot el dia al cromo, oi? —va dir el Ron—. Ja tornarà. M'ha tornat a sortir Morgana i ja en dec tenir sis, d'ella... El vols? Pots començar la col·lecció.

Els ulls del Ron se'n van anar cap a la pila de granotes de xocolata que demanaven que algú les desemboliqués...

—Agafa'n tantes com vulguis —va dir el Harry—. És que al món dels... Vaja, dels muggles, la gent no es mou de les fotografies.

—A no? No se'n mouen per res? —El Ron semblava sorprès—. Que estrany!

El Harry va observar fascinat com el Dumbledore tornava a la fotografia del cromo i li somreia. El Ron estava més interessat a menjar-se les granotes que a mirar els cromos de bruixes i bruixots famosos, però el Harry no els podia treure els ulls de sobre. Ben aviat, a més del Dumbledore i Morgana, va tenir també Hengist de Woodcroft, Alberic Grunnion, Circe, Paracelsus i Merlí. Al final va aconseguir deixar de mirar la deessa Cliodna, que s'estava rasant el nas, i va obrir una bossa de Caramels de tots els gustos de Bertie Boot.

—Has d'anar amb compte amb aquests caramels —va advertir-lo el Ron—. Quan diuen «de tots els gustos», volen dir «de tots els gustos». Vaja, que n'hi ha de gustos normals, com xocolata, menta o melmelada, però també n'hi ha d'espínacs, de fetge o de tripa. El George creu que un cop n'hi va tocar un de burilla.

El Ron va agafar un caramel verd, el va examinar amb atenció, i el va mossegar per una punta.

—Ecs! T'ho he dit! Cols de Brussel·les!

S'ho van passar molt bé menjant els Caramels de tots els gustos. Al Harry n'hi van tocar de torrades, coco, fàvada, maduixa, curri, gespa, cafè, sardina, i fins i tot va ser prou valent per mossegar-ne un trosset d'un de gris, molt estrany, que el Ron no volia ni oler, i que va resultar ser de pebre.

El paisatge que es veia per la finestra s'anava tornant cada cop més salvatge. Els prats ben polits es van acabar i van començar a passar per

boscós, rius serpentejants i turons de color verd fosc.

Algú va picar a la porta del compartiment i va entrar el noi de la cara rodona que el Harry havia vist a l'andana nou i tres quarts. Semblava que estigués a punt de plorar.

—Perdoneu —va dir—, però no heu vist pas un gripau, per casualitat...

Quan ells dos van fer que no amb el cap, el noi va gemegar:

—L'he perdut! Fuig de mi així que pot!

—Ja apareixerà —va dir el Harry.

—Sí —va dir el noi, trist—. Bé, si el veieu...

I va marxar.

—No entenc per què es preocupa tant —va dir el Ron—. Si jo hagués portat un gripau, el perdria tan ràpid com pogués. És clar que jo he portat l'Scabbers, de manera que no puc dir res.

La rata continuava fent la migdiada a la falda del Ron.

—Si es morís, ni ens n'adonariem —va dir el Ron, amb cara de fàstic—. Ahir vaig intentar tornar-lo groc per fer-lo més interessant, però l'encanteri no va funcionar. Vols que t'ho ensenyi? Mira...

Va remenar dins el bagul i en va treure una vareta molt atrotinada. Estava escrostonada i en una de les puntes hi havia alguna cosa blanca que brillava.

—El pèl d'unicorn està a punt de sortir. Bé, tant hi fa...

Tot just iniciava el moviment de vareta quan la porta del compartiment es va tornar a obrir. El noi que havia perdut el gripau havia tornat, i aquest cop anava amb una noia. Ella ja duia posat l'uniforme de Hogwarts.

—Algú ha vist un gripau? El Neville ha perdut el seu —va dir la noia. Tenia veu de manaire, una cabellera castanya i les dents de rata.

—Ja li hem dit que no l'hem vist —va dir el Ron, però la noia no l'escoltava, mirava la vareta que tenia a la mà.

—Esteu fent màgia? A veure?

Es va asseure. El Ron semblava desconcertat.

—Mmm... Bé, d'acord.

Es va aclarir la gola.

—Mantega, maionesa, cervesa, torna groga aquesta rata obesa.

Va fer un gest amb la vareta, però no va passar res. L'Scabbers va continuar gris i profundament adormit.

—Estàs segur que és un sortilegi de veritat? —va preguntar la noia—. Doncs no és gaire bo, que diguem. Jo he intentat alguns sortilegis senzills només per practicar una mica, i m'han sortit bé. A la meva família no hi ha

ningú que pugui fer màgia, per això va ser una gran sorpresa rebre la carta, però mai havia estat tan contenta, perquè, és clar, Hogwarts és la millor escola de bruixeria que existeix, o això diuen. M'he après de memòria tots els llibres de text, espero que amb això n'hi hagi prou. Per cert, que sóc l'Hermione Granger, i vosaltres?

Havia dit tot allò d'una tirada.

El Harry va mirar el Ron i es va quedar descansat de saber, per la cara de perplexitat que posava, que ell tampoc no s'havia après els llibres de text de memòria.

—Jo, el Ron Weasley —va dir en veu baixa.

—Jo, el Harry Potter —va dir el Harry.

—De debò? —va fer l'Hermione—. Ho sé tot de tu, com és natural. Em vaig comprar uns quants llibres per adquirir coneixements generals i surts a *Història contemporània de la màgia*, a *Expansió i decadència de les forces del mal*, i a *Grans esdeveniments de bruixeria del segle xx*.

—Ah, sí? —va fer el Harry, atordit.

—Mare de Déu! Que no ho sabies? Jo m'ho hauria llegit tot si fos tu! —va exclamar l'Hermione—. Algú de vosaltres sap a quina residència anirà? Jo he estat preguntant i espero que em toqui Gryffindor. Em sembla que és la millor amb diferència. M'han dit que el Dumbledore mateix hi va estar. És clar que suposo que Ravenclaw tampoc estaria malament... Bé, serà millor que continuem buscant el gripau del Neville. Més val que comenceu a canviar-vos de roba, em sembla que estem a punt d'arribar.

I va marxar amb el noi que havia perdut el gripau.

—Tant me fa quina residència em toqui, però espero que ella no hi sigui —va dir el Ron. Va tornar a deixar la vareta al bagul—. Maleït sortilegi... Me'l va ensenyar el George, i m'ho jugo tot que se'l va inventar.

—A quina residència estan els teus germans? —va preguntar el Harry.

—A Gryffindor —va dir el Ron. Semblava que es tornava a posar content—. Els meus pares també van anar-hi. No sé què dirien si jo no hi anés. És cert que Ravenclaw tampoc estaria tan malament, però imagina't que em posessin a Slytherin.

—És la residència on va anar Vol... vull dir l'Innominable?

—Sí —va dir el Ron, estarrufant-se al seient, amb aire d'estar enfonsat.

—Em sembla que ara les puntes dels bigotis de l'Scabbars tenen un to més clar —va dir el Harry, per intentar que el Ron deixés de pensar en les residències—. I què fan els teus germans ara que ja han acabat?

El Harry es preguntava què feia un bruixot un cop acabava l'escola.

—El Charlie és a Romania, estudiant dracs, i el Bill, a l'Àfrica fent alguna feina per a Gringotts —va dir el Ron—. Per cert, saps què ha passat a Gringotts? El *Periòdic Profètic* n'anava ple, però suposo que als muggles no els arriba... Algú va intentar robar en una cambra de seguretat.

El Harry es va quedar de pedra.

—De debò? I què els ha passat?

—Res, per això és una notícia tan important. No els han agafat. El meu pare diu que havia de ser un bruixot molt poderós per sortir de Gringotts com si res. Creuen que no es va endur res, i això és el més estrany. Evidentment, tothom s'espanta quan passa una cosa d'aquestes, perquè l'Innominable podria estar-hi al darrere.

El Harry va estar donant voltes a la notícia. Començava a sentir una espècie de calfred cada vegada que algú mencionava l'Innominable. Va suposar que això formava part del món de la màgia, però continuava pensant que tot seria més fàcil si poguessin dir «Voldemort» sense haver-se de preocupar.

—De quin equip de quidditch ets? —va preguntar el Ron.

—Mmm... No en conec cap —va confessar el Harry.

—Què? —El Ron es va quedar atònit—. Ostres, ja ho veuràs, és el millor joc del món!

I es va disparar: li va parlar de les quatre pilotes, de les posicions dels set jugadors; li va explicar partits famosos que havia vist en directe amb els seus germans; i li va descriure l'escombra voladora que li agradaria comprar-se si tingués prou diners. Tot just començava a explicar-li les coses més apassionants del joc quan la porta del compartiment es va tornar a obrir, i aquest cop no era ni «Neville, el noi que havia perdut el gripau» ni l'Hermione Granger.

Van entrar tres nois, i el Harry va reconèixer immediatament el del mig: era el noi pàl·lid de la botiga de roba de Madame Malkin. Ara mirava el Harry amb molt més d'interès que no havia mostrat aquell dia a la ronda d'Alla.

—És veritat? —va començar—. La gent diu que el Harry Potter és en aquest compartiment. Així doncs, ets tu, no?

—Sí —va dir el Harry. Es va fixar en els altres nois. Tots dos estaven molt forts i semblaven extremament antipàtics. Estaven drets, un a cada

costat del noi pàl·lid, i qualsevol hauria dit que eren els seus guardaespalles.

—Us presento el Crabbe i el Goyle —va dir el noi pàl·lid com si res, que s'havia adonat que el Harry els mirava—. I jo em dic Malfoy, Draco Malfoy.

El Ron va tossir una mica, i va semblar que volia amagar-se una rialla. El Draco Malfoy se'l va quedar mirant.

—Que trobes que tinc un nom graciós? Tu no cal que em diguis qui ets. El meu pare m'ha dit que tots els Weasley tenen el pèl roig, pigues, i més fills dels que es poden permetre.

Va tornar a dirigir-se al Harry.

—Ben aviat descobriràs que algunes famílies de bruixots són molt millors que d'altres, Potter. No crec que vulguis fer amics entre les que no interessin. En això et puc ajudar.

Va fer el gest per encaixar-li la mà, però el Harry l'hi va rebutjar.

—Gràcies, però no necessito ningú per distingir quines són les que no interessin —va replicar el Harry molt tranquil.

El Draco Malfoy no es va posar vermell, però les galtes se li van tacar de rosa.

—Si jo fos tu, aniria amb compte, Potter —va dir a poc a poc—. Si no ets una mica més educat, seguiràs el mateix camí que els teus pares. Ells tampoc sabien què els convenia. Si vas amb púrria com els Weasley o el Hagrid aquell, t'acabaran contagiant.

Tant el Harry com el Ron es van aixecar. El Ron tenia la cara tan vermella com els cabells.

—Torna-ho a dir —va fer.

—Oh, volen pegar-nos! —va dir el Malfoy amb aires de superioritat.

—Si no és que sortiu ara mateix —els va advertir el Harry, més valent que no se sentia, perquè el Crabbe i el Goyle eren molt més forts que ell o el Ron.

—Però no tenim ganes de marxar, oi nois? Ja ens hem acabat l'esmorzar, i en canvi a vosaltres encara us en queda.

El Goyle va anar a agafar les granotes de xocolata que eren al costat del Ron. El Ron ho va intentar impedir, però ni tan sols l'havia tocat que el Goyle va deixar anar un crit de dolor horrible.

La rata Scabbers li penjava del dit, amb les petites dents afilades ben clavades al nus. El Crabbe i el Malfoy es van tirar enrere quan el Goyle va

començar a sacsejar la rata per treure-se-la de sobre, xisclant com un boig. Quan l'Scabbers finalment es va desprendre del dit i va anar a xocar contra la finestra, tots tres van desaparèixer volant. Potser van pensar que hi havia més rates amagades entre els dolços, o potser havien sentit passos, perquè al cap d'un segon l'Hermione Granger va aparèixer per la porta.

—Què ha passat? —va dir, observant els dolços que hi havia per terra i el Ron que agafava l'Scabbers per la cua.

—Em sembla que l'han deixat inconscient —va dir el Ron al Harry. Va examinar la rata més de prop i va afegir—: No, crec que no. Torna a estar adormida.

I ho estava.

—Coneixies el Malfoy?

El Harry li va explicar com s'havien conegut a la ronda d'Alla.

—Jo he sentit a parlar de la seva família —va dir el Ron afligit—. Van ser dels primers a tornar al nostre costat quan l'Innominable va desaparèixer. Van al·legar que els havien encantat. El meu pare no s'ho creu. Diu que al pare dels Malfoy no li calien excuses per passar-se al costat de les forces del mal. —Es va girar cap a l'Hermione—. Que vols res?

—Més val que us afanyeu i us poseu els uniformes. Acabo de parlar amb el conductor i m'ha dit que estem a punt d'arribar. No em digueu que us heu barallat! Us ficareu en problemes abans de començar!

—L'Scabbers s'ha barallat, no nosaltres —va dir el Ron, amb la cella corrugada—. Et fa res sortir perquè ens canviem?

—Com vulgueu... Només he entrat perquè els altres s'estaven comportant com nens petits, corrent amunt i avall pel passadís —va dir l'Hermione despectivament—. Ah, i sabies que tens una brutícia al nas?

El Ron treia foc pels ulls. El Harry es va posar a mirar per la finestra. S'estava fent fosc, però encara hi havia prou llum per veure les muntanyes i els boscos sota el cel d'un morat obscur. Efectivament, semblava que el tren reduïa la marxa.

El Harry i el Ron es van treure les jaquetes i es van posar els uniformes negres. El del Ron era una mica curt i se li veien les vambes.

Una veu va ressonar pel tren: «Arribarem a Hogwarts d'aquí a cinc minuts. Si us plau, deixeu l'equipatge al tren, el portarem a l'escola per separat».

Al Harry se li va regirar l'estómac dels nervis, i el Ron estava pàl·lid a pesar de les pigues. Es van carregar les butxaques dels dolços que quedaven

i es van unir a la munió de nois que omplien de gom a gom el passadís.

El tren va reduir la velocitat i al final es va aturar. Els nois es van empènyer cap a la porta i van sortir a l'andana, que era fosca i diminuta. El vent fred de la nit va fer tremolar el Harry. Llavors va aparèixer una llum que es balancejava en l'obscuritat per sobre els caps dels alumnes, i el Harry va sentir una veu familiar que deia:

—Alumnes de primer! Els alumnes de primer que passin cap aquí! Tot bé, Harry?

El cap pelut del Hagrid somreia per sobre el riu de caps.

—Vinga! Seguiu-me! Que queda algun alumne de primer? I ara compte amb l'esglaó! Alumnes de primer, seguiu-me.

Mig rellicant i ensopegant van seguir el Hagrid per un caminet estret i costerut. Més enllà de les vores del camí, era tan fosc que el Harry va pensar que hi havia un bosc molt dens. Ningú tenia gaires ganes de parlar. En Neville, el noi que tot el dia perdia el gripau, va sospirar profundament una o dues vegades.

—D'aquí a poc veureu Hogwarts per primera vegada —va anunciar el Hagrid girant-se cap als alumnes de primer just després del revolt.

Hi va haver un fort «Ooooooh!».

Tot d'una, el caminet estret s'havia obert al voltant un d'aigües negres. A l'altra banda, penjat d'un penya-segat, amb les finestres que brillaven en el cel estelat, hi havia un castell immens ple de torres i torricons.

—No us poseu més de quatre per barca! —va advertir el Hagrid, assenyalant la flota de barquetes que els esperava a l'aigua. El Harry i el Ron van pujar en una i el Neville i l'Hermione se'ls van afegir.

—Tothom té barca? —va cridar el Hagrid, que en tenia una per a ell sol —. Llavòrens endavant!

La flota de barquetes es va posar en marxa. El llac estava tan quiet que semblava un mirall, i les barques hi van lliscar amb suavitat. Estaven tots callats, amb els ulls fixos en el castell que tenien davant seu. A mesura que s'acostaven al penya-segat el castell es feia més i més imponent.

—Abaixeu el cap! —va cridar el Hagrid quan les primeres barques arribaven a la paret. Tots van abaixar el cap i amb les barquetes van travessar una cortina d'heura que amagava una gran obertura. Van continuar navegant dins la muntanya per un túnel fosc que semblava que els portava just sota el castell, fins que van arribar a una mena d'embarcador sota terra. Allà es van aturar i van pujar de quatre grapes a les roques.

—Mireu qui hi ha aquí! És el teu gripau? —va dir el Hagrid, que comprovava que ningú no s'hagués deixat res a les barques.

—Pau! —va cridar el Neville molt content, i el va rebre amb els braços oberts.

Després d'això van seguir la llum del Hagrid per un passatge molt inclinat picat a la roca, fins que finalment van sortir a un camp de gespa ben arreglat i humit a l'ombra del castell.

Van pujar un tram d'escala de pedra i es van agrupar al voltant de la colossal porta d'entrada de roure.

—Ja hi som tots? Tu, encara portes el gripau?

El Hagrid va aixecar el seu puny desmesurat i va picar tres cops a la porta del castell.

7. El barret que tria

La porta es va obrir immediatament, i va aparèixer una bruixa alta amb els cabells negres que portava un vestit verd maragda. Tenia l'aire sever i el Harry de seguida va pensar que seria millor no buscar-li les pessigolles.

—Alumnes de primer, us presento la professora McGonagall —va dir el Hagrid.

—Gràcies Hagrid. Ja me'ls pots deixar.

Va obrir la porta del tot. El rebedor era tan gran que hi cabia la casa dels Dursley tota sencera. Les parets eren de pedra i estaven il·luminades amb torxes, com a Gringotts. El sostre era tan alt que no se sabia on acabava, i al davant hi tenien una magnífica escala de marbre que conduïa als pisos superiors.

Van seguir la professora McGonagall pel rebedor. De darrere d'una porta que van deixar a mà dreta en sortia una remor de centenars de veus. «La resta de l'escola és allà», va pensar el Harry. Però la professora McGonagall va fer entrar els alumnes de primer a una habitació petita i buida que donava al rebedor. Es van amuntegar a dins, molt més junts que no ho haurien fet habitualment, i observaven nerviosos al seu voltant.

—Benvinguts a Hogwarts —va dir la professora McGonagall—. El banquet d'inici de trimestre començarà de seguida, però abans de seure al Gran Saló, els distribuïran en residències. La cerimònia de distribució és molt important perquè, mentre siguin aquí, els companys de residència seran com la seva família. Aniran a classe amb ells, estaran junts al dormitori, i passaran el seu temps lliure a la sala comuna.

»Hi ha quatre residències, que es diuen Gryffindor, Hufflepuff, Ravenclaw i Slytherin. Cada una té una història pròpia molt digna, i totes han donat bruixes i bruixots excepcionals. A Hogwarts, els seus triomfs donaran punts a la seva residència, però si trenquen les normes, la seva residència

perdrà punts. Al final del curs, la residència que hagi fet més punts guanya la Copa Interresidències, que és un gran honor. Espero que tots siguin un orgull per a la residència que els toqui, sigui quina sigui.

»La cerimònia de distribució tindrà lloc d'aquí a uns minuts davant de la resta de l'escola. Els suggereixo que s'arreglin tant com els sigui possible mentre esperen.

La professora es va fixar en el Neville, que portava la capa descentrada, i en el nas tacat del Ron. Nerviós, el Harry va intentar allisar-se els cabells.

—Tornaré quan tot estigui a punt —va dir la professora McGonagall—. Sisplau, comportin-se mentre esperen. I va marxar de l'habitació. El Harry va empassar saliva.

—Com ho fan per distribuir-nos en residències? —li va preguntar al Ron.

—Em sembla que ens fan una mena de prova. El Fred em va dir que feia molt de mal, però crec que ho deia de broma.

Al Harry li va fer un salt el cor. Una prova? Davant de tota l'escola? Però si encara no sabia fer màgia! Què dimonis haurien de fer? No s'hauria imaginat mai que els farien fer una cosa així només arribar. Ansiós, va mirar al seu voltant i va veure que tots els altres també estaven espantats. Ningú parlava gaire, excepte l'Hermione Granger, que recitava en veu baixa tots els sortilegis que havia après i es preguntava quin necessitaria. El Harry va intentar per tots els mitjans no sentir-la. Mai havia estat tan nerviós, mai, ni tan sols quan havia tornat de l'escola amb un informe per als Dursley que deia que, no se sabia com, havia tenyit de blau la perruca de la seva professora. No podia apartar els ulls de la porta. En qualsevol moment la professora McGonagall tornaria i el portaria a enfrontar-se amb el destí.

Aleshores va passar una cosa que el va fer saltar uns dos pams de terra. Uns quants nois que hi havia darrere seu van cridar.

—Què redi...?

Se li havia tallat la respiració, i als que eren al seu voltant, també. Vint fantasmes acabaven de traspasar la paret del fons. Eren d'un color blanc perla i lleugerament transparents. Van creuar l'habitació parlant entre ells i sense fer ni cas dels alumnes de primer. Semblava que discutien per alguna cosa. Un d'ells, que semblava un monjo rabassut, va dir:

—Perdoneu i sereu perdonats... Opino que li hem de donar una segona oportunitat.

—Estimat frare, que potser no hem donat al Peeves totes les oportunitats que mereix? Malmet la nostra reputació, i ni tan sols és del tot un fantasma... Per cert, què hi feu vosaltres aquí?

De cop i volta, un fantasma que duia una gorgera i unes mitges s'havia fixat en els alumnes de primer.

—Estudiants nous! —va dir fra Gras, somrient—. A punt de ser distribuïts, oi?

Alguns van assentir amb el cap, sense dir res.

—Espero veure-us a Hufflepuff! —va dir el frare—. És la residència on vaig estar jo, i és clar...

—Vinga, passeu endavant —va dir una veu seca—. La cerimònia de distribució està a punt de començar.

La professora McGonagall ja havia tornat. Un per un, els fantasmes se'n van anar flotant per la paret oposada a la que havien vingut.

—Posin-se en fila —va ordenar la professora McGonagall als alumnes de primer— i segueixin-me.

El Harry, que se sentia estrany, com si tingués les cames de plom, es va posar darrere un noi de cabells roig clar, i el Ron el va seguir. Van sortir de l'habitació, van tornar a creuar el rebedor i van passar per una porta doble per arribar al Gran Saló.

El Harry no havia vist un lloc tan estrany i tan esplèndid ni en somnis. L'il·luminaven milers i milers d'espelmes que flotaven en l'aire sobre quatre taules allargades, al voltant de les quals seien la resta dels estudiants. Les taules estaven exquisidament parades amb plats d'or i copes altes. A l'altre extrem del saló encara hi havia una cinquena taula on seien els professors. La professora McGonagall va conduir els alumnes de primer cap allà, de manera que, quan els va fer aturar, van quedar de cara als altres alumnes i d'esquena als professors. En la llum tremolosa de les espelmes, els centenars de cares que els observaven semblaven fanals. Escampats entre els estudiants hi havia els fantasmes, que brillaven amb llum platejada. Bàsicament amb la intenció d'evitar els ulls que els miraven, el Harry va mirar cap a dalt i va veure un sostre com de vellut negre sembrat d'estels. Va sentir que l'Hermione xiuxiuejava:

—Amb un encanteri fan que sigui com el cel de fora. Ho vaig llegir a Hogwarts, la història.

Era difícil de creure que allà hi havia un sostre i que el Gran Saló no era obert per dalt, cap al cel.

Ràpidament, el Harry va tornar a mirar cap al terra quan, en silenci, la professora McGonagall va posar un tamboret de quatre potes davant els alumnes de primer. Sobre el tamboret hi va posar un barret punxegut de bruixot. El barret estava apedaçat, desgastat, i molt, molt brut. La tieta Petúnia no l'hi hauria deixat entrar a casa.

Potser es tractava de treure'n un conill, va pensar el Harry, deixant volar la imaginació. Semblava el tipus de cosa que es podia esperar... Com que es va adonar que tothom mirava el barret, ell també el va mirar. Durant uns segons hi va haver un silenci total. Llavors el barret va fer un bot. Un esquinç que hi havia a prop de l'ala es va obrir en forma de boca... I el barret va començar a cantar:

*Potser no em trobeu prou bell,
però no em jutgeu per la presència,
que jo mateix em trec si hi ha barret
que em guanyi en intel·ligència.
Podeu desar els bolets negres,
els barrets de copa distingits i estirats,
perquè jo sóc el barret que tria a Hogwarts,
i els supero a tots plegats.
Res no hi teniu al cap
que el barret que tria no pugui veure,
així doncs, emproveu-me, i us diré
on, quan sigui nit, haureu de jeure.
Podeu pertànyer a Gryffindor;
on viuen els de cor valent.
Nervi, atreviment i cavallerositat,
fan dels de Gryffindor una altra gent.
Podeu pertànyer a Hufflepuff,
on són justos i lleials;
els pacients de Hufflepuff són nobles,
sense por als durs treballs.
O potser a la vella i sàvia Ravenclaw,
si teniu llesta la ment,
on els d'enginy i saber
trobareu la vostra gent.
O qui sap si a Slytherin,
hi fareu els bons amics,
gent astuta, res no els atura,
per aconseguir els seus fins.
Emproveu-me doncs! No tingueu por!
Que no us venci cap temença!
Esteu en bones mans (encara que no en tingui):
jo sóc el barret que pensa.*

A la sala va esclatar una gran ovació quan el barret va acabar la cançó. Va fer una reverència a cada una de les quatre taules i després es va quedar quiet.

—Així que l'únic que hem de fer és emprovar-nos el barret! —va xiuxiuejar el Ron al Harry—. Quan vegi el Fred, el mato. Em va atabalar dient-me que hauríem de lluitar amb un trol...

El Harry va fer una mitja rialla. Era cert que emprovar-se un barret era molt millor que haver de fer un encanteri, però li hauria agradat més emprovar-se'l sense tant de públic. Tenia la sensació que el barret demanava massa: en aquells moments el Harry no se sentia ni valent ni espavilat ni res de res. Si el barret hagués parlat d'una residència per als que estaven intranquils, segur que aquella era la seva.

La professora McGonagall va fer un pas endavant amb un rotllo de pergami a la mà.

—Quan us cridi, poseu-vos el barret i asseieu-vos al tamboret per la tria —va dir—. Abbott, Hannah!

Una noia rossa que portava cuetes i que s'havia posat vermella va sortir de la fila, es va posar el barret, que li tapava els ulls, i es va asseure. Un moment de silenci i...

—Hufflepuff! —va cridar el barret.

Els de la taula de la dreta es van posar a cridar i a aplaudir exaltats quan la Hannah s'hi va anar a asseure. El Harry va veure que el fantasma de fra Gras la rebia amb els braços oberts.

—Barns, Susan!

—Hufflepuff! —va tornar a cridar el barret, i la Susan va córrer a seure al costat de la Hannah.

—Boot, Terry!

—Ravenclaw!

Aquest cop va ser la segona taula de l'esquerra la que va aplaudir; uns quants dels que s'hi asseien es van aixecar per donar la mà al Terry quan se'ls va unir.

«Brocklehurst, Mandy» també va anar a parar a Ravenclaw, però «Brown, Lavender» va ser la primera nova que anava a Gryffindor i els de la taula del fons a l'esquerra van esclatar d'alegria. El Harry va veure que els bessons xisclaven.

«Bulstrode, Millicent» va passar a ser un Slytherin. El Harry va pensar que semblaven un grup ben desagradable, tot i que era conscient que, després

del que havia sentit a dir d'ells, tot podien ser imaginacions seves.

Es va començar a trobar malament. Va recordar quan havien de fer grups a classe de gimnàstica a l'antiga escola. A ell sempre l'escollien l'últim, i no era perquè no fes res de bo, sinó perquè ningú volia que el Dudley pensés que el Harry li queia bé.

—Finch de Fletchley, Justin!

—Hufflepuff!

El Harry es va adonar que de vegades el barret deia el nom de la residència a l'instant, però que d'altres li costava una mica decidir-se. «Finnigan, Seamus», el noi de cabells roig clar que era al costat del Harry a la fila, va estar assegut al tamboret més d'un minut abans que el barret l'enviés a Gryffindor.

—Granger, Hermione!

L'Hermione va sortir corrent cap al tamboret i es va col·locar el barret amb impaciència.

—Gryffindor! —va dir el barret. Al Ron no li va agradar gens.

De sobte, un pensament esgarriós va paraitzar el Harry, com passa sempre que s'està nerviós. Què passaria si no l'escollien per a cap residència? Què passaria si s'estava allà assegut una eternitat amb el barret al cap, fins que la professora McGonagall l'hi tragués i li digués que era evident que hi havia hagut un error i que seria millor que se'n tornés amb el tren?

Van cridar el Neville Longbottom, el noi que tot el dia perdia el gripau, i va caure mentre anava cap al tamboret. El barret va trigar molt a decidir-se, amb el Neville. Al final va dir que Gryffindor, i llavors el Neville se'n va anar corrent que encara el duia posat i va haver de tornar per donar-lo a «MacDougal, Morag» enmig d'un mar de rialles.

El Malfoy va deixar la fila amb aires de suficiència quan el van cridar, i va obtenir el que desitjava automàticament: el barret gairebé no li havia tocat el cap que va cridar «Slytherin!».

El Malfoy va anar a retrobar els seus amics Crabbe i Goyle amb cara d'estar orgullós d'ell mateix.

Ja no quedava gaire gent.

«Moon»... «Nott»... «Parkinson»... un parell de bessones, «Patil» i «Patil»... «Perks, Sally-Anne»... i per fi:

—Potter, Harry!

Quan el Harry va sortir de la fila va esclatar un murmurí, com si de sobte s'haguessin encès petites fogueres crepitants per tota la sala.

—Ha dit *Potter*?

—El Harry Potter, Harry Potter?

L'últim que el Harry va veure abans que el barret li caigués al damunt i li tapés els ulls va ser una sala plena de gent que allargava el coll tant com podia per tenir una bona perspectiva. Al cap d'un instant només veia la foscor de l'interior del barret. Va esperar.

—Mmm... —li va dir una veueta a cau d'orella—. Difícil, molt difícil. Tens molt de coratge, això està clar. I una intel·ligència considerable, a més. Tens talent... Oh, Déu meu! I moltes ganes de provar-te a tu mateix, això és interessant... I doncs, on et poso?

El Harry es va agafar fort a la vorera del tamboret i va pensar:

«A Slytherin no, a Slytherin no».

—Així que a Slytherin no, eh? —va dir la veueta—. N'estàs segur? Podries arribar a sobresortir, ja ho saps. Ho tens tot al cap, i Slytherin t'ajudaria a agafar el camí de la grandesa, d'això no hi ha dubte... No? Bé, si n'estàs segur... Més val que sigui Gryffindor!

El Harry va sentir que el barret deia l'última paraula en veu alta per a tota la sala. Se'l va treure i se'n va anar tremolós cap a la taula de Gryffindor. S'havia quedat tan descansat perquè l'havien triat i no l'havien posat a Slytherin que quasi no es va adonar que li van fer l'ovació més gran que s'havia fet fins llavors. Percy el monitor es va aixecar i li va donar la mà amb força, mentre els bessons Weasley cridaven: «Tenim el Potter, tenim el Potter!». El Harry va asseure's davant el fantasma de la gorgera que havia vist abans. El fantasma li va donar uns copets a l'esquena i ell va tenir l'horrible sensació d'haver caigut en un cubell d'aigua glaçada.

Des d'on era llavors veia bé la taula principal. A la punta més propera a ell hi havia el Hagrid, que, en adonar-se que el mirava, li va aixecar el polze en senyal d'aprovació. El Harry va somriure. I allà, al centre de la taula, en una gran cadira daurada, hi havia l'Albus Dumbledore. El Harry el va reconèixer a l'acte gràcies al cromó que li havia sortit a la granota de xocolata que s'havia menjat al tren. Els cabells platejats del Dumbledore era l'única cosa de la sala que brillava tan intensament com els fantasmes. El Harry també va localitzar el professor Quirrell, el jove nerviós que havia conegut a La marmita foradada. Feia una fila molt peculiar amb el turbant que duia.

Ja només quedaven tres estudiants per distribuir. «Turpin, Lisa» va anar a Ravenclaw i llavors li va tocar al Ron, que estava blanc. El Harry va creuar els dits sota la taula i un segon més tard el barret va dir: «Gryffindor!».

El Harry va aplaudir fort amb els altres mentre el Ron es deixava caure com un sac de patates sobre la cadira del costat.

—Molt bé, Ron, excel·lent! —va cridar el Percy Weasley des de darrere el Harry mentre a «Zabini, Blaise» l'enviaven a Slytherin. La professora McGonagall va enrotllar el pergami i es va endur el barret.

El Harry va mirar el plat d'or, que estava buit. Fins aquell moment no s'havia adonat de la gana que tenia. Des dels dònuts de carabassa li semblava que havia passat una eternitat.

L'Albus Dumbledore s'havia posat dret. Amb els braços oberts, mirava els estudiants i els feia un somriure d'orella a orella, com si res no el pogués fer més feliç que veure'ls a tots allà.

—Benvinguts! —va dir—. Benvinguts al nou curs de Hogwarts! Abans de començar el banquet, m'agradaria dir unes paraules. Són aquestes: Idiota! Ploricó! Trasto! Pessic!

»Gràcies!

Va tornar a seure. Tothom el va victorejar. El Harry no sabia si podia riure o no.

—Que està...? Que està una mica boig? —va preguntar al Percy, vacil·lant.

—Boig? —va dir el Percy sense donar-li importància—. És un geni! És el millor bruixot del món! Però sí que està una mica boig. Vols patates, Harry?

El Harry es va quedar bocabadat. Les plàteres que tenia al davant s'havien omplert de menjar de cop i volta. Mai havia vist tantes coses bones en una sola taula: rosbif, pollastre rostit, costelles de porc i de be, salsitxes, bacon, entrecots, patates al vapor, al forn, fregides, púding de Yorkshire, pèsols, pastanagues, salsa de rostit, quetxup i, per alguna raó estranya, caramels de menta.

Els Dursley mai havien arribat a matar-lo de gana, però tampoc li havien deixat menjar tot el que volia. El Dudley sempre s'havia menjat tot allò que agradava més al Harry, encara que li hagués de fer mal. El Harry es va omplir el plat fins dalt amb una mica de tot, excepte de caramels, i va començar a menjar. Era molt bo.

—Això que mengeu té una pinta... —va dir el fantasma de la gorgera amb cara trista, mentre el Harry tallava l'entrecot.

—Que no pot...?

—No he menjat res en quatre-cents anys —va dir el fantasma—. No és que ho necessiti, és clar, però igualment ho trobo a faltar. Un moment, em sembla que no m'he presentat. Sir Nicholas de Mimsy-Porpington, al vostre servei. Fantasma en cap de la Torre de Gryffindor.

—Ja sé qui és! —va exclamar de sobte el Ron—. Els meus germans m'han parlat de vostè... El Nick-de-poc-sense-cap!

—Preferiria que em diguéssiu «Sir Nicholas de Mimsy» —va començar a explicar el fantasma en un to distant, però Seamus Finnigan, el noi pèl-roig clar, el va interrompre.

—De poc sense cap? Com pot ser «de poc» sense cap?

Sir Nicholas estava molt ofès, com si la conversa que mantenien no anés gens com ell volia.

—Així —va dir, irritat. Va agafar-se l'orella esquerra i va estirar. El cap sencer se li va desenganxar del coll i li va quedar penjant sobre l'espatlla, com si s'aguantés per una frontissa. Era obvi que algú l'havia intentat decapitar i no ho havia fet del tot bé. Afalagat per les cares de sorpresa dels dos nois, Nick «de poc sense cap» va tornar a posar-se el cap sobre el coll, va gargamellejar i va dir—: I bé, nous gryffis, espero que ens ajudareu a guanyar la Copa Interresidències d'aquest any! Gryffindor no havia estat mai tant de temps sense guanyar-la. Els de Slytherin se l'han endut sis anys seguits i el Baró Sagnant s'està tornant insuportable... És el fantasma en cap de Slytherin.

El Harry va aixecar la vista cap a la taula de Slytherin i va veure un fantasma horrible: tenia la cara esquelètica, i els ulls blancs, i duia la roba tacada de sang platejada. Estava assegut just al costat del Malfoy, que no semblava estar gaire content amb la disposició dels llocs. Això va alegrar el Harry.

—Com es va tacar de sang? —va preguntar el Seamus amb molt d'interès.

—No l'hi he preguntat mai —va contestar Nick-de-poc-sense-cap delicadament.

Quan tothom va haver menjat tant com va voler, el que havia sobrat va desaparèixer dels plats, que van quedar nets i polits com abans del sopar. A continuació van aparèixer les postres: barres de gelat de tots els gustos

imaginables, pastissos de poma, casquetes de melassa, púding de xocolata i dònuts de melmelada, plum-cake, maduixes, postres de gelatina, arròs amb llet...

Mentre el Harry se servia una casqueta de melassa, la conversa va derivar cap a les famílies respectives.

—Jo sóc meitat i meitat —va dir el Seamus—. El pare és muggle. La mare no li va dir que era bruixa fins que es van casar. Una mica més i es mor de l'ensurt...

Els altres van riure.

—I tu, Neville? —va dir el Ron.

—Doncs a mi em va educar l'àvia, i ella és bruixa —va dir el Neville—, però la família sempre havia pensat que jo era muggle. El tiet Algie es passava el dia intentant agafar-me per sorpresa perquè sortís la màgia... Un cop em va tirar al mar des de l'escullera de Blackpool, i gairebé em vaig ofegar... Però la màgia no va sortir fins que no vaig fer vuit anys. El tiet Algie va venir a casa a prendre el te. M'havia agafat pels turmells i em tenia penjant per la finestra del primer pis quan la tieta Enid li va oferir una merenga i ell em va deixar anar per descuit. Vaig rebotar en arribar a terra, i vaig continuar fent bots jardí avall fins a arribar al carrer. Es van posar tots molt contents; l'àvia plorava de felicitat. Els hauríeu d'haver vist les cares quan vaig rebre la carta de Hogwarts... Es pensaven que potser no tenia prou màgia per ser admès. El tiet Algie es va emocionar tant que em va comprar el gripau.

A l'altre costat del Harry, el Percy Weasley i l'Hermione parlaven de les classes («Realment espero que comencin ben aviat, hi ha tant per aprendre... M'interessa sobretot la transfiguració, això de fer que una cosa es transformi en una altra. És clar que ha de ser molt difícil...», «Començareu per coses petites: transformareu mistos en agulles de cap i aquestes coses...»).

El Harry, que començava a sentir caloreta i s'estava quedant adormit, va tornar a mirar cap a la taula principal. El Hagrid bevia de la copa amb ganes. La professora McGonagall parlava amb el professor Dumbledore. El professor Quirrell, amb aquell turbant tant absurd, parlava amb un altre professor de cabells negres i greixosos, el nas de garfi i la pell de color de poca salut.

Tot va anar molt de pressa. El professor amb el nas de garfi va clavar els seus ulls en els del Harry, i el Harry va sentir un dolor agut, com el d'una cremada, a la cicatriu.

—Ai! —va cridar, posant-se la mà al front.

—Què tens? —li va preguntar el Percy.

—R-r-res.

El dolor havia marxat tan ràpidament com havia vingut. El que ja era més difícil que marxés era el sentiment que li havia provocat la mirada del professor. La sensació que el Harry no agradava gens a aquell professor.

—Qui és aquell que parla amb el professor Quirrell? —va preguntar al Percy.

—Ah, ja coneixes el Quirrell? És normal que faci pinta d'estar molt nerviós, perquè l'altre és el professor Snape. Ensenya Pocions, però no li agrada. Tothom sap que va darrere el lloc del Quirrell. En sap molt de les forces del mal, l'Snape.

El Harry va estar mirant l'Snape una estona, però l'Snape no el va tornar a mirar.

Finalment també les postres van desaparèixer i el professor Dumbledore es va tornar a aixecar. La sala va emmudir.

—Ehem... Només vull afegir unes quantes paraules més, ara que ja hem menjat i begut. Us he de fer uns advertiments de principi de curs.

»Els alumnes de primer cal que sàpiguen que tots els estudiants tenen prohibit anar al bosc que hi ha a l'altra banda dels camps d'esport. Alguns dels alumnes de cursos superiors també farien molt bé de no oblidar-ho.

Els ulls centellejants del Dumbledore van brillar en direcció als bessons Weasley.

—El senyor Filch, l'encarregat de manteniment, m'ha demanat que us recordi a tots que entre classes no es pot fer màgia al passadís.

»Les proves per entrar als equips de quidditch es faran la segona setmana del trimestre. Els interessats a formar part de l'equip de la seva residència han de posar-se en contacte amb Madame Hooch.

»I per acabar, us he de comunicar que aquest any el passadís de l'ala dreta del tercer pis està barrat a aquells que no desitgin una mort molt dolorosa.

El Harry va riure, però va ser dels pocs que ho va fer.

—Que ho diu de debò? —va preguntar al Percy en veu baixa.

—Em sembla que sí —va contestar el Percy, arrufant les celles—. És estrany, normalment ens explica per què no se'ns deixa anar a algun lloc... El bosc està ple de bèsties perilloses, això ho sap tothom. Francament, com a mínim a nosaltres, els monitors, ens ho podria dir.

—I ara, abans d'anar a dormir, cantarem la cançó de l'escola! —va cridar el Dumbledore. El Harry va notar que el somriure dels altres professors s'havia quedat glaçat.

El Dumbledore va fer un gest amb la vareta, com si volgués espolsar-ne una mosca de la punta, i va sortir-ne una cinta daurada que es va elevar per sobre les taules i es va enrotllar com si fos una serp, escrivint paraules a l'aire.

—Que tothom esculli la melodia que més li agradi —va afegir el Dumbledore—, i som-hi!

I l'escola sencera va començar a bramar:

*Hogwarts, Hogwarts, Hoggy Warty Hogwarts,
per tu volem ser il·luminats,
tant si som vells i calbs
com nens de genolls pelats.
Ara ens pots omplir d'idees,
de matèria interessant,
ja que al cap sols hi tenim
pardals que volant se'n van.
Explica'm allò que ens cal,
torna'ns el que hem oblidat,
fes el que puguem, serem aplicats,
i aprendrem fins que el cervell se'ns hagi avariat.*

Tothom va acabar la cançó en moments diferents. Al final només van quedar els bessons Weasley amb una marxa fúnebre molt lenta. El Dumbledore en va dirigir les últimes línies amb la vareta i, quan van acabar, va ser un dels que va aplaudir més fort.

—Ah, la música! —va dir eixugant-se els ulls—. Una màgia que va més enllà de tot el que fem aquí! I ara és hora d'anar a dormir. Vinga, nois!

Els alumnes nous de Gryffindor van seguir el Percy enmig d'una gentada que parlava molt animadament. El Percy els va treure del Gran Saló i els va fer pujar per l'escala de marbre. Les cames del Harry tornaven a ser de plom, però aquest cop només perquè estava molt cansat i molt tip. Estava tan adormit que ni tan sols es va estranyar que les persones que hi havia als retrats que penjaven al passadís parlessin en veu baixa i els assenyalessin quan passaven; o que el Percy els hagués fet passar per una porta amagada rere un pany de paret que lliscava i una altra rere un tapís. Van pujar més

escales, badallant i arrossegant els peus, i just quan el Harry es començava a preguntar quanta estona més haurien de continuar, es van aturar de cop.

Davant d'ells hi havia un feix de bastons que flotava a l'aire, i quan el Percy va fer una passa per acostar-s'hi, van començar a llançar-se-li al damunt.

—És el Peeves —va dir en veu baixa als nous—: un esperit entremaliat. —I va apujar el volum—: Peeves, mostra't.

Per resposta va obtenir un soroll agut i desagradable, com el que fa l'aire quan s'escapa d'un globus.

—Vols que vagi a veure el Baró Sagnant?

Es va sentir un pop i va aparèixer un home petit amb una boca enorme, els ulls foscos i la mirada perversa, que flotava a l'aire amb les cames encreuades i s'aferrava als bastons.

—Oooooooh! —va fer, i va riure com una gallina—. Patufets de primer! Que divertit!

I de sobte es va llançar en un vol en picat damunt dels nois, que es van haver d'ajupir.

—Fuig d'aquí, Peeves, o l'hi diré al Baró. De debò! —va bramar el Percy.

El Peeves li va treure la llengua, es va volatilitzar, i els bastons van caure sobre el Neville. Es va allunyar de pressa i va fer sonar totes les armadures que va trobar pel camí.

—Us recomano que aneu amb compte amb el Peeves —va dir el Percy quan van tornar a posar-se en marxa—. El Baró Sagnant és l'únic que el pot controlar. No ens fa cas ni a nosaltres, que som monitors. Bé, ja hem arribat.

Al fons del corredor, penjat a la paret, hi havia el retrat d'una dona molt grassa que duia un vestit de seda rosa.

—Contrasenya? —els va preguntar.

—Caput Draconis —va respondre el Percy, i el retrat es va apartar. A la paret del darrere hi havia un forat rodó. Ajudant-se amb les mans, els de primer el van travessar (el Neville va necessitar que l'ajudessin) i es van trobar a la sala comuna de Gryffindor: una habitació rodona molt acollidora plena de butaques còmodes.

El Percy va mostrar a les noies la porta que duia al seu dormitori. Els nois se'n van anar per l'altra. Al final de l'escala de cargol (era evident que eren en una de les torres), van trobar els llits: n'hi havia cinc, tots amb baldaquí i amb unes cortines de vellut d'un vermell intens. Els baguls els

estaven esperant. Estaven massa cansats per xerrar, així que es van posar els pijames i es van deixar caure al llit.

—El sopar era molt bo, oi? —va comentar el Ron al Harry a través de les cortines—. Fuig, Scabbers! S'està menjant els llençols.

El Harry li anava a preguntar si havia provat les casquetes de melassa, però es va quedar adormit gairebé a l'instant.

Potser havia menjat un xic massa, perquè va tenir un somni molt estrany. Portava el turbant del professor Quirrell, que no parava de parlar-li, de dir-li que havia de canviar-se a Slytherin immediatament perquè era el seu destí. El Harry replicava que no volia estar a Slytherin, i el turbant s'anava fent cada cop més pesat. El Harry va intentar treure-se'l, però el turbant li va estrènyer encara més el cap, de manera que li feia molt de mal... També hi havia el Malfoy, que es reia dels seus esforços... Llavors el Malfoy es va convertir en el professor amb nas de garfi, l'Snape, i el seu riure es va fer agut i fred... Hi va haver un esclat de llum verda i el Harry es va despertar, tremolant i suat.

Va fer un tomb al llit i es va tornar a adormir. L'endemà, quan es va despertar, no recordava res de res.

8. El mestre de pocions

—Mira, allà.

—On?

—Al costat del pèl-roig.

—Aquell de les ulleres?

—Li has vist la cara?

—Has vist la cicatriu?

L'endemà al matí, des que va sortir del dormitori, el Harry sentia xiu-xius allà on anava. Els que esperaven per entrar a classe es posaven de puntetes per veure'l; els que es trobava al passadís feien mitja volta per creuar-se'l de cara. Al Harry li hauria agradat que no ho fessin, perquè intentava concentrar-se per trobar el camí cap a les classes.

A Hogwarts hi havia cent quaranta-dues escales. N'hi havia d'amples i magnífiques, d'estretes que feien por, d'altres que duïen a un lloc diferent segons quin dia de la setmana fos, i també n'hi havia que tenien un esglaó que s'esvania a mitja pujada, i que calia recordar de saltar. A més, hi havia portes que no s'obrien si no els ho demanaves de manera educada, o si no els feies pessigolles exactament al punt adequat, i portes que en realitat no eren portes, sinó parets disfressades. Era molt difícil de recordar on eren les coses, perquè tot es movia de lloc. Els retratats es visitaven els uns als altres contínuament, i el Harry estava segur que les armadures caminaven soles.

Els fantasmes tampoc eren de gran ajuda. Sempre que algun d'ells traspassava de sobte una porta que algú intentava obrir es produïa una topada desagradable. El Nick-de-poc-sense-cap tothora estava disposat a ensenyar als nous de Gryffindor el camí correcte, però trobar-se en Peeves «l'esperit entremaliat» quan arribaven tard a classe era pitjor que dues portes tancades i una escala amb trampa. Li agradava buidar el contingut de les papereres al cap de la gent, estirar les catifes quan algú hi passava,

bombardejar el personal amb trossos de guix i amagar-se darrere els qui passaven, aprofitant que era invisible, per agafar-los el nas i cridar com un boig: «Tinc la nàpia, tinc la nàpia!».

Encara pitjor que el Peeves, si això era possible, resultava l'encarregat de manteniment, l'Argos Filch. El Harry i el Ron van aconseguir entrar-se-li des del primer dia del curs. Els va trobar quan intentaven obrir una porta que va resultar ser l'entrada al corredor prohibit del tercer pis. No es va creure que s'havien perdut, estava convençut que hi havien anat expressament, i els estava amenaçant de portar-los a les masmorres quan, per sort, va passar el professor Quirrell i els va rescatar.

El Filch tenia una gata que es deia Senyora Norris, un animal esquelètic, gris com la pols, amb dos ulls que semblaven dos fars i tan sortits com els del seu propietari. La gata patrullava els passadissos tota sola. Tot era trencar una regla davant d'ella, passar de la radia la punta del dit gros del peu, que la gata s'esfumava a buscar el senyor Filch, i ell apareixia esbufegant al cap de dos segons. El Filch coneixia els passadissos secrets de l'escola millor que ningú (potser a excepció dels bessons Weasley) i podia sorgir tan de sobte com qualsevol dels fantasmes. Tots els alumnes l'odiaven i l'ambició secreta de molts era clavar una bona puntada de peu a la Senyora Norris.

I llavors, un cop aconseguien trobar les aules, hi havia les lliçons en si. El Harry va descobrir ben aviat que allò de fer màgia era molt més que fer un gest amb la vareta i dir alguna cosa graciosa.

Cada dimecres a mitjanit havien d'observar el cel amb els telescopis i aprendre's els noms de les estrelles i el moviment dels planetes. Tres cops a la setmana anaven a l'hivernacle que hi havia darrere del castell a estudiar Botànica amb la professora Coliflor, una bruixeta rabassuda que els ensenyava a tenir cura de les plantes estranyes i els fongs, i que els explicava per a què servien.

Sens dubte, la classe més avorrida era Història de la Màgia, l'única que ensenyava un fantasma. El professor Binns era ja molt vell quan un dia es va quedar adormit davant la llar de foc de la sala de professors; l'endemà quan es va llevar per fer classe, el cos se li va quedar on era. El Binns parlava i parlava amb el mateix to durant tota l'hora mentre els alumnes gargotejaven noms i dates a la llibreta i confonien Emeric l'Excèntric amb Úric el Diabòlic.

El professor Flitwick, que donava classe d'Encanteris, era un bruixot petitet que s'havia de posar sobre una pila de llibres per poder veure-hi per sobre l'escriptori. Al principi de la primera lliçó va passar llista i, quan va arribar al nom del Harry, va xisclar i va caure de la pila de llibres rere l'escriptori.

La professora McGonagall era, com sempre, diferent. El Harry no s'havia equivocat gaire el primer dia quan va pensar que seria millor no buscar-li les pessigolles. Era intel·ligent i molt estricta. Ja només començar la primera classe, els va fer un discurs.

—La transfiguració és una de les coses més complexes i perilloses que aprendran a Hogwarts —va dir—. Si algú comença a fer el ruc a classe, el faré fora i no tornarà. Després no em diguin que no els he avisat.

Tot seguit va transformar l'escriptori en un porc i va desfer la transformació. Van quedar tots molt impressionats i amb moltes ganes de començar, però de seguida es van adonar que no transformarien mobiliari en animals fins passat molt de temps. Després de prendre apunts sobre unes coses complicadíssimes, els va donar un misto a cada un i van intentar transformar-lo en una agulla de cap. Quan es va acabar l'hora només l'Hermione Granger havia aconseguit fer-hi algun canvi visible. La professora McGonagall va mostrar a la classe com s'havia posat platejat i havia agafat una mica de punta, i va somriure a l'Hermione, cosa poc habitual en ella.

L'assignatura que tothom estava esperant era Defensa Contra les Forces del Mal, però les classes del Quirrell van resultar ser una certa presa de pèl. L'aula feia una pudor molt forta-d'all, i tothom deia que era per allunyar un vampir que el professor havia trobat a Romania i que tenia por que qualsevol dia anés a buscar-lo. Els va explicar que el turbant l'hi havia regalat un príncep africà en senyal d'agraïment per haver-lo deslliurat d'un zombi que li causava molts problemes, però no sabien si creure-s'ho. D'una banda, perquè quan el Seamus Finnigan li va preguntar encuriosit com havia guanyat el zombi, el Quirrell es va posar vermell i va començar a parlar del temps; de l'altra, perquè s'havien adonat que el turbant desprenia una pudor estranya, i els bessons Weasley insistien que cra perquè també estava ple d'all, de manera que el Quirrell estava protegit anés on anés.

El Harry es va quedar descansat quan va descobrir que no anava endarrerit respecte als companys. Molts venien de famílies de muggles i, com ell, no havien sabut que eren bruixots fins molt tard. De totes maneres,

hi havia tanta matèria per aprendre que fins i tot la gent com el Ron no tenia gaire avantatge.

El divendres va ser un dia important per al Harry i el Ron. Per fi van aconseguir baixar al Gran Saló per esmorzar sense perdre's ni una sola vegada.

—Què toca avui? —va preguntar el Harry al Ron mentre es posava sucre als cereals.

—Pocions, amb els de Slytherin —va dir el Ron—. L'Snape és el responsable de Slytherin, i diuen que sempre que pot els afavoreix. Avui veurem si és veritat.

—Estaria bé que la McGonagall ens afavorís a nosaltres —va dir el Harry. La professora McGonagall era la responsable de Gryffindor, però no per això havia deixat de posar-los una pila de deures el dia abans.

En aquell moment va arribar el correu. A aquelles alçades el Harry ja s'hi havia acostumat, però el primer dia va quedar bastant sorprès que uns cent mussols entressin al Gran Saló a mig esmorzar i sobrevolessin les taules fins a trobar els seus amos per deixar-los caure a la falda les cartes i els paquets que duïen.

La Hedwig encara no li havia portat res. De vegades entrava a la sala per rosegar-li l'orella i agafar-li un tros de torrada abans d'anar-se'n a dormir a la mussoleria amb els altres mussols que hi havia a l'escola. Aquell matí, però, va passar volant entre la melmelada i el pot del sucre i li va deixar caure una nota al plat. El Harry la va obrir de seguida.

Estimat Harry, deia, amb una lletra molt deixada

Sé que tens les tardes dels divendres lliures, així que me preguntava si t'agradaria venir a prendre un te cap a les tres. Tinc ganes que m'expliquis com t'ha anat la primera setmana de curs. Envia'ns la resposta amb la Hedwig.

Hagrid

El Harry va agafar la ploma del Ron i va escriure: «Sí, m'agradaria molt, gràcies» al revers de la nota i la va tornar a enviar a la Hedwig.

Va ser una sort per al Harry que tingués alguna cosa per esperar amb il·lusió, perquè la classe de Pocions va resultar ser el pitjor que li havia passat fins llavors.

Al banquet d'inauguració del curs, el Harry va pensar que el professor Snape li tenia tórria. Al final de la primera classe de Pocions sabia que s'havia equivocat. L'Snape no li tenia tórria. L'odiava.

Les classes de Pocions tenien lloc en una de les masmorres. Allà hi feia més fred que a dalt al castell, i el lloc ja hauria estat prou terrorífic sense els animals embalsamats que flotaven dins els flascons de vidre que hi havia per les parets.

L'Snape, com el Flitwick, va passar llista en començar la classe, i, també com el Flitwick, va fer una pausa quan va arribar al Harry.

—Ah, sí —va dir pausadament—, Harry Potter. La nova... celebritat.

El Draco Malfoy i els seus amics Crabbe i Goyle es van tancar la boca per amagar el riure. L'Snape va acabar de passar llista i va fer un cop d'ull general a la classe. Tenia els ulls negres com els del Hagrid, però no tenien ni de lluny la mateixa calidesa. Eren freds i buits, i feien la sensació de ser túnels foscos.

—Són aquí per aprendre la subtil ciència i l'art exacte de fer pocions —va començar a dir. Parlava gairebé com si xiuxiegués, però van sentir tot el que va dir; igual que la professora McGonagall, l'Snape tenia el do de mantenir la classe en silenci sense fer cap esforç—. Com que ben poques vegades hauran de fer el ximple amb la vareta, molts de vostès pensaran que no fem màgia. Bé, no pretenc que entenguin la bellesa de la cocció lenta, que emana vapors tornassolats, ni el delicat poder dels líquids que es barregen amb la sang humana, que embruixen la ment i atrapen els sentits... En aquesta classe poden aprendre a premsar la fama, a destil·lar la glòria, fins i tot a posar-li tap a la mort... Això sempre que no siguin una colla de capsigranys com els que normalment passen per aquí.

Quan va acabar el discurs, l'aula es va quedar en silenci. El Harry i el Ron es van mirar amb cara de sorpresa i de desaprovació. L'Hermione Granger estava a punt de caure de la cadira, ansiosa per demostrar que ella no era una capsigrany.

—Potter! —va cridar l'Snape de sobte—. Què obtindríem si a una infusió de donzell hi afegíssim arrel d'asfòdel en pols?

Afegir arrel de què a una infusió de què? El Harry va mirar el Ron, que estava tan perplex com ell; el braç de l'Hermione havia sortit disparat cap al cel.

—No ho sé, professor Snape —va contestar el Harry.

L'Snape va somriure amb aires de superioritat.

—Tururut!... Queda clar que la fama no vol dir res.

Va ignorar el braç aixecat de l'Hermione.

—Ho tornarem a intentar. Potter, on aniria a buscar un bezoar si n'hi demanés un?

L'Hermione va allargar el braç tant com va poder sense aixecar-se del seient, però el Harry no tenia ni la més petita idea de què era un bezoar. Va evitar mirar el Malfoy, el Crabbe i el Goyle, que ja gairebé no podien contenir el riure.

—No ho sé, professor Snape.

—Li devia semblar que no calia obrir els llibres abans de venir, oi, Potter?

El Harry va haver de fer un esforç per no deixar de mirar-lo als ulls. Sí que havia fullejat els llibres a casa dels Dursley, però, com podia exigir-li que es recordés de tot el que deia a *Mil i una herbes i bolets màgics*?

L'Snape continuava sense fer cas de la mà tremolosa de l'Hermione.

—Potter, quina diferència hi ha entre la caputxa de monjo i el matallops?

En sentir allò l'Hermione no va poder més i va saltar de la cadira amb el braç tan estirat que gairebé tocava el sostre de les masmorres.

—No ho sé —va respondre el Harry amb calma—. Però crec que l'Hermione ho sap, per què no l'hi pregunta a ella?

Alguns van riure i el Seamus va fer l'ullet al Harry. Però a l'Snape no li va fer cap gràcia.

—Segui! —va ordenar a l'Hermione—. Per si li interessa, Potter, l'asfòdel i el donzell fan una poció que adorm tan profundament que es coneix amb el nom de «beuratge de la mort en vida». El bezoar és una pedra que es troba a l'estómac de la cabra i que protegeix de la majoria de verins. Pel que fa a la caputxa de monjo i al matallops, són la mateixa planta, que també rep el nom d'acònit. I bé, es pot saber què fan, la resta, que no prenen apunts?

Immediatament tots es van posar a buscar pergamí i ploma. Per sobre l'enrenou es va sentir l'Snape: «I descomptaré un punt a Gryffindor per haver parlat tan descaradament, Potter».

Les coses no van millorar per als de Gryffindor en el transcurs de la classe. L'Snape va agrupar els alumnes per parelles perquè treballassin en una poció simple per curar berrugues. Es va passar l'estona passejant-se per l'aula amb la capa negra, observant com pesaven ortigues seques i trituraven ullals de serp, criticant tothom excepte el Malfoy, que semblava que li havia caigut en gràcia. Tot just acabava de dir als altres que observessin que bé havia bullit el Malfoy els llimacs quan la masmorra es va omplir de fum

verd i es va sentir un xiulet molt fort. De sobte, al Neville se li havia desfet la marmita, i se li havia convertit en una massa recargolada de metall. La poció va començar a estendre's pel terra de pedra de la classe i a foradar les sabates que trobava pel camí. En pocs segons tots havien pujat als tamborets, i al Neville, que havia quedat amarat de poció quan la marmita s'havia deformat, li sortien unes berrugues vermelles horribles a les cames i als braços i es queixava de dolor.

—Imbècil! —li va rugir l'Snape. Va fer desaparèixer la poció que hi havia pel terra amb un moviment de vareta i va afegir—: Suposo que hi ha tirat les pues de porc espí abans de treure la marmita del foc, oi?

El Neville va començar a ploriquejar en veure que li sortien berrugues al nas.

—Pugi'l a la infermeria —va ordenar l'Snape al Seamus.

Tot seguit es va girar en rodó cap al Harry i el Ron, que havien estat treballant just al costat del Neville.

—I vostè, Potter, per què no li ha dit que no hi tirés les pues? Perquè es pensava que quedaria bé si ell s'equivocava, oi? Doncs acaba de fer perdre un altre punt a Gryffindor.

Allò era tan injust que el Harry va obrir la boca per replicar, però el Ron li va clavar una puntada per darrere de la marmita perquè no ho fes.

—No li discuteixis res —va xiuxiuejar—, m'han dit que l'Snape és intractable, quan vol.

Una hora més tard el Harry pujava per les escales de sortida de les masmorres. El cap li anava a cent per hora i estava desanimat. Havia fet perdre dos punts a Gryffindor només començar el curs... Per què l'odiava tant, l'Snape?

—Anima't, que no passa res —li va dir el Ron—. L'Snape no para de treure punts al Fred i al George. Puc anar amb tu a veure el Hagrid?

Quan faltaven cinc minuts per les tres van sortir del castell i es van disposar a creuar els jardins de l'escola. El Hagrid vivia en una petita cabana de fusta que hi havia just abans d'arribar al bosc prohibit. A la porta d'entrada hi van trobar una ballesta i uns xancles.

El Harry va picar i de dins va sortir una forta bordada, un esgarrapar frenètic i la veu del Hagrid que deia: «Tranquil, Ullal, tranquil».

L'enorme cap pelut del Hagrid va aparèixer per l'escletxa de la porta.

—Espereu —va dir—. Tranquil, Ullal.

Va agafar l'enorme gran danès pel collar i, lluitant perquè no se'ls tirés a sobre, els va fer passar.

A la cabana només hi havia una habitació. Del sostre penjaven pernils i faisans, a la llar de foc hi bullia un recipient de coure i en un racó hi havia un llit immens amb un cobrellit de *patchwork*.

—Feu com si estiguéssiu a casa vostra —va dir el Hagrid, deixant anar l'Ullal, que se'n va anar directe a llepar les orelles al Ron.

Igual que el Hagrid, l'Ullal no era tan ferotge com semblava.

—Et presento el Ron —va dir el Harry al Hagrid, que estava abocant l'aigua bullent en una tetera i servint pastissets de roca.

—Un altre Weasley, oi? —va dir el Hagrid, mirant les pigues del Ron—. Me passo mig dia fent fora del bosc els teus germans bessons.

Els pastissets de roca van estar a punt de trencar-los les dents però el Harry i el Ron van fer cara com si els agradessin molt mentre li explicaven la primera setmana de curs. L'Ullal va recolzar el cap sobre els genolls del Harry i li va bavejar tota la roba.

El Harry i el Ron van estar encantats de sentir que el Hagrid deia que el Filch era un «vell babau».

—I pel que fa a la gata, la Senyora Norris, m'agradaria presentar-li l'Ullal algun dia. Sabeu que cada vegada que pujo a l'escola me segueix per tot arreu? No me'n puc desfer. I és el Filch qui li fa fer 'xo.

El Harry li va explicar què havia passat a la classe de l'Snape. El Hagrid, com el Ron, li va dir que no s'amoïnés, que a l'Snape gairebé no li agradava cap dels estudiants.

—Però és que semblava que m'odiés!

—Bestieses! —va dir el Hagrid—. Per què t'hauria d'odiar?

Però al Harry li va semblar que el Hagrid no l'havia volgut mirar als ulls quan li deia allò.

—Què fa el teu germà Charlie? —li va preguntar el Hagrid al Ron—. Me queia molt bé... Tenia un do especial amb els animals.

El Harry es va quedar amb el dubte de si el Hagrid havia canviat de tema expressament. Mentre el Ron li feia cinc cèntims de què feia el Charlie amb els dracs, el Harry va agafar un tros de paper que hi havia a la taula, sota la tetera. Era un retall del *Periòdic Profètic*:

«Intent de robatori a Gringotts: continuen les perquisicions»

Continuen les investigacions sobre l'intent de robatori a Gringotts el passat 31 de juliol. Es confirma la hipòtesi que va ser obra de bruixes o bruixots del mal.

Avui els gòblins de Gringotts han insistit a dir que els lladres no s'havien endut res. La cambra de seguretat que buscaven havia estat buidada prèviament aquell mateix dia.

El portaveu del banc ha anunciat aquesta tarda que no revelaran què hi havia a la cambra de seguretat i ha aconsellat als periodistes que «no fiquin el nas on no l'han de ficar».

El Harry va recordar que el Ron li havia explicat al tren que algú havia intentat robar a Gringotts, però no li havia dit quan va ser.

—Hagrid! —va cridar el Harry—. L'intent de robatori de Gringotts va ser el dia del meu aniversari! Potser va passar quan nosaltres érem a dins!

No hi havia cap mena de dubte: aquell cop era segur que el Hagrid havia evitat mirar el Harry als ulls. Li havia fet una ganyota i li havia ofert un altre pastisset de roca. El Harry va tornar a llegir la notícia: «La cambra de seguretat que buscaven havia estat buidada prèviament aquell mateix dia». El Hagrid havia buidat la cambra set-cents tretze, si és que per buidar s'entenia endur-se un paquetet ronyós. Era allò el que buscaven els lladres?

Quan el Harry i el Ron van tornar al castell per sopar, amb les butxaques carregades de pastissos de roca que per educació no havien sabut rebutjar, el Harry va arribar a la conclusió que cap de les classes que havia tingut fins llavors l'havia fet pensar tant com el te a casa el Hagrid. Havia recollit el paquet just a temps, el Hagrid? I on era ara? Potser el Hagrid sabia alguna cosa sobre l'Snape que no li volia explicar?

9. El duel de mitjanit

El Harry estava convençut que no coneixeria mai ningú tan odiós com el Dudley, però això era abans de conèixer el Draco Malfoy. Per sort, la classe de Pocions era l'única que els de primer compartien amb els de Slytherin, de manera que no havien d'aguantar el Malfoy gaire sovint. O, com a mínim, no ho havien de fer fins que van veure un avís penjat a la sala comuna de Gryffindor que va aixecar les protestes de tothom. Les classes de vol començarien dijous, sí... Però Gryffindor i Slytherin les farien junts.

—Que típic! —va dir el Harry, desanimat—. És exactament el que volia: fer el ridícul sobre una escombra voladora davant del Malfoy.

Aprendre a volar era el que més il·lusió li feia, ho havia estat esperant amb candeletes.

—Encara no saps si faràs el ridícul —va dir el Ron molt raonablement—. Ja sé que el Malfoy sempre presumeix de ser molt bo en quidditch, però em jugo el que vulguis que tot és de boca.

Era cert que el Malfoy parlava molt sovint de volar. Tot el dia es queixava que els alumnes de primer no poguessin formar part dels equips de quidditch de les residències, i fanfarronejava explicant històries llarguíssimes que sempre acabaven amb l'episodi en què s'escapava pels pèls dels muggles que el perseguien en helicòpter. Però no era l'únic: per la manera com ho explicava, qualsevol hauria dit que el Seamus Finnigan s'havia passat la major part de la infància passejant pel camp damunt d'una escombra. Fins i tot el Ron explicava a qui volgués escoltar-lo que una vegada que anava amb l'escombra vella del Charlie va estar a punt de xocar amb una ala delta. Tots els qui venien de famílies de bruixots parlaven de quidditch a tothora. Al Ron li havia faltat temps per parlar de fútbol amb el Dean Thomas, un company de dormitori. No entenia què hi havia d'emocionant en un esport que es jugava amb una única pilota i en què a

ningú li estava permès volar. El Harry l'havia enxampat amb el dit sobre el pòster del West Ham Football Club, intentant moure els jugadors de lloc.

El Neville mai no havia pujat en una escombra perquè la seva àvia no li havia deixat ni tan sols acostar-s'hi. Personalment, el Harry creia que l'àvia no anava errada, perquè el Neville ja patia prou accidents amb els dos peus a terra.

L'Hermione Granger estava gairebé tan nerviosa per allò de volar com el Neville. Era una cosa que no podia aprendre's de memòria d'un llibre (tot i que ho havia intentat). Dijous, a l'hora de l'esmorzar, els havia marejat a tots amb consells sobre com volar que havia tret d'un llibre de la biblioteca que es deia *El quidditch de totes les èpoques*. El Neville l'escoltava atentament en un intent desesperat d'aprendre qualsevol cosa que després el pogués ajudar a mantenir-se sobre l'escombra, però la resta van estar molt contents que el discurs de l'Hermione quedés interromput per l'arribada del correu.

El Harry no havia rebut ni una sola carta des de la nota del Hagrid, fet que al Malfoy no li va passar per alt, és clar. El seu mussol banyut sempre li portava paquets plens de dolços que li enviaven des de casa, i que ell obria amb expressió de triomf a la taula dels de Slytherin.

Un mussol bru va portar al Neville un paquet petit de la seva àvia. Nervios, el va obrir i els va mostrar el contingut: una bola de vidre una mica més gran que una bala, plena de fum blanc.

—És un recordatori! —va explicar—. La iaia sap que tinc mala memòria... I això et diu si t'has deixat de fer alguna cosa. Mireu, s'ha d'agafar fort, així, i si es posa vermell... Oh! —Es va quedar molt parat, perquè de sobte s'havia posat de color roig—. És que has oblidat alguna cosa.

El Neville estava intentant recordar què havia oblidat quan el Draco Malfoy, que passava pel costat de la taula de Gryffindor, li va treure el recordatori de les mans.

El Harry i el Ron es van posar drets, mig esperant una raó per pegar-se amb el Draco, però la professora McGonagall, que ensumava els problemes abans que qualsevol altre professor de l'escola, havia arribat en un tancar i obrir d'ulls.

—Què passa?

—El Malfoy m'ha agafat el recordatori, professora.

Ràpidament, el Malfoy va tirar-lo sobre la taula amb un gest de menyspreu.

—Només hi feia una ullada —va dir, i va marxar amb el Crabbe i el Goyle.

Aquella mateixa tarda, a dos quarts de quatre, el Harry, el Ron i els altres de Gryffindor van baixar corrent l'escala principal i van sortir al jardí per fer la primera classe de vol. Era un dia clar i bufava una brisa suau, la gespa els onejava sota els peus mentre avançaven pendent avall cap a la plana que hi havia davant els camps d'esport, a l'altre costat del bosc prohibit, els arbres del qual es balancejaven, lluny, en la foscor.

Els de Slytherin ja hi eren. També hi havia les vint escombres voladores, que els esperaven a terra acuradament arreglades. El Harry havia sentit el Fred i el George Weasley queixar-se de les escombres de l'escola. Deien que algunes vibraven si volaves massa alt i que d'altres volaven sempre lleugerament cap a l'esquerra.

Va arribar Madame Hooch, la professora. Tenia els cabells grisos i curts, i els ulls grocs com els d'un falcó.

—Què esperen? —va rondinar—. Situïn-se tots davant una escombra. Vinga, que és per avui!

El Harry va mirar l'escombra que li havia tocat. Era vella i tenia estelles per tot arreu.

—Estirin el braç dret, per sobre l'escombra —va dir Madame Hooch des del davant—, i cridin: «Amunt!».

I tots van cridar: «Amunt!».

Al Harry l'escombra li va saltar a la mà, però va ser dels pocs que ho va aconseguir. La de l'Hermione Granger va rodolar per terra, i la del Neville ni es va moure. «Potser és que les escombres, com els cavalls, saben quan els tens por», va pensar el Harry. I la veu tremolosa del Neville deia clarament que volia mantenir els peus a terra.

Aleshores Madame Hooch els va ensenyar a muntar l'escombra sense lliscar cap avall, i va passar filera per filera per corregir-los la tècnica de l'empunyadura. Al Harry i al Ron els va encantar que digués al Malfoy que ho havia estat fent malament tota la vida.

—I ara, quan faci sonar el xiulet, elevin-se amb decisió —va dir Madame Hooch—. Han de mantenir l'escombra ferma, pujar un metre i tornar a baixar inclinant-se lleugerament cap endavant. Quan bufi el xiulet. Un, dos...

Però el Neville, que estava nerviós, espantat, i preocupat per si el deixaven a terra, va sortir volant abans que el xiulet toqués els llavis de

Madame Hooch.

—Torni cap aquí! —va cridar ella, però el Neville havia sortit disparat com el tap d'una ampolla... Tres metres, sis metres. El Harry li va veure la cara blanca d'espant en veure que el terra s'allunyava, va sentir un crit sufocat, va veure com relliscava per un costat i...

Bam! Un cop sord i un cruixit inquietant. El Neville va quedar bocaterros sobre la gespa, eixarrancat i immòbil. L'escombra va continuar pujant i pujant, es va desviar suaument cap al bosc prohibit i la van perdre de vista.

Madame Hooch es va inclinar sobre el Neville; tots dos tenien la cara igual de blanca.

—El canell trencat —va murmurar—. Tranquil. Aixequi's, que no passa res.

Es va girar cap a la resta de la classe.

—Que ningú es mogui mentre porto aquest noi a la infermeria. Deixin les escombres on són, o seran fora de Hogwarts abans que diguin «quidditch». Vinga, rei!

El Neville, amb la cara plena de llàgrimes, estrenyent-se fort el canell, se'n va anar coixejant amb Madame Hooch, que el subjectava per sota les aixelles.

Tan bon punt es van haver allunyat prou perquè no el sentissin, el Malfoy es va posar a riure.

—Li heu vist la cara, al tros d'inútil?

Els de Slytherin li van seguir la broma.

—Malfoy, per què no calles? —va engegar la Parvati Patil.

—Ooh, així que ara defenses el Longbottom? —va dir la Pansy Parkinson, una noia de Slytherin de cara desagradable—. No hauria dit mai que t'agradessin les criatures greixoses i ploramiques, Parvati.

—Mireu això! —va exclamar el Malfoy, i va fer un moviment ràpid per agafar alguna cosa de terra—. Si és aquella porqueria que li ha enviat al Longbottom la seva àvia!

El recordatori va brillar amb el sol quan el va aixecar.

—Dóna-me'l, Malfoy —va dir el Harry sense aixecar la veu.

Tots van emmudir i es van girar a mirar.

El Malfoy li va fer un somriure provocador.

—Em sembla que el posaré en un lloc arrecerat, perquè ningú el toqui fins que el Longbottom el vingui a buscar... Què et sembla... sobre un arbre?

—Dóna-me'l a la mà! —va cridar el Harry, però el Malfoy ja havia pujat a l'escombra i s'havia enlairat. No els havia mentit, volava bé de debò. Quan va arribar a l'alçada de les branques més altes d'un roure, va cridar:

Vine a buscar-lo, Potter!

El Harry va agafar l'escombra.

—No! —va xisclar l'Hermione Granger—. Madame Hooch ens ha dit que no ens moguéssim... Ens ficareu a tots en un bon embolic.

El Harry no li va fer cas. La sang li bullia a les venes. Va pujar a l'escombra, va donar un cop de peu a terra, i cap amunt, cap amunt va anar, amb l'aire que li despentinava els cabells i li inflava la roba... I amb un atac de joia es va adonar que havia trobat una cosa que sabia fer sense que l'hi haguessin ensenyat... Era fàcil, era meravellós! Va inclinar una mica l'escombra per pujar encara més, i va sentir crits i exclamacions de sorpresa que venien de terra, i també una exclamació d'admiració del Ron.

Va fer girar l'escombra en ple aire amb un moviment sec per posar-se de cara al Malfoy. El Malfoy estava atònit.

—Dóna-me'l —el va amenaçar el Harry— o et faig caure de l'escombra.

—Ah sí? —va dir amb aires de suficiència, tot i que se li notava que estava preocupat.

D'alguna manera, el Harry tenia molt clar què havia de fer. Es va agafar fortament amb totes dues mans al mànec de l'escombra, va inclinar el cos cap endavant, i va sortir disparat cap al Malfoy com una javelina. El Malfoy tot just va tenir temps d'apartar-se; el Harry va fer mitja volta i va mantenir l'escombra ferma. A terra n'hi havia alguns que aplaudien.

—Aquí dalt no tens ni el Crabbe ni el Goyle per salvar-te la pell, oi, Malfoy? —va cridar el Harry.

El Malfoy estava pensant això mateix.

—Agafa-la tu mateix, si pots! —va respondre. Llavors va llançar la bola de cristall cap al cel i va aterrar al costat dels altres.

Com en una pel·lícula a càmera lenta, el Harry va veure la bola que pujava i després començava a baixar. Es va inclinar cap endavant i va dirigir el mànec de l'escombra cap a baix. Al cap d'un segon queia en picat i guanyava més i més velocitat, competint amb la bola... El vent li xiulava a l'oïda i es barrejava amb els xisclets dels qui miraven... Va allargar el braç... i la va agafar a menys de mig metre de terra, just a temps de redreçar l'escombra i aterrar suaument a la gespa amb el recordatori intacte a la mà.

—Harry Potter!

El cor li va caure als peus més ràpid que no acabava de tirar-se en picat. La professora McGonagall corria cap a ells. Es va posar dret, tremolant.

—Mai... En tot el temps que fa que sóc a Hogwarts...

La professora McGonagall gairebé s'havia quedat muda del xoc i els ulls li brillaven furiosos darrere les ulleres.

—Com s'ha atrevit a... Es podia haver trencat el coll...

—No ha estat culpa seva, professora...

—Silenci, senyoreta Patil!

—Però és que el Malfoy...

—Ja n'hi ha prou, senyor Weasley. Potter, vingui amb mi ara mateix.

Quan marxava, el Harry va veure de reüll les cares de satisfacció del Malfoy, el Crabbe i el Goyle. Va seguir atordit la professora McGonagall, que caminava a grans passos cap al jardí. L'expulsarien, n'estava convençut. Volia dir alguna cosa per defensar-se, però semblava que tenia problemes amb la veu. La professora McGonagall avançava de pressa sense ni tan sols mirar-lo; el Harry quasi havia de córrer perquè no se li escapés. L'havia feta ben grossa. No havia durat ni dues setmanes. Segur que al cap de deu minuts hauria de fer les maletes. Què dirien els Dursley quan el veiessin aparèixer a la porta de casa?

Van pujar els esglaons de l'entrada, l'escala de marbre de dins, i la professora McGonagall continuava sense dir-li res. Obria portes de bat a bat i circulava amb pas lleuger pels passadissos mentre el Harry trotava miserablement darrere seu. Segurament el portava al despatx del Dumbledore. Va pensar en el Hagrid, a qui van expulsar, però que havia pogut continuar com a guardabosc. Potser el deixarien ser l'ajudant del Hagrid. Se li va encongir l'estómac només de pensar-hi: veuria el Ron i els altres fer-se bruixots mentre ell s'arrossegava pels camps carregant la bossa del Hagrid.

La professora McGonagall es va aturar davant la porta d'una aula. La va obrir i va treure-hi el cap.

—Perdoneu, professor Flitwick, us fa res que us prengui el Roure un moment?

Roure? El Harry no entenia res de res. «Roure» era el nom d'un bastó amb què el volia pegar?

Però el Roure va resultar ser una persona, un alumne de cinquè curs ben corpulent que va sortir de la classe del Flitwick totalment desconcertat.

—Segueixin-me, tots dos —va dir la professora McGonagall, i van arrencar passadís avall; el Roure mirava encuriolit el Harry.

—Aquí.

La professora McGonagall els va assenyalar una aula buida.

Bé, de fet hi havia el Peeves, que estava molt entretingut escrivint paraules grolleres a la pissarra.

—Peeves, vés-te'n! —va cridar ella. El Peeves va llençar el guix a la paperera, que en caure va fer un fort soroll metàl·lic, i se'n va anar renegant. La professora McGonagall va tancar la porta d'un cop i es va girar per estar de cara als nois.

—Potter, el Marc Roure. Roure, he trobat un caçador.

L'expressió del Roure va passar de la perplexitat al goig.

—De debò, professora?

—I tant —va dir la professora McGonagall, anant al gra—. Ho porta a la sang. No havia vist mai res semblant. Era el primer cop que pujava a una escombra, Potter?

El Harry va fer que sí amb el cap. No tenia ni idea de que s'estava coent, però no semblava que l'haguessin d'expulsar, i aviat va tornar a sentir-se les cames.

—Ha pescat això al vol amb la mà després d'una caiguda de quinze metres —va dir la professora McGonagall al Roure—. I no s'ha fet ni una rascada. Això no ho hauria fet ni el Charlie Weasley!

Ara el Roure feia cara d'estar veient un somni fet realitat.

—Has vist mai un partit de quidditch, Potter? —li va preguntar, exaltat.

—El Roure és el capità de l'equip de Gryffindor —va explicar la professora McGonagall.

—I a més a més té la constitució adequada —va observar el Roure mentre caminava al voltant del Harry i se'l mirava atentament—. Lleuger, ràpid... Li haurem de trobar una escombra decent, professora. Una Nimbus 2000 o una Sensepols 7, potser.

—He de parlar amb el professor Dumbledore per veure si podem saltar-nos la norma dels de primer. Per l'amor de Déu, necessitem un equip millor que el de l'any passat! Els de Slytherin ens van massacrar a l'últim partit... No vaig poder mirar el Severus Snape a la cara durant moltes setmanes...

La professora McGonagall va observar el Harry amb expressió de duresa.

—Val més que s'entreni fort, Potter. Si no, potser canvio d'opinió respecte al càstig.

De cop i volta va somriure.

—El seu pare n'hauria estat orgullós —va dir—. Ell també era un jugador excel·lent.

—Sí home!

Era l'hora de sopar. El Harry acabava d'explicar al Ron què havia passat quan havia marxat del prat amb la professora McGonagall. El Ron havia punxat un tros de pastís de carn i ronyó amb la forquilla i anava a ficar-se'l a la boca, però se n'havia distret del tot.

—Caçador? Però si els de primer no podem... Segur que ets el jugador més jove que hi ha hagut en...

—En un segle —va dir el Harry, omplint-se la boca de pastís de carn. Després d'aquella tarda tan agitada se sentia particularment afamat—. M'ho ha dit el Roure.

El Ron estava tan sorprès, tan impressionat, que se'l va quedar mirant, bocabadat.

—La setmana que ve començo a entrenar —va dir el Harry—. Però no ho diguis a ningú, el Roure vol que sigui un secret.

En aquell moment el Fred i el George Weasley van entrar al Gran Saló, van veure el Harry de lluny i s'hi van apropar.

—Ei, de conya! —va dir el George en veu baixa—. El Roure ens ho ha explicat. Som a l'equip: batejadors.

—T'aviso: aquest any, segur que guanyem el torneig —va afegir el Fred—. No l'hem guanyat des que va marxar el Charlie, però l'equip d'aquest any serà brutal. Has de ser bo per nassos, Harry: el Roure gairebé feia bots d'alegria...

—Bé, hem de marxar. El Lee Jordan creu que ha trobat un nou passadís secret per sortir de l'escola.

—Em jugo el que vulguis que és aquell que hi ha darrere l'estàtua de Gregori l'Ensabonador que vam descobrir la primera setmana. Fins després.

El Fred i el George tot just acabaven de marxar quan van arribar uns altres que no eren tan benvinguts: el Malfoy, flanquejat pel Crabbe i el Goyle.

—Què, Potter, l'últim sopar? Quan agafes el tren de tornada cap als muggles?

—Ara que ets a terra i tens els teus ratolinets a prop ets molt més valent... —va dir el Harry, molt tranquil. Evidentment, el Crabbe i el Goyle no eren precisament un parell de ratolinets, però com que la taula principal era plena de professors, cap dels dos podia fer res més que petar-se els nusos de la mà i arronsar el front.

—Quan vulguis t'accepto un repte tots dos sols —va dir el Malfoy—. Avui, per exemple. Un duel de bruixots. Només amb varetes, sense contacte físic. Què passa? No saps què és un duel de bruixots, oi?

—És clar que ho sap —va intervenir el Ron, girant-se tot d'una—. Jo sóc el seu padrí. Qui és el teu?

El Malfoy va mirar el Crabbe i el Goyle, i els va sospesar.

—El Crabbe —va dir—. Us va bé a mitjanit? Ens podem trobar a la sala dels trofeus, que mai està tancada.

Quan el Malfoy se'n va haver anat, el Ron i el Harry es van mirar l'una a l'altre.

—Què és un duel de bruixots? —li va preguntar el Harry—. I què vol dir que ets el meu padrí?

—El padrí assumeix el control de la situació si l'altre mor —va dir el Ron com qui no vol la cosa, i per fi es va posar el mos de pastís, ja fred, a la boca. Però quan va veure la cara que feia el Harry, de seguida va afegir—: És clar que la gent només mor en duels com Déu mana, amb bruixots de veritat. El màxim que tu i el Malfoy podeu arribar a fer és llançar-vos espurnes l'un a l'altre. Cap dels dos sap prou màgia per fer mal de debò. M'imagino que es pensava que tu ho rebutjaries.

—I què faig si moc la vareta i no en surt res?

—La llences a la paperera, i a ell li dones un cop de puny —va suggerir el Ron.

—Perdoneu.

Tots dos van aixecar la vista del plat. Era l'Hermione Granger.

—Però és que aquí no es pot menjar en pau? —va preguntar el Ron.

L'Hermione no va fer ni cas del comentari i es va dirigir al Harry.

—No he pogut evitar sentir la conversa que has tingut amb el Malfoy.

—Sí que podies —va murmurar el Ron.

—I crec que no hauries de passejar per l'escola de nit... Pensa en els punts que faràs perdre a Gryffindor si t' enxampen, i és segur que ho faran. Crec que és molt egoista per part teva.

—I jo crec que això no és cosa teva —va dir el Harry.

—Adéu, Hermione —va fer el Ron.

Tot i així, aquella no era la millor manera d'acabar el dia, va pensar el Harry més tard, quan estava estirat al llit i sentia el Dean i el Seamus que dormien profundament (el Neville encara no havia tornat de la infermeria). El Ron s'havia passat el vespre donant-li consells del tipus «si intenta fer-te un encanteri, millor que l'esquivis, perquè no recordo com es desfan». Hi havia moltes probabilitats que els sorprenguéssin el Filch o la Senyora Norris, i per això el Harry tenia la sensació que trencant una altra norma de l'escola aquell mateix dia estava posant a prova la seva sort. Però, d'altra banda, no es podia treure del cap l'expressió de menyspreu del Malfoy... Era una gran oportunitat de batre'l cara a cara, i no la podia deixar escapar.

—Dos quarts de dotze —va xiuxiuejar el Ron per fi—, val més que hi fem cap.

Es van posar els vestits, van agafar les varetes i, amb molt de compte de no fer soroll, van travessar el dormitori de puntetes, van baixar l'escala de cargol i van arribar a la sala comuna de Gryffindor. A la llar de foc encara hi havia algunes brases enceses que desprenien una llum que convertia les butaques en ombres misterioses. Estaven a punt d'arribar al retrat quan de la butaca que tenien més a prop va sortir una veu:

—És increïble que estiguis fent això, Harry.

Es va encendre un llum. Era l'Hermione Granger amb una camisa de dormir rosa i les celles corrugades.

—Tu? —va dir el Ron, furiós—. Torna al llit immediatament!

—He estat a punt de xerrar-ho tot al teu germà Percy —li va engegar l'Hermione—. És monitor, i podria aturar-vos.

El Harry no entenia com podia haver-hi gent tan tafañera.

—Endavant —li va dir al Ron. Va enretirar el retrat de la senyora Grassa i va passar pel forat.

Però l'Hermione no es donava per vençuda tan fàcilment. Va travessar el forat darrere el Ron i els va seguir, rondinant com una vella.

—Que no us importa Gryffindor? Només penseu en vosaltres mateixos? No vull que Slytherin guanyi la Copa Interresidències i ara vosaltres perdeu tots els punts que m'ha donat la professora McGonagall per saber-me els sortilegis de transformació.

—Vés-te'n.

—Com vulgueu, però demà, quan sigueu al tren de tornada a casa no digueu que no us vaig avisar. Sou tan...

Però allò que eren no ho van arribar a saber mai. L'Hermione s'havia girat cap al retrat de la senyora Grassa per tornar a entrar i s'havia trobat el quadre buit. La senyora Grassa se n'havia anat a fer un passeig nocturn i l'Hermione havia quedat tancada fora la torre de Gryffindor.

—I ara què faig? —va preguntar amb veu d'espiguet.

—Això és cosa teva —li va respondre el Ron—. Nosaltres hem de marxar, o farem tard.

Encara no havien arribat al final del corredor quan l'Hermione els va atrapar.

—Vinc amb vosaltres.

—No, no véns amb nosaltres.

—De debò creieu que em ve de gust esperar-me aquí fins que m' enxampi el Filch? Si ens troba a tots tres junts, li diré la veritat, que jo només us volia aturar, i vosaltres em defensareu.

—Quina barra que tens —va dir el Ron en veu massa alta.

—Calleu, tots dos! —va cridar el Harry bruscament—. He sentit un soroll.

Era una respiració profunda, entretallada.

—Senyora Norris? —va xiuxiuejar el Ron, forçant els ulls en la foscor.

No era la Senyora Norris. Era el Neville. Estava fet una boleta a terra, dormint profundament, i, tot i que caminaven de puntetes, es va despertar amb un bot quan s'hi van apropar.

—Gràcies a Déu que m'heu trobat! Fa hores que sóc aquí, i tinc moltes ganes d'anar-me'n al llit, però no recordava la nova contrasenya.

—No alcis la veu, Neville. La contrasenya és «Morro de porc», però ara no et servirà de res. La senyora Grassa se n'ha anat a fer un tomb.

—Com tens el braç? —li va preguntar el Harry.

—Bé —va dir el Neville, mostrant-los-el—. Madame Pomfrey me l'ha curat en poc més d'un minut.

—Que bé! Escolta, Neville, nosaltres hem de marxar... Fins després!

—No em deixeu! —va cridar el Neville, posant-se dret—. No vull quedar-me sol, el Baró Sagnant ja ha passat dos cops.

El Ron va fer una ullada al rellotge i va mirar furiós l'Hermione i el Neville.

—Si ens agafen per culpa d'un de vosaltres, no descansaré fins que sàpiga embruixar-vos amb el sortilegi de les burilles de què ens va parlar el Quirrell.

L'Hermione va obrir la boca, potser per dir-li al Ron com es feia exactament el sortilegi de les burilles, però el Harry la va fer callar i els va fer un senyal perquè comencessin a caminar.

Els passadissos estaven il·luminats pels raigs de lluna que entraven pels finestrals. A cada cantonada temien trobar-se amb el Filch o amb la Senyora Norris, però van tenir sort. Van pujar de pressa una escala que els duia al tercer pis i van anar de puntetes cap a la sala de trofeus.

El Malfoy i el Crabbe encara no havien arribat. Les vitrines dels trofeus brillaven sota la llum de la lluna. La sala estava plena de copes, escuts, plaques i estàtues d'or i plata que relluïen en la foscor. Van recórrer la sala arrambats a la paret, sense treure els ulls de les portes que hi havia a cada punta de la sala. El Harry va treure la vareta, no fos cas que el Malfoy entrés de sobte i comencés sense avisar. Els minuts passaven lentament.

—Fa tard. Potser és que s'ha cagat a les calces —va xiuxiuejar el Ron.

Llavors van sentir un soroll a l'habitació del costat que els va fer fer un bot. El Harry va aixecar la vareta. Aleshores van sentir una veu, i no era la del Malfoy.

—Ensuma bé, preciosa, que poden estar a l'aguait en qualsevol racó.

Era el Filch, que parlava amb la Senyora Norris. Pres de pànic, el Harry va indicar als altres tres amb la mà que el seguisin sense perdre un instant; es van escórrer en silenci cap a la porta en sentit contrari a la veu del Filch. El vestit del Neville tot just acabava de passar la cantonada quan van sentir que el Filch entrava a la sala dels trofeus.

—Són aquí —van sentir que deia en veu baixa—, probablement amagats.

—Seguiu-me! —va dir el Harry; i tots, morts de por, van començar a caminar silenciosament per una galeria plena d'armadures. Cada cop tenien el Filch més a prop. De sobte, al Neville se li va escapar un esgarip de por i va arrencar a córrer. Va ensopegar, va agafar el Ron per la cintura i tots dos van perdre l'equilibri i van caure sobre una de les armadures.

Amb l'estrèpit que es va sentir n'hi havia prou per despertar tot el castell.

—Correu! —va cridar el Harry, i tots quatre van sortir per cames, sense parar-se a mirar enrere per veure si el Filch els seguia. Quan van arribar a la porta del final van girar i es van posar a córrer per un altre corredor, i

després encara un altre. El Harry els guiava, sense tenir ni idea d'on eren ni on anaven. Van travessar un tapís i es van trobar en un passadís secret. El van fer corrent i van sortir molt a prop de la classe d'Encanteris, que sabien que era molt lluny de la sala de trofeus.

—Crec que ens n'hem desfet —va dir el Harry sense alè, recolzant-se en una paret gelada i eixugant-se el front. El Neville estava encorbat, respirava amb dificultat i balbucejava.

—Us ho he dit —va esbufegar l'Hermione, posant-se la mà al pit perquè sentia una punxada—. Us-ho-he-dit.

—Hem de tornar a la torre de Gryffindor —va dir el Ron—. Tan ràpid com puguem.

—El Malfoy t'ha aixecat la camisa —va dir l'Hermione al Harry—. Te n'adones, oi? No tenia cap intenció d'anar-hi. El Filch sabia que hi hauria algú a la sala dels trofeus, el Malfoy el deu haver avisat.

El Harry va pensar que probablement tenia raó, tot i que no ho volia reconèixer.

—Vinga, som-hi. Però no els seria tan fàcil. Encara no havien fet una dotzena de passes que el pom d'una porta es va moure i alguna cosa va sortir disparada d'una classe que tenien davant.

Era el Peeves. En veure'ls, va llançar un xiscle d'alegria.

—Si us plau, Peeves, no diguis res, que ens farien fora de l'escola.

El Peeves es va posar a riure com una gallina.

—Passejant per l'escola a mitjanit, eh, patufets de primer? Dolents, dolents, us agafaran per les dents.

—No, si no dónes l'alarma. Peeves, sisplau.

—Hauria d'avisar el Filch, ho hauria de fer —va dir el Peeves amb veu de sant, però els ulls li brillaven amb malícia—. És pel vostre bé, ja ho sabeu.

—Ves-te'n a passeig —va saltar el Ron, i va fer un gest amb la mà com qui espanta mosques. Allò va ser un gran error.

—Alumnes fora del llit! —es va posar a cridar el Peeves—. Alumnes fora del llit al passadís d'Encanteris!

Van esmunyir-se per sota el Peeves i es van posar a córrer cames ajudeu-me fins al final del passadís, on van picar de nassos amb una porta. I la porta estava tancada amb clau.

—Ja està! —es va lamentar el Ron, mentre intentaven obrir-la desesperadament—. Estem acabats! És el final!

Van sentir passos. El Filch corria tan ràpid com podia cap al Peeves.

—Aparteu-vos! —va bramar l'Hermione. Va prendre la vareta al Harry, va donar uns copets sobre al pany de la porta i va mussitar—: *Alohomora*.

El pany va fer clec i la porta es va obrir. Van passar tots alhora, la van tornar a tancar ràpidament, i hi van enganxar l'orella per sentir què passava.

—Per on han anat, Peeves? —van sentir que deia el Filch—. Ràpid, contesta'm.

—Demana-m'ho per favor.

—No m'emprenyis, Peeves, per on han anat?

—Et diré una cosa si m'ho demanes per favor —va dir el Peeves amb la cantarella irritant de sempre.

—Molt bé: per favor.

—Una cosa! Ha, ha, ha! T'he dit que et diria «una cosa» si m'ho demanaves per favor! Ha, ha, ha! —I llavors van sentir el Peeves que se n'anava, i el Filch que renegava rabiós.

—Es deu haver pensat que hem anat per l'altra banda, perquè aquesta porta està tancada amb clau —va dir el Harry en veu baixa—. Em sembla que no tindrem més problemes. Que paris ja d'una vegada, Neville! —I és que el Neville feia una estona que li estirava la màniga—. Què vols?

El Harry es va tombar i va veure ben clarament què volia el Neville. Per un instant va estar segur que era un malson. Allò era massa, després de tot el que els havia passat fins llavors.

No eren en una cambra, com s'havia imaginat. Eren en un passadís. El passadís prohibit del tercer pis. I ara sabien per què estava prohibit.

Davant seu tenien un gos monstruós, un gos que omplia tot l'espai entre el terra i el sostre. Tenia tres caps. Tres parells d'ulls embogits que no s'estaven quiets, tres nassos que ho ensumaven tot i es movien cap a ells, tres boques bavejants amb ullals grocs dels quals penjaven fils llefiscosos de saliva.

Estava quiet, mirant-los fixament amb els sis ulls. El Harry intuïa que l'única raó per la qual encara no se'ls havia menjat era que havien aparegut tan de sobte que l'havien agafat desprevingut, però s'estava sobreposant ràpidament. Els grunyits eixordadors que feia ho deixaven ben clar.

El Harry va buscar el pany a les palpentes: entre el Filch i la mort, tenia clar que preferia el Filch.

Van caure enrere. El Harry va tancar la porta d'un cop i van començar a córrer, gairebé a volar, altre cop pel passadís. El Filch devia haver anat a

buscar-los per una altra banda, perquè no el van veure enlloc. És clar que els importava poc. L'únic que volien era posar tant d'espai com fos possible entre ells i aquella bèstia monstruosa. No van parar de córrer fins que van arribar al retrat de la senyora Grassa al setè pis.

—On dimonis heu estat? —va preguntar ella en veure'ls vermells, suats, i amb els vestits pengim-penjam.

—És igual. *Morro de porc, morro de porc* —va dir el Harry, esbufegant, i el retrat es va apartar. Van saltar a la sala comuna i van caure en rodó, tremolant, sobre les butaques.

Va passar una llarga estona abans que algú obrís la boca. De fet, semblava que el Neville no tornaria a parlar mai més.

—Però què es pensen que fan, aquesta gent, amb una bèstia com aquella tancada a l'escola? —va dir el Ron finalment—. Si hi ha cap gos que necessiti fer exercici, sens dubte és aquell.

L'Hermione ja havia recuperat tant la parla com el mal caràcter.

—Però a vosaltres per què us han donat ulls? Per fer bonic? —va dir amb mala llet—. Però, que no heu vist què tenia sota els peus?

—El terra? —va suggerir el Harry—. No li he mirat els peus; estava massa enfeinat amb els caps.

—No, no hi tenia el terra. Hi tenia una trapa. És evident que protegeix alguna cosa.

Es va aixecar. Li espurnejaven els ulls.

—Espero que n'estiguen orgullosos. Ens podien haver devorat a tots. O el que és pitjor, ens podien haver expulsat. I ara, si no us fa res, me'n vaig a dormir.

El Ron se la va quedar mirant, bocabadat.

—No, no ens fa res —va dir—. Qualsevol diria que l'hem obligada a venir, oi?

Però mentre pujaven a l'habitació, en Harry no va deixar de pensar en el que els havia dit l'Hermione. El gos estava protegint alguna cosa... Què havia dit el Hagrid? Que Gringotts era el lloc més segur del món per guardar-hi el que fos... Tret de Hogwarts, potser.

El Harry tenia la sensació d'haver descobert on era el paquetet ronyós de la cambra de seguretat set-cents tretze.

10. Halloween

L'endemà el Malfoy no es podia creure que el Harry i el Ron encara estiguessin a Hogwarts, i que a més fessin cara de contents. De cansats, però contents. I és que al matí següent el Harry i el Ron pensaven que haver trobat el gos dels tres caps havia estat una aventura excel·lent i tenien moltes ganes de tenir-ne una altra. Per fer boca, el Harry li va explicar al Ron allò del paquet que semblava que haguessin traslladat de Gringotts a Hogwarts, i van passar molta estona preguntant-se què podia ser allò que necessitava tanta protecció.

—O és molt valuós o és molt perillós —va dir el Ron.

—O totes dues coses —va dir el Harry.

Però com que tot el que sabien d'aquell misteriós objecte era que feia uns cinc centímetres de llarg, difícilment podrien endevinar què era sense tenir-ne més pistes.

Ni el Neville ni l'Hermione van mostrar cap mena d'interès per saber què hi havia sota el gos i la trapa. L'únic que desitjava el Neville era no tornar a veure'l mai més.

L'Hermione va deixar de parlar amb el Harry i el Ron, però com que era una manaire i una setciències, encara s'ho van prendre com un premi afegit. En aquell moment tan sols buscaven la manera de tornar-li la jugada al Malfoy, i van estar encantats de trobar-la per correu una setmana després.

Quan els mussols van entrar al Gran Saló com cada dia, un paquet llarg i prim que portaven entre sis de molt grans va cridar l'atenció de tots. El Harry estava tan encuriós com els altres per saber què hi havia dins el paquet, i es va sorprendre molt quan els mussols el van deixar caure just davant seu i li van tirar el bacon a terra. Tot just acabaven de marxar quan un altre mussol li va deixar caure una carta a sobre el paquet.

El Harry va obrir la carta primer, i sort d'això, perquè deia:

NO OBRI EL PAQUET A TAULA

*Dins hi ha la seva nova Nimbus 2000,
però no vull que se sàpiga que té una escombra
perquè tots els seus companys en voldrien una.
S'ha de trobar amb el Marc Roure a les set
del vespre al camp de quidditch per fer
el primer entrenament.*

Professora M. McGonagall

En acabat, va passar la nota al Ron perquè la llegís, fent veritables esforços per amagar el goig que li havia produït.

—Una Nimbus 2000! —va dir el Ron en veu baixa, mort d'enveja—. I jo que mai n'he tocada una!

Tot seguit van abandonar la sala perquè volien desembolicar l'escombra en privat abans de la primera classe, però quan creuaven el rebedor es van trobar que el Crabbe i el Goyle els barraven el pas cap a les escales. El Malfoy va prendre el paquet al Harry i el va sospesar.

—És una escombra —va dir, tornant el paquet al Harry de mala manera, amb una barreja de gelosia i de rancor a la veu—. Aquest cop sí que l'has feta bona: als de primer no ens en deixen tenir.

El Ron no es va poder aguantar.

—No és cap escombra vella —va dir—, és una Nimbus 2000. Què vas dir que tenies a casa, Malfoy? Una Cometa 260? —El Ron va fer un somriure al Harry—. Les Cometes són una pijada, però no tenen la categoria de les Nimbus.

—I tu què saps, Weasley, si no et podries comprar ni la caixa? —el va tallar el Malfoy—. Suposo que tu i els teus germans hauríeu d'estalviar per comprar-vos-en una bri a bri.

Abans que el Ron pogués respondre, el professor Flitwick va aparèixer per darrere del Malfoy.

—Suposo que no deuen estar discutint, oi? —va preguntar amb veu aguda.

—Al Potter li han enviat una escombra, professor —va deixar anar el Malfoy tan ràpid com va poder.

—Sí, sí, ja ho sé —va dir el professor Flitwick fent un somriure al Harry—. La professora McGonagall m'ha explicat per què s'ha fet una excepció

amb vostè, Potter. I quin model és?

—Una Nimbus 2000, professor —va dir el Harry aguantant-se el riure de la cara d'horror que feia el Malfoy—. En realitat és gràcies al Malfoy mateix que la tinc —va afegir.

El Harry i el Ron van pujar les escales ofegant-se el riure que els provocava la cara de ràbia i confusió del Malfoy.

—De fet és veritat —va dir el Harry, mort de riure quan van arribar al final de l'escala de marbre—. Si no hagués agafat el recordatori del Neville, jo no seria a l'equip...

—O sigui que et penses que és un premi per haver trencat les normes, oi? —va dir una veu malhumorada just darrere seu. L'Hermione pujava les escales amb passos pesats mirant amb desaprovació el paquet que duia el Harry.

—Em pensava que no ens parlaves —va dir el Harry.

—Sí, i no cal que canviïs de parer —va dir el Ron—. Ens anava molt bé, així.

L'Hermione se'n va anar tota tibada.

Aquell dia el Harry va tenir molts problemes per concentrar-se en les lliçons. A cada instant que podia s'escapava al dormitori a comprovar si el paquet encara era sota el llit, o se n'anava a veure el camp de quidditch on aprendria a jugar-hi al vespre. Es va empassar el sopar sense saber ben bé què menjava i després se'n va anar corrents amb el Ron a desembolicar, per fi, la Nimbus 2000.

—Uau! —va exclamar el Ron quan va veure l'escombra damunt el cobrellit.

Fins i tot el Harry, que no en sabia res, d'escombres, va pensar que era preciosa; de formes elegants, lluent, amb el mànec de caoba. Tenia una cua llarga de brins molt ben posats i, escrit en lletres d'or a la punta, hi deia: *Nimbus 2000*. Quan van ser les 7 el Harry va deixar el castell i se'n va anar a les fosques cap al camp de quidditch. No havia estat mai a l'estadi. El camp estava envoltat de graderies amb centenars de seients elevats perquè els espectadors poguessin veure el joc. A cada extrem del camp hi havia tres perxes daurades, cada una amb un cercol a la punta. Al Harry li van recordar els palets de plàstic que feien servir els nens muggle per fer bombolles de sabó, encara que aquells feien 15 metres d'alçada.

Tenia massa ganes de volar un altre cop i no va poder esperar el Roure, de manera que va pujar a l'escombra i es va enlairar. Quina sensació...

Pujar, baixar, voltar per les perxes... La Nimbus 2000 tenia direcció assistida.

—Ei, Potter, baixa!

El Marc Roure havia arribat. Sota el braç duia una caixa de fusta. El Harry va aterrar al seu costat.

—Molt bonic —va dir el Roure amb els ulls brillants—. Ara entenc què volia dir la McGonagall... Ho portes a la sang. Aquest vespre només t'ensenyaré les regles; llavors ja podràs assistir als entrenaments de l'equip, tres cops per setmana. Va obrir la caixa. A dins hi havia quatre pilotes de diferents mides.

—Bé, doncs —va dir el Roure—, el quidditch és prou fàcil d'entendre, tot i que jugar-hi ja és una altra cosa. A cada equip hi ha set jugadors, tres dels quals són encistelladors.

—Tres encistelladors —va repetir el Harry, mentre el Roure treia una bola vermella de la mida d'una pilota de futbol.

—Aquesta pilota es diu «bomba» —va dir el Roure—. Els encistelladors es van passant la bomba entre ells i han d'intentar ficar-la per un dels cercols per marcar punts. Deu punts cada vegada que la bomba passa pel forat. M'explico?

—Els encistelladors es tiren la bomba fins que la fan passar pel cercol i marquen —va recitar el Harry—. Així és com una espècie de bàsquet sobre escombres voladores i amb sis cistelles.

—Què és el «bàsquet»? —va preguntar amb curiositat el Roure.

—Deixa-ho córrer —va dir el Harry ràpidament.

—A més a més hi ha un jugador a cada equip que fa de porter. Jo sóc el porter de Gryffindor. He de volar al voltant dels nostres cercols i impedir que l'altre equip marqui.

—Tres encistelladors, un porter —va repetir el Harry, que estava decidit a recordar-ho tot—. I juguen amb la bomba. Molt bé, ho he entès. I les altres per a què serveixen? —va preguntar assenyalant les tres boles que quedaven a la caixa.

—Ara t'ho ensenyo —va dir el Roure—. Agafa això.

Li va donar un pal semblant a un bat de beisbol.

—T'ensenyaré què fan les bales —va dir el Roure—. Les bales són aquestes.

Li va ensenyar dues pilotes idèntiques, negres com el carbó i una mica més petites que la bomba vermella. El Harry es va adonar que les pilotes

intentaven escapar-se de les cordes que les lligaven a la caixa.

—Aparta't —va advertir el Roure al Harry. Es va ajupir i va deixar anar una de les bales.

Tot d'una la pilota negra va pujar cap al cel, i llavors es va llançar directament a la cara del Harry. El Harry la va colpejar amb el bat per tal que no li trenqués el nas i la va enviar pels aires en ziga-zaga... La pilota es va passejar entre els caps dels dos nois i llavors se'n va anar cap al Roure, que s'hi va tirar a sobre i va aconseguir clavar-la contra el terra.

—Ho has vist? —va dir el Roure sense aire mentre obligava la bala, que es volia deslliurar d'ell, a tornar a la caixa i l'hi lligava fort—. Les bales van com bales, és clar, i intenten fer caure els jugadors de l'escombra. Per això hi ha dos batejadors a cada equip. Els nostres són els bessons Weasley. La seva tasca és protegir l'equip de les bales i intentar que vagin cap a l'equip contrari. I bé, ho has entès?

—Hi ha tres encistelladors que intenten marcar amb la bomba, el porter que vigila les cistelles i els batejadors que allunyen les bales de l'equip —va repetir de memòria el Harry.

—Molt bé —va dir el Roure.

—Mmm, Roure, les bales, han matat mai ningú? —va demanar el Harry, desitjant que la pregunta semblés absurda.

—A Hogwarts, mai. Algun cop algú s'ha trencat la mandíbula, però poca cosa més. Bé, doncs, l'últim integrant de l'equip és el caçador. És a dir, tu. Tu no t'has de preocupar ni de la bomba ni de les bales...

—Fins que m'obrin el cap...

—No pateixis, els Weasley són una parella eficaç amb les bales. Vull dir que ells mateixos són com bales humanes.

El Roure va ficar la mà a la caixa i en va treure la quarta bola. Comparada amb les bales i la bomba, era molt petita, de la mida d'una nou. Era d'or brillant i tenia unes ales petites de plata que no paraven de moure's.

—Aquesta —va dir el Roure— és la papallona daurada, la més important de totes quatre. És molt difícil d'atrapar perquè es mou molt ràpid i costa de veure-la. La tasca del caçador és trobar-la i caçar-la. Hauràs de passejar-te entre els encistelladors, els batejadors, les bales i la bomba per agafar-la abans que ho faci el caçador de l'altre equip. Qui ho aconsegueix obté 150 punts, i això vol dir que pràcticament fa guanyar el partit al seu equip. Per això als caçadors se'ls fan tantes males jugades. El joc no acaba

fins que s'atrapa la papallona, de manera que pot durar segles... Crec que el rècord són tres mesos. Evidentment, van haver de fer servir substituïts perquè els jugadors poguessin dormir una mica.

»Bé, això és tot. Tens cap pregunta?

El Harry va fer que no amb el cap. Havia entès perfectament què havia de fer. El problema era fer-ho.

—Avui no practicarem amb la papallona —va dir el Roure, i la va posar un altre cop dins la caixa amb molt de compte—: és massa fosc i la podríem perdre. Ho farem amb aquestes. Es va treure de la butxaca una bossa de pilotes de golf normals i corrents i al cap d'uns minuts tots dos eren a l'aire. El Roure tirava les pilotes de golf tan fort com podia en qualsevol direcció i el Harry les intentava agafar.

No en va fallar ni una, i el Roure estava entusiasmat. Mitja hora més tard ja era negra nit i van deixar l'entrenament.

—Aquest any el trofeu de quidditch durà el nostre nom —va dir el Roure tot content mentre tornaven, esgotats, cap al castell—. No m'estranyaria gens que acabessis sent més bo que el Charlie Weasley, i això que el Charlie podria haver jugat a la selecció nacional si no se n'hagués anat a perseguir dracs.

Potser va ser perquè estava molt ocupat amb els entrenaments de quidditch tres cops per setmana i amb tots els deures, però el cas és que li van passar dos mesos gairebé sense adonar-se'n. A Hogwarts se sentia més a gust del que mai s'havia sentit a casa els Dursley. A més, les classes s'havien anat fent cada vegada més interessants un cop havien arribat a dominar les nocions bàsiques.

El dia de Halloween es van despertar amb una olor deliciosa de pastís de carabassa que perfumava els passadissos. Per acabar-ho d'adobar, a classe d'Encanteris el professor Flitwick els va dir que creia que ja estaven preparats per començar a fer volar objectes, que era una cosa que tots tenien moltes ganes de fer des del dia que el professor va fer volar el gripau del Neville per l'aula. El professor Flitwick els va posar per parelles perquè practiquessin. Al Harry li va tocar anar amb el Seamus Finnigan (la qual cosa el va tranquil·litzar, perquè era evident que el Neville volia anar amb ell). Però el Ron va haver de treballar amb l'Hermione Granger i això no els va fer gens de gràcia a cap dels dos. L'Hermione no els havia dirigit la paraula d'ençà que el Harry havia rebut l'escombra voladora.

—No oblidin aquell moviment de canell tan elegant que hem estat practicant! —va cridar el professor Flitwick, al capdamunt, com sempre, de la pila de llibres—. El moviment, suau, i el cop, sec. Facin memòria: suau i sec. I recordin que pronunciar les paraules màgiques correctament també és molt important, i si no que ho preguntin a Baruffio el bruixot, que va dir una «f» en comptes d'una «s» i li va caure un búfal a sobre.

Allò era molt difícil. El Harry i el Seamus feien el moviment suau i el cop sec, però la ploma que se suposava que havien de fer volar no es movia del pupitre. El Seamus es va posar tan nerviós que hi va donar un cop amb la vareta i va calar-hi foc... I el Harry el va haver d'ofegar amb el barret.

Al Ron, que era a la taula del costat, les coses no li anaven gaire millor.

—*Wingardium Leviosa!* —cridava, movent els braços com si fos un molí de vent.

—Ho dius malament —va sentir el Harry que deia l'Hermione—. Has de dir: Wing-gar-dium Levi-o-sa, fent la «gar» llarga i suau.

—Fes-ho tu, doncs, si ets tan llesta —va contestar el Ron.

L'Hermione es va arromangar les mànigues del vestit, va fer el moviment de vareta i va dir: *Wingardium Leviosa!*

La ploma es va aixecar del pupitre i es va quedar suspesa a l'aire a un metre d'alçada.

—Molt i molt bé! —va exclamar el professor Flitwick, picant de mans—. Que tota la classe miri cap aquí: la senyoreta Granger ho ha aconseguit!

Quan la classe es va acabar, el Ron estava de molt mal humor.

—No m'estranya que no l'aguanti ningú —va dir al Harry quan sortien de classe tots a patolls—. Aquesta noia és un malson, de veritat.

Algú entre la gentada va topar amb el Harry. Era l'Hermione. El Harry tot just va tenir temps de veure-li la cara... I es va sorprendre de veure que plorava.

—Em sembla que t'ha sentit.

—I què? —va dir el Ron, però a la cara se li veia que no n'estava orgullós—. Ja se'n deu haver adonat, que no té amics.

L'Hermione no va anar a la classe següent, i ningú la va veure en tota la tarda. Quan anaven cap al Gran Saló, on els esperava el banquet de Halloween, el Harry i el Ron van sentir que la Parvati Patil deia a la seva amiga Lavender que l'Hermione estava plorant als lavabos de noies i que volia que la deixessin en pau. En sentir això, el Ron es va preocupar encara

més, però un instant després la decoració de Halloween del Gran Saló va fer que oblidés l'Hermione.

De les parets i el sostre penjaven un miler de ratpenats, i un altre miler es passejava per les taules en bandades que semblaven núvols negres, de manera que feien vacil·lar les espelmes de les carabasses. El banquet va aparèixer del no-res a les plàteres, igual que havia passat el primer dia de curs.

El Harry acabava de servir-se una patata al forn quan el professor Quirrell va entrar corrent al saló amb el turbant mig penjant. Semblava aterrit, per la cara que feia. Tothom es va girar a mirar què passava. El professor Quirrell va arribar on era el professor Dumbledore, es va recolzar a la taula i va dir, esbufegant:

—Un trol... A les masmorres... M'ha semblat que ho havíeu de saber.

I va caure a terra, desmaiàt.

Hi va haver un gran aldarull. El professor Dumbledore va haver de fer sortir uns quants coets de color morat de la vareta perquè tothom callés.

—Monitors! —va ordenar—. Portin els nois als dormitoris, immediatament!

El Percy es trobava com un peix a l'aigua.

—Seguiu-me! Els de primer, no us separeu! No heu de tenir por del trol si seguiu les meves ordres! No us allunyeu de mi. Deixeu passar els alumnes de primer! Perdona, però sóc monitor!

—Com s'ho deu haver fet el trol per entrar? —va preguntar el Harry quan pujaven les escales.

—No en tinc ni idea; se suposa que són curts de gambals —va respondre el Ron—. Potser el Peeves ha volgut fer una broma per Halloween i l'ha deixat passar.

Els dos nois es van creuar diversos grups de gent que corrien en diferents direccions. Just quan es creuaven una munió de residents de Hufflepuff que anaven molt atabalats, el Harry va agafar el Ron pel braç.

—Acabo de recordar... L'Hermione.

—Què li passa?

—Que no en sap res, del trol.

El Ron es va contenir.

—D'acord —va dir—. Però val més que el Percy no ens vegi.

Van fer mitja volta i es van unir als de Hufflepuff, que anaven en direcció contrària. Després es van esmunyir per un corredor desert i van córrer cap

als lavabos de noies. Van tombar en una cantonada i van sentir uns passos lleugers darrere seu.

—El Percy! —va xiuxiuejar el Ron, i va empènyer el Harry rere un enorme griu de pedra.

Però van treure el cap i no era el Percy, sinó l'Snape, que va creuar el passadís i va desaparèixer.

—Què fa? —va xiuxiuejar el Harry—. Per què no és a baix a les masmorres amb la resta de professors?

—No en tinc ni idea!

Es van posar a seguir silenciosament l'Snape, que començava a perdre's en la distància.

—Va cap al tercer pis —va dir el Harry, però el Ron el va interrompre.

—No sents una olor estranya?

El Harry va ensumar i una pudor fortíssima li va omplir els narius: era una barreja d'olor de mitjons bruts i de vàter públic d'aquells que no neteja ningú.

I llavors van sentir un grunyit llunyà i uns passos de gegant que s'arrossegaven per terra. El Ron va assenyalar amb el dit el final d'un corredor que tenien a mà esquerra. Alguna cosa desmesuradament gran se'ls apropava. Es van amagar entre les ombres i el van veure aparèixer en un clar de lluna.

Era una visió horrorosa: feia tres metres i mig d'alçada, tenia la pell d'un color gris granit apagat, i seu el cos granel·lut semblava una roca amb un caparró calb a sobre de la mida d'un coco. Tenia les cames curtes i gruixudes com troncs, i els peus plans i callosos. La pudor que emanava era increïble. A la mà duia un garrot de fusta gegantí que arrossegava per terra perquè tenia els braços massa llargs.

El trol es va aturar davant una porta i hi va ficar el cap. Va bellugar les llargues orelles, va fer un pensament i va arrossegar-se cap a dins l'habitació.

—La clau és al pany —va dir el Harry en veu baixa—. El podríem tancar.

—Bona idea —va dir el Ron, amb veu tremolosa.

Van anar cap a la porta amb la boca seca, preguntant que el trol no decidís sortir d'improvís. El Harry va aconseguir tancar la porta d'un cop i fer-hi una volta de clau.

—Sí! Exaltats per la victòria, van començar a córrer pel passadís, però, quan van arribar a la cantonada, van sentir un so que els va glaçar el cor: un crit agut i profund. Venia de l'habitació que acabaven de tancar amb clau.

—Oh, no! —va fer el Ron, més pàl·lid que el Baró Sagnant.

—Era el lavabo de noies! —va exclamar el Harry.

—Hermione! —van cridar tots dos alhora.

Si haguessin pogut triar, no haurien fet mai allò, però, quina altra opció els quedava? Van tornar enrere, corrent com bòlids, i, tremolant de pànic, van girar la clau com van poder... Finalment, el Harry va obrir la porta, i hi van entrar.

L'Hermione Granger estava feta una boleta a la paret del davant; semblava que estava a punt de desmaiar-se. El trol avançava cap a ella, destrossant tot el que trobava al seu pas.

—Distreu-lo! —va cridar el Harry al Ron, desesperat. Va agafar una aixeta i la va llançar tan fort com va poder contra la paret.

El trol es va aturar a un metre de l'Hermione. Es va girar, sorrer, parpellejant com si no entengués res, per veure d'on venia el soroll. Amb aquells ulls antipàtics va veure el Harry. Va dubtar, i al final va decidir anar cap a ell, amb el garrot aixecat.

—Ei, cervell de pardal! —va cridar el Ron des de l'altra banda dels lavabos, i li va tirar una canonada metàl·lica. El trol ni tan sols va notar el cop, però va sentir el crit i es va tornar a quedar palplantat al mig de l'habitació. Va girar l'horrible morro cap al Ron, i el Harry va tenir temps de córrer cap a una altra banda.

—Corre, Hermione, corre! —va cridar, i va intentar empènyer-la cap a la porta, però ella no es podia moure, continuava paralitzada contra la paret, amb la boca oberta.

Tanta cridòria i tant de moviment van fer que el trol perdés els estreps. Va tornar a rugir i es va dirigir cap al Ron, que estava molt a prop seu i no tenia manera d'escapar.

Llavors el Harry va actuar de manera molt valenta, i també molt inconscient: va prendre embranzida, va saltar sobre el trol i va aconseguir penjar-se-li al coll per l'esquena. Cap trol no s'hauria adonat que tenia algú allà penjat, però fins i tot el més insensible hauria notat que li ficaven un pal pel nas, i el Harry duia la vareta a la mà quan va saltar-li al damunt... Li havia entrat directament per un nariu. Va començar a recargolar-se i a xisclar de dolor, movent el garrot com un boig. El Harry se li aferrava al coll com

qui s'aferra a la vida: en qualsevol moment el trol podia fer-lo saltar pels aires o donar-li un cop fatal amb el garrot.

L'Hermione havia anat passant arran de la paret i era a terra morta de por. El Ron va treure la vareta, sense saber ben bé per a què. De sobte es va trobar pronunciant el primer sortilegi que li havia vingut al cap: *Wingardium Leviosa!*

El garrot va abandonar les mans del trol i va començar a enlairar-se més i més, fins que va fer una tombarella a l'aire i va caure... sobre el cap del seu propietari, fent un soroll força anguniós. El trol va trontollar i després va caure pla de bocaterrosa, amb un cop sord que va sacsejar les parets.

El Harry es va aixecar. Tremolava i respirava amb dificultat. El Ron s'havia quedat rígid amb la vareta aixecada, observant el que acabava de fer.

Va ser l'Hermione qui va parlar primer.

—És... mort?

—No ho crec —va dir el Harry—. Em sembla que només està inconscient.

Es va ajupir i li va treure la vareta del nas. Estava coberta d'un líquid llefiscós de color gris, ple de grumolls.

—Ecs! Mocs de trol!

La va netejar als pantalons de la bèstia.

De sobte van sentir un cop de porta i uns passos que els van fer tornar a la realitat. Fins llavors no havien estat conscients de l'enrenou que havien fet, però, és clar, a baix algú devia haver sentit els cops i els rugits del trol. Un moment després, la professora McGonagall va entrar com una exhalació al lavabo de noies, seguida de prop per l'Snape. El Quirrell tancava la cua i, quan va entrar i va veure el trol, va haver d'agafar aire i asseure's en un vàter amb la mà al cor.

L'Snape es va inclinar sobre el trol. La professora McGonagall mirava el Harry i el Ron. El Harry no l'havia vista mai tan enfadada, tenia els llavis blancs. Tota esperança de guanyar cinquanta punts per a Gryffindor es va esvaïr.

—Què dimonis hi tenen, al cap? —va dir la professora McGonagall, furiosa. El Harry va mirar el Ron, que continuava rígid amb la vareta aixecada—. Han estat de sort, podrien ser morts. Per què no són a la residència?

L'Snape va travessar el Harry amb la mirada. El Harry va abaixar el cap i, a més, li hauria agradat que el Ron abaixés també la vareta.

Aleshores una veueta va sortir de les tenebres.

—Perdoni, professora McGonagall, però és que han vingut a buscar-me.

—Senyoreta Granger!

L'Hermione finalment havia aconseguit recobrar les forces.

—És que havia anat a cercar el trol perquè... Perquè em pensava que el podria dominar jo mateixa... Com que ho he llegit tot sobre els trols...

Al Ron li va caure la vareta. L'Hermione Granger explicava una mentida com una casa a un professor?

—Si no m'haguessin trobat, ara seria morta. El Harry li ha ficat la vareta pel nas, i el Ron l'ha abatut amb el seu propi garrot. No tenien temps d'anar a buscar ningú. Estava a punt d'aixafar-me quan han arribat.

El Harry i el Ron van intentar fer com si la història no els vingués de nou.

—Bé, en aquest cas... —va dir la professora McGonagall, mirant-los a tots—. Senyoreta Granger, és una esbojarrada. Com podia pensar que guanyaria un trol de muntanya tota sola?

L'Hermione va abaixar el cap. El Harry s'havia quedat mut. L'Hermione era l'última persona que trencaria les normes, però allà la tenien, fent comèdia, per treure'ls de l'embolic. Era com si de sobte l'Snape s'hagués posat a regalar caramels.

—Senyoreta Granger, hauré de descomptar cinc punts a Gryffindor pel que ha fet —va dir la professora McGonagall—. Estic molt decebuda. Però vinga, si no s'ha fet res, millor que se'n vagi a la Torre de Gryffindor. Els altres són allà acabant de sopar.

L'Hermione va marxar.

La professora McGonagall es va dirigir al Harry i al Ron.

—Continuo pensant que han estat de sort, però també és cert que pocs alumnes de primer haurien enderrocat un trol de muntanya adult. Per tant, han guanyat cinc punts cada un per a Gryffindor. El professor Dumbledore serà informat dels fets. I ara poden marxar.

Van marxar corrents d'allà i no van dir paraula fins que van ser dos pisos més amunt. Era un gran descans ser lluny de la pudor del trol, deixant de banda tota la resta.

—Ens hauria hagut de donar més de deu punts —es va queixar el Ron.

—Deus voler dir cinc, si descomptem els de l'Hermione.

—Tot un detall, que ens justifiqués com ho ha fet —va admetre el Ron—. És clar que la veritat és que l'hem salvada.

—Sí, però potser no ho hauria necessitat si no l'haguéssim tancada allà amb la bèstia —li va recordar el Harry.

Havien arribat al retrat de la senyora Grassa.

—*Morro de porc* —van dir, i van passar.

La sala comuna estava plena de gom a gom i molt animada. L'Hermione, però, estava tota sola al costat de la porta, esperant-los. Hi va haver un silenci incòmode. Llavors, sense mirar-se, tots van dir «Gràcies» alhora, i van córrer a agafar un plat.

Però des d'aquell dia l'Hermione Granger va passar a ser una amiga. Hi ha coses que creen vincles quan es comparteixen, i barallar-se a mort amb un trol de tres metres i mig n'és una.

11. Quidditch

Amb el mes de novembre va venir el fred. Les muntanyes que envoltaven l'escola es van tornar d'un gris gèlid i el llac semblava acer glaçat. Als matins els camps es despertaven coberts de gebre. Des dels finestrals dels pisos superiors es veia el Hagrid desglàçar escombres al camp de quidditch, cobert amb un abric de pell de talp, uns guants de conill i unes botes de castor enormes.

La temporada de quidditch havia començat. Després d'entrenar-se durant setmanes, el dissabte següent el Harry havia de jugar el seu primer partit: Gryffindor contra Slytherin. Si guanyava Gryffindor, anirien segons en la Copa Interresidències.

Gairebé ningú havia vist jugar el Harry perquè el Roure havia decidit que era una arma secreta i s'havia de mantenir en l'incògnit. Però la notícia que jugaria de caçador s'havia filtrat d'alguna manera, i el Harry no sabia què era pitjor que li digués la gent: que ho faria fantàsticament, o que correrien sota seu amb un matalàs.

Pel Harry va ser una sort tenir l'Hermione d'amiga en aquells moments. No se n'hauria sortit sense ella per entregar els deures, amb tots els entrenaments d'última hora que els feia fer el Roure. A més, li havia deixat *El quidditch de totes les èpoques*, que va resultar ser una lectura molt interessant.

Allà va ser on el Harry va aprendre que en quidditch hi havia set-cents tipus de faltes, i que a la final de la Copa del Món de 1473 les havien fetes totes; que els caçadors normalment eren els jugadors més petits i més ràpids, i que els accidents més greus els acostumaven a tenir ells; també hi va llegir que, malgrat que no era gens freqüent que algú morís jugant-hi, es coneixien casos d'àrbitres que havien desaparegut durant un partit i havien aparegut mesos després al desert del Sàhara.

L'Hermione ja no era tan rigorosa respecte al fet de trencar normes d'ençà que el Harry i el Ron l'havien salvada del trol de muntanya i per això resultava molt més agradable. El dia abans del primer partit del Harry tots tres eren al pati morint-se de fred i l'Hermione va fer aparèixer un foc blau lluminós que podien transportar en un pot de melmelada. Estaven drets, escalfant-se d'esquena al foc quan va passar l'Snape. El Harry de seguida es va adonar que coixejava. Immediatament, els tres nois es van acostar els uns als altres per tal que el foc no es veiés, ja que intuïen que no estava permès. Desgraciadament, l'Snape va sospitar alguna cosa veient les seves cares de culpabilitat. Se'ls va apropar. No va veure el foc, però va buscar una altra raó per esbronar-los.

—Què hi té aquí, Potter?

Era *El quidditch de totes les èpoques*. L'hi va ensenyar.

—Els llibres de la biblioteca no es poden treure fora de l'escola —va dir l'Snape—. Doneu-me'l. Cinc punts menys per a Gryffindor.

—Aquesta norma se l'acaba d'inventar —va xiuxiuejar el Harry de mal humor quan l'Snape s'allunyava, coixejant—. Em pregunto què li passa a la cama.

—Ni idea, però espero que li faci molt de mal —va dir el Ron, empipat.

Aquella nit, la sala comuna de Gryffindor estava molt animada. El Harry, el Ron i l'Hermione es van asseure junts al costat d'un finestral. L'Hermione corregia els deures d'Encanteris del Harry i el Ron. No deixava que se'ls copiessin («Com n'aprendríeu, si us els deixés?»), però com que li demanaven que els corregís també obtenien les respostes correctes.

El Harry estava nerviós. Volia recuperar *El quidditch de totes les èpoques*, per distreure's i deixar de pensar en el partit. Per què havia de tenir por de l'Snape? Es va aixecar i els va dir als altres dos que anava a demanar el llibre a l'Snape.

—És tot teu —van dir tots dos alhora. El Harry tenia un argument que l'Snape no podria rebutjar davant d'altres professors.

Va fer el camí cap a la sala de professors i va picar a la porta. No van respondre. Va tornar a picar. Res de res.

Hi havia cap possibilitat que l'Snape s'hagués deixat el llibre a dins? Valia la pena intentar-ho. Va obrir la porta, va treure-hi el cap... i va veure una escena espantosa.

A dins hi havia l'Snape i el Filch, sols. L'Snape s'aguantava el vestit per sobre el genoll. Tenia una cama destrossada, tota coberta de sang. El Filch l'hi estava embenant.

—Maleïda bèstia —es lamentava l'Snape—. Com se suposa que has de controlar-li tots tres caps alhora?

El Harry va intentar tancar la porta sense fer soroll, però...

—Potter!

L'Snape es va abaixar el vestit per amagar-se la cama; tenia la cara deformada de ràbia. El Harry va empassar saliva.

—Només volia saber si em podia tornar el llibre...

—Fora! Fora d'aquí!

El Harry se'n va anar abans que l'Snape pogués treure més punts a Gryffindor. Va córrer escales amunt.

—L'has aconseguit? —li va preguntar el Ron quan el Harry va arribar—. Què passa?

El Harry els va explicar en veu baixa el que havia vist.

—Sabeu què vol dir tot això? —va concloure, sense alè—. Que va intentar passar per on hi ha el gos dels tres caps el dia de Halloween! És allà on anava quan el vam veure... Vol apropiat-se d'allò que el gos guarda! I em jugo l'escombra que va ser ell qui va deixar entrar el trol, per crear confusió!

L'Hermione tenia els ulls com plats.

—No, no ho crec —va dir—. He de reconèixer que l'Snape no és gaire agradable, però mai intentaria robar una cosa que el Dumbledore tingués guardada.

—Francament, Hermione, tu et deus pensar que tots els profes són sants o alguna cosa per l'estil —li va deixar anar el Ron—. Jo estic d'acord amb el Harry. No em refiaria ni un pèl de l'Snape. Però, què és el que busca? Què vigila el gos?

El Harry se'n va anar al llit amb aquella pregunta bullint-li al cap. El Neville roncava sorollosament, però ell no podia dormir. Va intentar deixar la ment en blanc... Necessitava dormir; ho havia de fer; tenia el partit al cap d'unes hores... Però l'expressió de l'Snape quan li havia vist la cama era difícil d'oblidar.

El matí va arribar fred i lluminós. El Gran Saló feia una olor deliciosa de salsitxes fregides i tothom xerrava alegrement esperant un bon partit de

quidditch.

—Has d'esmorzar una mica.

—No vull res.

—Ni que sigui una torrada —va intentar persuadir-lo l'Hermione.

—No tinc gana.

El Harry es trobava molt malament, i al cap d'una hora havia de ser al camp.

—Harry, has d'agafar forces —va dir el Seamus Finnigan—. El caçador és el que rep més pressió de l'equip contrari.

—Gràcies, Seamus —va dir el Harry, mirant com es posava un quilo de quetxup a les salsitxes.

A les onze, tota l'escola era a les graderies del camp de quidditch. Molts alumnes portaven binocles perquè, encara que els seients quedessin alts, de vegades era difícil veure que passava.

El Ron i l'Hermione van pujar a la darrera fila, on hi havia el Neville, el Seamus i el Dean, el seguidor del West Ham. Havien preparat una sorpresa al Harry: havien fet una pancarta amb un dels llençols que l'Scabbers havia fet malbé. La pancarta deia: «Potter, president», i el Dean, que en sabia molt, de dibuixar, havia fet un lleó de Gryffindor preciós a sota. A més, l'Hermione havia fet un petit encanteri perquè la pintura anés canviant de color.

Mentrestant, als vestidors, el Harry i la resta de l'equip es vestien amb l'uniforme de quidditch de color escarlata (Slytherin jugava de verd).

El Roure es va aclarir la gola, per indicar que volia parlar.

—Bé, nois —va dir.

—I noies —va puntualitzar l'encistelladora Angelina Johnson.

—I noies —va repetir el Roure—. Ja hi som.

—El gran partit ha arribat —va dir el Fred Weasley.

—El partit que tots esperàvem —va dir el George.

—Ens sabem el discurs del Marc de memòria —va dir el Fred al Harry—: l'any passat ja érem a l'equip.

—Cal·leu, vosaltres dos —va dir el Roure—. Som el millor equip que Gryffindor ha tingut en anys. Guanyarem. Ho sé. I se'ls va mirar a tots amb cara de dur, com dient: «I si no, veureu el que és bo».

—Molt bé. Ha arribat l'hora. Bona sort a tots.

El Harry va deixar els vestidors darrere el Fred i el George, i, preguntant que els genolls no li fessin figa, va sortir al terreny de joc enmig d'una gran

cridòria.

El partit l'arbitrava Madame Hooch, que era al mig del camp esperant tots dos equips, amb l'escombra a la mà.

—Escoltin-me tots. Vull que sigui un partit net, entesos? —va dir, un cop els va tenir al seu voltant. Al Harry li va semblar que parlava sobretot pel capità de l'equip de Slytherin, el Mike Flint, que era un alumne de cinquè. Pel Harry, el Flint semblava que tingués sang de trol a les venes. De cua d'ull va veure la pancarta amb el «Potter, president» que onejava a dalt de tot de la graderia, per damunt dels caps de la multitud. El cor li va fer un bot. Es va sentir més valent.

—Ja poden pujar a les escombres.

El Harry va pujar a la Nimbus 2000.

Madame Hooch va marcar l'inici del partit amb un fort xiulet.

Les quinze escombres van començar a volar amunt, molt amunt.

—L'Angelina Johnson ha agafat la bomba per Gryffindor. Tota una encistelladora, aquesta noia! I molt atractiva, per cert!

—Jordan!

—Ho sento, professora.

El Lee Jordan, un amic dels bessons Weasley, feia de comentarista, vigilat de ben a prop per la professora McGonagall.

—És a tot arreu! Com es mou! Fa una passada en profunditat a l'Alícia Spinnet. L'Alícia, quina troballa del Marc Roure! L'any passat la vam veure a la banqueta... Torna cap a Johnson i... No! Slytherin ha agafat la bomba. Mike Flint, el capità de Slytherin, pren la pilota i se'n va volant... Flint vola com una àguila per allà dalt... Està a punt de marcar... No, l'ha aturat el porter de Gryffindor, el Marc Roure, amb un moviment excel·lent, i Gryffindor torna a tenir possessió de la bomba. És la Katie Bell, encistelladora de Gryffindor, qui esquiva el Flint; som-hi cap a l'altra banda del terreny de joc... Ai! Quin mal li deu haver fet, una bala li ha tocat el clatell. Slytherin recupera la bomba... L'Adrian Pucey se'n va directe cap a les perxes, però una altra bala li barra el pas. El cop ve del Fred o del George Weasley, no puc dir de quin... Bona jugada del batejador de Gryffindor. Johnson pren la bomba, té tot el camp per endavant, i surt disparada... Vola, com vola... Esquiva una bala que se li apropava com el vent... És davant les perxes... Som-hi, Angelina! El porter Bletchley es tira... Falla... I Gryffindor marca.

Els crits d'entusiasme de Gryffindor van omplir l'aire fred, els de Slytherin van xiular.

—Feu-me lloc, nois, bellugueu-vos!

—Hagrid!

L'Hermione i el Ron es van apropar per deixar-li un lloc al Hagrid perquè segués amb ells.

—He estat mirant-m'ho des de la cabana —va dir el Hagrid, assenyalant uns grans prismàtics que duia al voltant del coll—, però no és el mateix que des d'aquí, amb la gentada. Encara no ha aparegut la papallona, oi?

—No! —va dir el Ron—. El Harry no ha tingut gaire feina.

—Però no s'ha ficat en problemes, que ja és molt —va dir el Hagrid, aixecant els prismàtics per observar de prop la taqueta que era el Harry.

Allà al cel, el Harry es passejava per sobre el camp, ben atent per si veia la papallona. Allò formava part de l'estratègia que havien planejat ell i el Roure. «Mantén-te apartat del joc fins que vegis la papallona —havia dit el Roure—. No volem que se't tirin a sobre abans d'hora».

Quan l'Angelina va marcar, el Harry va fer un parell de giravoltes a l'aire per desfogar l'alegria. Després va tornar a buscar la papallona com si res. En un moment del partit, va veure un centelleig daurat, però tan sols era el reflex del rellotge d'un dels Weasley; al cap d'una estona, una bala se li va tirar a sobre, com si acabés de sortir d'un canó, però el Harry la va esquivar i el Fred la va anar a buscar.

—Tot bé, Harry? —va tenir temps de cridar-li, mentre la colpejava amb força cap al Mike Flint.

—Slytherin porta la pilota —va dir el Lee Jordan pels altaveus—, l'encistellador Pucey es desfà de dues bales, dels dos Weasley i de l'encistelladora Bell, i corre cap a... Però espereu... Allò era la papallona?

El públic va començar a murmurar quan l'Adrian Pucey va deixar caure la bomba, massa enfeinat mirant per sobre l'espatla el centelleig daurat que li acabava de passar per l'orella esquerra.

El Harry la va veure. Tot exaltat, es va deixar caure rere la papallona. El caçador de Slytherin també l'havia vist. Colze a colze, es van llançar amb violència cap a la piloteta. Els encistelladors van oblidar per complet allò que se suposava que havien de fer i es van quedar immòbils, observant la jugada. El Harry era més ràpid que el Higgs... Va veure la papallona, que se n'anava aletejant com una exhalació cap amunt... Va fer una última accelerada...

Bam! Els de Gryffindor van deixar anar un crit de fúria. El Mike Flint li havia obstruït el pas i l'escombra se li havia desequilibrat. El Harry s'hi va aferrar fort tement per la seva vida.

—Falta! —van cridar els de Gryffindor.

Madame Hooch va escridassar el Flint i va xiular una falta lliure en zona de perxes a favor de Gryffindor. Però, com era d'esperar, enmig de la confusió, la papallona daurada va tornar a desaparèixer.

A baix a les graderies el Dean Thomas cridava:

—Fes-lo fora! La vermella, treu-li la vermella!

—Dean, això no és futbol —li va recordar el Ron—. En quidditch no s'expulsa la gent. I, per cert, què és això de «la vermella»?

El Hagrid estava d'acord amb el Dean.

—Haurien de canviar les regles; el Flint podia haver fet caure el Harry des d'allà dalt.

Al Lee Jordan li començava a costar no prendre partit.

—I bé, després d'aquesta falta tan escandalosa i fastigosa...

—Jordan! —va rondinar la professora McGonagall.

—Vull dir que, després d'aquesta falta tan òbvia i repulsiva...

—Jordan, l'hi adverteixo!

—Molt bé, d'acord. El Flint gairebé mata el caçador de Gryffindor, que és la cosa més normal del món, n'estic convençut; així doncs, hi ha penal a favor de Gryffindor. El llança l'Spinnet, marca sense problemes, i continua el joc. Pilota per a Gryffindor.

El Harry va esquivar una altra bala que li va passar amb efecte i amb molt de perill arran del cap, i llavors va succeir una cosa molt estranya: tot d'una, l'escombra va fer una sacsejada esfereïdora. Durant una fracció de segon, el Harry va pensar que cauria. S'hi va aferrar amb totes dues mans i els genolls, tan fort com va poder. Mai havia sentit res d'igual.

Va tornar a passar. Era com si l'escombra estigués intentant fer-lo caure. Però no era normal que les Nimbus 2000 de cop i volta decidissin llançar pels aires qui les muntava. El Harry va intentar anar cap a les perxes de Gryffindor pensant que diria al Roure que demanés un temps mort, i llavors es va adonar que havia perdut el control de l'escombra. No la podia fer girar. No li podia fer fer res. Volava en ziga-zaga i de tant en tant feia unes sotragades que estaven a punt de fer-lo caure.

El Lee continuava comentant el partit.

—Slytherin té la pilota... El Flint porta la bomba, passa l'Spinnet, passa la Bell, una bala li va a la cara, espero que li hagi trencat el nas... És broma, professora. Oh, no! Slytherin marca.

Els de Slytherin ho van celebrar. Ningú s'havia adonat que l'escombra del Harry s'havia tornat boja. A poc a poc l'anava portant cap amunt, l'allunyava del joc a batzegades.

«Me pregunto què deu estar pensant el Harry —va murmurar el Hagrid—. Si no el conegués, diria que ha perdut el control de l'escombra... Però no pot haver...».

Tot d'una, la gent que hi havia a les graderies va començar a assenyalar el Harry. L'escombra s'havia posat a fer tombarelles i el Harry s'aguantava com podia. Es va sentir un crit sufocat a tot el camp. L'escombra havia fet una bona estrebada i el Harry havia perdut l'equilibri. Es va quedar penjat de l'escombra, agafant-s'hi amb una sola mà.

—Pot ser que li hagi passat alguna cosa a l'escombra quan e Flint ha xocat amb ell? —va insinuar el Seamus a mitja veu.

—No és possible —va dir el Hagrid amb veu tremolosa—. Re no pot descontrolar una escombra, excepte màgia negra amb molt de poder. Cap estudiant pot aconseguir fer-li això a una Nimbus 2000.

En sentir allò, l'Hermione va agafar els prismàtics al Hagrid, però no per observar el Harry, sinó per examinar la gentada.

—Però, què fas? —va protestar el Ron, amb la cara blanca com el paper.

—Ho sabia! —va exclamar l'Hermione—. És l'Snape, mira.

El Ron va agafar els prismàtics. L'Snape era a la graderia del davant. Tenia els ulls fixos en el Harry i murmurava alguna cosa sense parar.

—Està fent alguna cosa... potser maleeix l'escombra —va dir l'Hermione.

—Què podem fer?

—Ja me n'encarrego jo.

Abans que el Ron pogués dir res, l'Hermione havia desaparegut. El Ron va tornar a mirar el Harry. L'escombra vibrava amb tanta força que se li feia impossible aguantar-se gaire estona més. La gent s'havia posat dreta i observava l'escena, petrificada, mentre els Weasley volaven cap al Harry amb la intenció d'agafar-lo i posar-lo sa i estalvi en una de les seves escombres. Però no servia de res. Quan s'hi apropaven, l'escombra fugia d'un bot i s'enlairava encara més. Van tornar a baixar i es van posar a volar en cercles sota el Harry amb l'esperança d'agafar-lo si queia. El Mike Flint

va agafar la bomba i va marcar cinc vegades sense que ningú no li prestés atenció.

—Vinga, Hermione —va fer el Ron a mitja veu, desesperat.

A l'Hermione no li va ser fàcil arribar a la graderia on era l'Snape. Un cop allà, va córrer com un llamp per la filera on estava assegut. Ni tan sols es va aturar a demanar perdó al professor Quirrell, que era a la filera del davant, quan li va picar el cap en passar. Va arribar on era l'Snape, es va ajupir, va treure la vareta i va pronunciar en veu baixa unes paraules que havia triat amb molta cura. De la vareta van sortir unes flames de color blau que van anar a parar als baixos del vestit de l'Snape.

L'Snape potser va trigar trenta segons a adonar-se que s'estava cremant. El crit de dolor que va fer va confirmar a l'Hermione que havia fet la seva feina. Va recollir les flames, les va posar en un pot i se'n va anar per on havia vingut. L'Snape no sabia mai què havia passat.

Amb allò n'hi va haver prou. De cop i volta, allà dalt als núvols el Harry va poder tornar a pujar a l'escombra.

—Neville, ja pots mirar! —va dir el Ron. El Neville s'havia passat cinc minuts plorant contra la jaqueta del Hagrid.

El Harry va començar a baixar. Tot d'una, es va posar la mà a la boca i la gent es va pensar que anava a vomitar. Va tocar a terra de quatre grapes, va tossir, i li va sortir una cosa daurada de la boca.

—Tinc la papallona! —va cridar, sacsejant-la per sobre el cap.

El partit es va acabar enmig del caos.

—No s'hi val! De poc se l'empassa! —es queixava el Flint vint minuts més tard. Però tant se valia. El Harry no havia trencat el reglament, i el Lee Jordan continuava feliç anunciant el resultat pels altaveus: Gryffindor havia guanyat per cent setanta punts a seixanta. Però el Harry no va sentir res de tot això. S'estava prenent una tassa de te a la cabana del Hagrid amb el Ron i l'Hermione.

—Ha estat l'Snape —explicava el Ron—. L'Hermione i jo l'hem vist. Estava fent un sortilegi a l'escombra, en veu baixa, i no et treia els ulls de sobre.

—Bajanades! —va dir el Hagrid, que no s'havia adonat de res del que havia passat al seu voltant a la graderia—. Per què hauria fet una cosa així?

El Harry, el Ron i l'Hermione es van mirar sense saber què respondre. El Harry va decidir dir-li la veritat.

—Hem descobert una cosa —va revelar-li—. Va intentar franquejar el gos de tres caps el dia de Halloween, però el va mossegar. Nosaltres creiem que volia robar allò que guarda.

Al Hagrid li va caure la tetera.

—Què en sabeu, del Pelut?

—El Pelut?

—Sí, és meu. El vaig comprar a un grec que vaig conèixer l'any passat al pub... El vaig deixar al Dumbledore perquè vigilés la...

—La...? —va fer el Harry, ansiós.

—No me feu més preguntes —va dir el Hagrid bruscament—. És molt secret, això.

—Però l'Snape ho vol robar.

—Bajanades! —va tornar a dir el Hagrid—. L'Snape és professor de Hogwarts i mai no faria una cosa així.

—Doncs per què ha intentat matar el Harry fa una estona? —va saltar l'Hermione. Els esdeveniments d'aquell matí li havien fet canviar la imatge que tenia de l'Snape—. Reconec un malefici quan el veig, Hagrid, ho he llegit tot sobre el tema! S'ha de mantenir la mirada fixa, i l'Snape no pestanyejava, que l'he vist!

—Us dic que aneu errats! —va cridar el Hagrid, acaloradament—. No sé per què l'escombra del Harry s'ha comportat així, però us asseguro que l'Snape no vol matar cap alumne! I ara escolteu-me bé tots tres: us esteu ficant on no us demanen. És perillós. Oblideu-vos del gos i del que guarda, això és problema del Dumbledore i el Nicolas Flamel...

—Ves per on! —va fer el Harry—. O sigui que hi ha un tal Nicolas Flamel embolicat en tot això!

El Hagrid es va posar furiós amb ell mateix.

12. El mirall de Gised

El Nadal s'apropava. Un matí de mitjan desembre Hogwarts es va despertar amb uns quants pams de neu; a fora, el llac estava congelat. Els bessons Weasley estaven castigats per embruixar boles de neu que seguissin el Quirrell a tot arreu, i li donessin copets al turbant. El Hagrid havia de curar els mussols que aconseguien travessar el cel de tempesta per portar el correu; si no, no podien emprendre el camí de tornada.

Tothom desitjava que arribessin les vacances. A la sala comuna de Gryffindor i al Gran Saló hi havia unes llars de foc espantosos, però als passadissos que no estaven gens aïllats de l'exterior, hi feia un fred que pelava i un vent molt fort feia cruixir les finestres de les aules. On pitjor s'estava era a la classe del professor Snape, a les masmorres, perquè se'ls glaçava l'alè i no podien separar-se ni un instant de les marmites calentes.

—Realment —va dir el Draco Malfoy un dia a classe de Pocions—, compadeixo la gent que haurà de passar el Nadal a Hogwagarts perquè a casa no els volen.

Ho va dir mirant el Harry, i el Crabbe i el Goyle van riure per sota el nas. El Harry, que estava mesurant espina de peix escorpí en pols, no els va fer cas. D'ençà del partit de quidditch, el Malfoy havia estat més desagradable que mai. Empipat com estava perquè Slytherin havia perdut el partit, intentava que tothom es rigués del Harry dient que una granota amb la boca ben oberta el substituiria en el proper partit. Però aviat es va adonar que ningú ho trobava graciós perquè tothom estava impressionat amb el que havia hagut de fet el Harry per no caure de l'escombra desbocada. Així doncs, el Malfoy, mort d'enveja i enfadat, tornava a fer escarni del Harry per no tenir una família com cal.

Era cert: el Harry no tornava al carrer Privet a passar el Nadal. La setmana anterior la professora McGonagall havia fet una ronda preguntant

als alumnes si es quedarien a Hogwarts durant les vacances i el Harry li havia dit que sí immediatament. No li sabia gens de greu: probablement seria el millor Nadal que hauria passat mai. El Ron i els seus germans també s'hi quedaven, ja que el senyor i la senyora Weasley marxaven cap a Romania a veure el Charlie.

Quan van sortir de les masmorres al final de la classe de Pocions, van trobar que un avet colossal els barrava el pas cap al corredor. Dos peus desmesurats que sortien de sota de l'avet i el fort soroll que feia algú que esbufegava els van indicar que darrere hi havia el Hagrid.

—Hola, Hagrid! Vols que t'ajudem? —va preguntar el Ron, ficant el cap entre les branques.

—No, gràcies. Vaig bé.

—Us faria res sortir del mig? —va dir el Malfoy amb aquell to afectat que el caracteritzava—. Weasley, que potser vols guanyar uns diners? M'imagino que a tu també t'agradaria ser guardabosc quan acabis l'escola, oi? La cabana aquesta que té el Hagrid et deu semblar un palau comparat amb casa teva.

El Ron es va abalancar sobre el Malfoy just quan l'Snape començava a pujar les escales.

—Weasley!

El Ron havia agafat el Malfoy per la roba i el va deixar anar.

—El Malfoy l'ha provocat, professor Snape —va dir el Hagrid, traient l'enorme cap pelut de darrere l'arbre—. Ha insultat la seva família.

—Sigui com sigui, barallar-se va contra les normes, Hagrid —va dir l'Snape sense aixecar la veu—. Cinc punts menys per a Gryffindor, Weasley, i ja pot donar gràcies que no n'hi tregui més. Vinga, escampin la boira, tots!

El Malfoy, el Crabbe i el Goyle van passar com piconadores entre les branques i van escampar agulles d'avet per tot arreu, tot somrient amb aires de superioritat.

—L'enxamparé —va dir el Ron, ensenyant les dents a l'esquena del Malfoy—. Un dia d'aquests l'enxamparé...

—Els odio a tots dos —va dir el Harry—, al Malfoy i a l'Snape.

—Vinga, animeu-vos, que s'apropa Nadal —va dir el Hagrid—. Us proposo una cosa: veniu amb mi a veure el Gran Saló. Fa una patxoca...!

Tots tres se'n van anar amb el Hagrid i el seu avet cap al Gran Saló, on hi havia la professora McGonagall i el professor Flitwick, enfeinats amb els ornaments de Nadal.

—Ah, Hagrid, l'últim arbre... Pots posar-lo en aquell racó sisplau?

El Gran Saló estava espectacular. De les parets penjaven garlandes de grèvol i vesc, i com a mínim hi havia dotze arbres de Nadal formidables; uns brillaven amb caramellets, els altres resplendien amb centenars d'espelmes.

—Quants dies us falten per les vacances? —va preguntar el Hagrid.

—Només un —va dir l'Hermione—. I ara que ho dius... Harry, Ron, falta mitja hora pel dinar i hauríem de ser a la biblioteca.

—Ah, sí, tens raó —va dir el Ron, apartant els ulls del professor Flitwick, que treia bombolles daurades de la vareta i les penjava per les branques del nou avet.

—A la biblioteca? —va dir el Hagrid, mentre sortien del saló—. Però si esteu a punt de començar vacances! Sí que esteu treballadors...

—Oh, no anem a fer-hi feina —li va dir el Harry, entusiasmat—. D'ençà que vas mencionar el Nicolas Flamel que estem buscant qui és.

—Què? —el Hagrid estava escandalitzat—. Escolteu, us vaig advertir que ho deixéssiu córrer. No n'heu de fer re, del que vigila el gos.

—Només volem saber qui és aquest Nicolas Flamel, això és tot —va dir l'Hermione.

—Si no és que vols dir-nos-ho tu i estalviar-nos la feina... —va afegir el Harry—. Ja hem consultat milers de llibres i no hi ha manera de trobar-lo... Ens podries donar una pista. Sé que he vist el seu nom en alguna banda.

—No penso dir re —va dir el Hagrid secament.

—Bé, així ho haurem de trobar nosaltres mateixos —va contestar el Ron, i se'n van anar cap a la biblioteca. El Hagrid es va quedar allà, contrariat.

Era cert que, d'ençà que al Hagrid se li havia escapat aquell nom, havien estat buscant el Flamel per molts llibres. Com podien esbrinar què volia robar l'Snape, si no? El problema era que, com que no sabien què podia haver fet el Flamel per aparèixer en un llibre, no sabien per on començar a buscar. No sortia a *Grans bruixots del segle XX*, ni a *Mags il·lustres del nostre temps*, tampoc era a *Descobriments cabdals de la màgia moderna*, ni a *Anàlisi dels invents més recents de la màgia*. A més, evidentment, s'havien d'enfrontar al problema de la immensitat de la biblioteca: la gran quantitat de prestatgeries, la infinitat de lleixes, les desenes de milers de llibres...

L'Hermione va treure una llista amb les matèries i els títols per on havia decidit que començaria a buscar, mentre el Ron es passejava per les prestatgeries i agafava llibres a l'atzar. El Harry se'n va anar a la secció

restringida, pensant que el Flamel potser seria allà. Desgraciadament, es necessitava el permís especial d'un professor per consultar els llibres d'aquella secció, i el Harry sabia que no l'hi donarien mai. Eren els llibres que parlaven de màgia negra, una matèria que no s'ensenyava a Hogwarts. Per això, els únics que els feien servir eren els alumnes dels últims cursos que feien Defensa Contra les Forces del Mal a nivell avançat.

—Busca alguna cosa?

—No —va dir el Harry. Madame Pince, la bibliotecària, va agitar l'espolsador de plomes.

—Doncs serà millor que se'n vagi. Vinga, fugi!

Maleint-se els ossos per no haver estat més ràpid a inventar una excusa, el Harry va abandonar la biblioteca. El Ron, l'Hermione i ell havien decidit que era millor no preguntar a Madame Pince on podien trobar el Flamel. Estaven convençuts que ho sabia, però no es podien arriscar que l'Snape s'assabentés de res.

El Harry va esperar a fora per veure si els altres havien trobat alguna cosa, tot i que no en tenia gaires esperances. Ja feia quinze dies que buscaven, però, com que només ho podien fer a estones perdudes entre classe i classe, no era estrany que encara no haguessin trobat res. El que els calia era disposar d'una bona estona per buscar lluny de la mirada inquisitiva de Madame Pince.

Al cap de cinc minuts, el Ron i l'Hermione també van sortir de la biblioteca fent que no amb el cap. Se'n van anar a dinar.

—Continuareu buscant mentre sóc fora, oi? —va dir l'Hermione—. Envieu-me un mussol si esbrineu alguna cosa.

—Podries preguntar als teus pares si saben qui és el Flamel —va dir el Ron—. Això no serà perillós.

—No, no ho serà: tots dos són dentistes —va dir l'Hermione.

Un cop van començar les vacances, el Ron i el Harry s'ho passaven massa bé per pensar en el Flamel. Tenien tot el dormitori per a ells sols i, com que la sala comuna estava molt més buida que de costum, podien agafar les butaques bones i posar-les davant de la llar de foc. Així passaven hores i hores, menjant qualsevol cosa que es pogués torrar: pa, coca, núvols de caramel... I inventant-se maneres de fer que expulsessin el Malfloy de l'escola, que eren molt divertides d'imaginar, fins i tot sabent que no haurien funcionat. El Ron va ensenyar al Harry a jugar a escacs màgics. S'hi jugava

igual que als escacs dels muggles, llevat que les peces eren vives i el jugador tenia la sensació d'estar dirigint tropes en una batalla. El conjunt de peces del Ron era vell i tronat. Com tot el que tenia, l'havia heretat d'algu altre de la família; en aquest cas, el seu avi. De totes maneres, no hi feia res, que les figures fossin velles. Més aviat era un avantatge, ja que el Ron les coneixia tan bé que mai no tenia problemes per aconseguir que l'obeïssin.

El Harry jugava amb unes figures que el Seamus Finnigan li havia deixat i que no confiaven gens ni mica en ell. Encara no jugava gaire bé i les figures li havien de donar consells, cosa que era una mica desconcertant: «No, no em facis anar allà, que no veus el seu alfil? Envia-hi aquell, que tant se val si el perdem».

La nit de Nadal el Harry se'n va anar a dormir amb ganes que fos l'endemà pel menjar i la diversió, però no pas perquè s'esperés cap regal. Al matí, però, quan es va despertar, el primer que va veure va ser una petita pila de paquets als peus del llit.

—Bon Nadal! —va dir el Ron mig adormit, mentre el Harry sortia del llit i es vestia.

—Bon Nadal! —va respondre el Harry—. Has vist això? Tinc regals!

—I doncs, què t'esperaves? Naps? —va dir el Ron, i va mirar la seva pila, que era molt més gran que la del Harry.

El Harry va agafar el primer paquet. Estava embolicat amb paper d'embalar i en uns gargots que hi havia escrits a sobre es llegia: «Per al Harry, del Hagrid». A dins hi havia una flauta de fusta tallada toscament. Era evident que l'havia fet ell mateix. El Harry la va bufar... Sonava com un mussol.

El segon paquet era diminut i contenia una nota.

Hem rebut el teu missatge i t'enviem un regal de Nadal.

Del tiet Vernon i la tieta Petúnia.

Enganxada amb cel·lo a la nota hi havia una moneda de cinquanta.

—Quin detall! —va dir el Harry.

El Ron estava fascinat amb la moneda.

—Quina cosa més estranya! —va dir—. Quina forma que té! Això són diners?

—Té, queda-te-la —va dir el Harry, rient de la cara de felicitat que feia el Ron—. El Hagrid i els meus tiets... Qui pot haver enviat els altres regals?

—Em sembla que sé qui t’ha enviat aquest —va dir el Ron, posant-se vermell i assenyalant un paquet molt mal embolicat—. La meva mare. Li vaig dir que et pensaves que no tindries regals i... Oh, no! —va gemegar—. T’ha fet un jersei Weasley.

En obrir el paquet, hi havia trobat un suèter de color verd maragda fet a mà i una capsa de dolços casolans.

—Cada any ens fa un jersei —va dir el Ron, desembolicant el seu—, i el meu sempre és marró.

—Doncs és un detall molt bonic —va dir el Harry, i va tastar els dolços, que eren deliciosos.

Al següent regal també hi havia dolços: era una capsa de granotes de xocolata que li enviava l’Hermione.

Ja tan sols quedava un paquet per obrir. El Harry el va agafar i el va sospesar. Era molt lleuger. El va desembolicar.

Contenia un tros de roba platejada, que de tan flonja que era li va lliscar de les mans i li va caure a terra. Allà es va quedar, tota arrugada, brillant. El Ron va fer un crit ofegat.

—N’he sentit a parlar, d’aquestes coses —va dir, amb veu intrigant, i li va caure la capsa de Caramels de tots els gustos de Bertie Boot que li havia enviat l’Hermione—. Si és el que crec que és... són realment rares, i molt, molt valuoses.

—Què és?

El Harry va collir la peça de roba brillant de terra. Tenia un tacte molt estrany, semblava que el teixit estigués fet d’aigua.

—És una capa que fa invisible —va dir el Ron, al·lucinat—. N’estic segur. Emprova-te-la.

El Harry es va posar la capa per sobre les espatlles i el Ron va deixar anar un crit.

—Sí que ho és! Mira’t!

El Harry es va mirar els peus, però no els va veure. Va córrer cap al mirall. És clar que hi va veure el seu reflex, però només la part del cap flotant a l’aire: el cos era totalment invisible. Es va posar la caputxa i la imatge va desaparèixer per complet.

—Hi ha una nota! —va cridar el Ron de sobte—. Ha caigut de la capa!

El Harry es va treure la capa i va agafar la nota. En una lletra esvelta i elegant que no coneixia, hi havia escrites les paraules següents:

*El teu pare em va deixar això abans de morir;
és hora que et sigui retornat.
Fes-ne un bon ús.
Et desitjo que passis un molt bon Nadal.*

No hi havia signatura. El Harry es va quedar mirant la nota fixament. El Ron estava fascinat amb la capa.

—Donaria el que fos per una capa com aquesta —va dir—. El que fos. Què et passa?

—Res —va dir el Harry. Se sentia molt estrany. Qui li havia enviat la capa? Realment havia estat del seu pare?

Abans que pogués dir o pensar res més, la porta del dormitori es va obrir de bat a bat i van entrar el Fred i el George Weasley. El Harry va amagar la capa ràpidament. Preferia que ningú més en sabés res, de moment.

—Bon Nadal!

—Ei, mireu! El Harry també té un jersei Weasley!

El Fred i el George portaven suèters blaus, l'un amb una gran F de color groc, l'altre, amb una G.

—El del Harry és millor que el nostre, però —va dir el Fred, aixecant el jersei del Harry—. És evident que s'esforça més amb els que no són de la família.

—Per què no t'has posat el teu, Ron? —va preguntar el George—. Vinga, posa-te'l, que són molt còmodes i calentons.

—Odio el marró —es va lamentar el Ron, mentre se'l passava pel cap.

—Tu no tens lletra —va observar el George—. Es deu pensar que tu no oblides com et dius... Com si nosaltres fóssim rucs... Ja sabem que ens diem Gred i Forge.

—Què es aquest enrenou? —va dir de sobte el Percy Weasley traient el cap per la porta amb pinta de no estar gaire content. Era evident que ja havia començat a desembolicar els regals, perquè a la mà hi duia un suèter mal fet, i el Fred l'hi va agafar.

—P de perfecte! Va, Percy, posa-te'l. Tots ens l'hem posat, fins i tot el Harry en porta un.

—No... No vull... —gemegava el Percy mentre els bessons li posaven el jersei a la força i li torçaven les ulleres.

—A més a més, avui no t'asseuràs a la taula dels monitors —va dir el George—: el Nadal s'ha de passar amb la família.

Es van endur el Percy de l'habitació per la força amb els braços immobilitzats pel jersei.

El Harry no havia vist un dinar de Nadal com aquell en sa vida. Hi havia un centenar de galls dindi rostits, muntanyes de patates rostides i fregides, platerades de salsitxes, bols plens de pèsols amb mantega, salseres de plata amb salsa de gerds i amb una salsa de rostit densa i cremosa, i piles de bombes de bruixot per tota la taula. Aquelles bombes eren fantàstiques, no tenien res a veure amb les dels muggles que compraven els Dursley, de les quals només sortien joguines de plàstic i barrets de paper de nyigui-nyogui. El Harry en va fer petar una amb el Fred i no només va fer bam, sinó que va semblar que esclatava un canó, i un núvol de fum blau se'ls va empassar a tots, alhora que de dins sortia un barret de contraalmirall i uns quants ratolins blancs vius. A dalt, a la taula principal, el Dumbledore havia canviat el seu puntegut barret de bruixot per un barret arrodonit amb flors, i reia alegre d'una broma que acabava de fer el professor Flitwick.

Després del gall dindi van venir els púdings flamejats. Va anar de poc que el Percy no es trenqués una dent en mossegar-ne un tros, perquè li havia tocat el sickle de plata. El Harry observava el Hagrid, que s'anava posant més i més vermell a mesura que bevia vi, fins que al final va fer un petó a la galta a la professora McGonagall. Ella va fer una rialleta, es va posar com un tomàquet i el barret li va estar a punt de caure. El Harry estava ben sorprès.

Quan finalment es va aixecar de taula, el Harry anava carregat amb una pila de coses que havien sortit de les bombes: un paquet de globus lluminosos que no petaven mai, un kit per fer sortir berrugues i un joc de peces d'escacs màgics. Els ratolins blancs havien desaparegut i el Harry va tenir el pressentiment que acabarien sent el dinar de Nadal de la Senyora Norris.

El Harry i els Weasley van passar una tarda molt divertida fent una guerra de neu al pati de l'escola. Després, mullats, congelats i esbufegant, es van instal·lar prop de la llar de foc de la sala comuna de Gryffindor, on el Harry va estrenar el nou joc de peces d'escacs perdent espectacularment contra el Ron. És clar que sospitava que no hauria perdut de manera tan escandalosa si el Percy no hagués insistit a ajudar-lo.

Després de sopar entrepans de gall dindi, coca, plum-cake i pastís de Nadal, tothom estava massa ple i adormit per fer res abans d'anar-se'n a

dormir que no fos asseure's i observar com el Percy perseguia el Fred i el George per tot Gryffindor perquè li havien robat la placa de monitor.

Sens dubte, pel Harry aquell havia estat el millor Nadal que havia passat. Però tot i així no havia pogut treure's dues coses del cap. I fins que no va esmunyir-se al llit no va poder lliurar's-hi amb tranquil·litat: la capa que feia invisible i la persona que l'hi havia enviat.

El Ron, ple de gall dindi i de pastís, i sense res misteriós que l'amoïnés, es va quedar adormit tan bon punt va córrer les cortines del llit amb baldaquí. En canvi, el Harry es va abocar per un costat del llit i va treure'n la capa de sota.

Del seu pare... Allò havia estat del seu pare... Va deixar que la roba li llisqués per les mans, més delicada que la seda, lleugera com el vent. *Fes-ne un bon ús*, deia la nota.

L'havia d'estrenar en aquell precís moment. Va sortir del llit i es va embolicar amb la capa. Va mirar-se les cames i només va veure ombres a la llum de la lluna. Era una sensació molt divertida. *Fes-ne un bon ús*.

De cop i volta, el Harry s'havia desvetllat. L'escola sencera estava a disposició d'ell i de la seva capa. Un sentiment d'exaltació total el va envair en la foscor. Podia anar on volgués amb la capa, on volgués; i el Filch no se n'assabentaria mai.

El Ron va gemegar en somnis. El Harry es va preguntar si l'hauria de despertar. Alguna cosa el va aturar. Era la capa del seu pare... Va sentir que aquella vegada, la primera vegada, la volia fer servir ell tot sol.

Va sortir del dormitori, va baixar les escales, va creuar la sala comuna i va travessar el forat del retrat.

—Qui hi ha? —va preguntar en to agut la senyora Grassa.

El Harry no va contestar. Se'n va anar corrent passadís avall. On podia anar? Amb el cor a cent, es va aturar per pensar. I llavors li va venir al cap: la secció restringida de la biblioteca! Podria llegir tant com volgués fins que esbrinés qui era el Flamel. Se'n va anar cap allà, amb la capa ben aferrada.

La biblioteca estava totalment a les fosques i feia por. El Harry va encendre un llum d'oli per saber per on anava, i feia la impressió que el llum flotava en l'aire. Encara que el Harry notava que el subjectava amb el braç, la imatge li feia venir esgarrifances.

La secció restringida estava just al fons de la biblioteca. Va saltar amb molt de compte la corda que la separava de la resta i va aixecar el llum per llegir els títols dels llibres.

No li van dir gaire cosa. Les lletres daurades mig esborrades formaven paraules en llengües que el Harry no comprenia. Alguns llibres fins i tot no tenien títol. En va trobar un que tenia una taca fosca que semblava sang. Els pèls del clatell se li van eriçar. Potser eren imaginacions seves, o potser no, però sentia un murmurí que sortia dels llibres, com si sabessin que allà hi havia algú que no hi havia de ser.

Havia de començar per algun. Amb molta cura va deixar el llum a terra i va repassar la lleixa més baixa buscant un llibre que semblés interessant. Un gran volum negre i platejat li va cridar l'atenció. El va treure amb dificultat, perquè pesava molt, se'l va posar sobre el genoll i el va obrir.

Un udol agut i penetrant, d'aquells que glacen la sang, va trencar el silenci... El llibre s'havia posat a cridar! El Harry el va tancar d'una revolada, però el llibre continuava cridant i cridant amb una sola nota, alta, neta, que foradava l'oïda. Va caure enrere i va tombar el llum, que es va apagar a l'instant. Va sentir passos que venien de fora. Pres de pànic, va tornar el llibre a la lleixa i va sortir corrent. En arribar a la porta va trobar-se amb el Filch, que el va travessar amb els seus ulls pàl·lids i salvatges. Com que el Filch havia allargat el braç per obrir la porta, el Harry hi va passar per sota i se'n va anar corrent pel passadís, amb l'udol del llibre ressonant-li al cap.

De sobte es va aturar davant d'una gran armadura. Havia estat tan preocupat per allunyar-se de la biblioteca que no havia parat esment en on anava. Possiblement perquè era fosc, no va saber ben bé on era. Recordava que hi havia una armadura al costat de les cuines, però ell era cinc pisos més amunt.

—Em va demanar que, si algú es passejava de nit per l'escola, l'hi comunicués immediatament, professor... I ara mateix algú ha estat a la biblioteca... A la secció restringida.

El Harry va sentir que la sang se li glaçava a les venes. Fos on fos, el Filch devia conèixer una drecera per arribar-hi, perquè la seva veu pastosa se li apropava, i, per acabar-ho d'adobar, va ser l'Snape qui va respondre:

—A la secció restringida? Doncs no poden ser lluny, els enxamparem.

El Harry es va quedar paralitzat quan va veure el Filch i l'Snape tombar a la cantonada. No el veien, és clar, però el passadís era estret i si s'hi apropaven massa hi toparien. Encara que dugués la capa, seguia sent sòlid...

Va recular tan silenciosament com va poder. A mà esquerra va veure una porta entreoberta. Era l'única salvació. Es va aguantar la respiració i, amb

molta cura de no moure-la, s'hi va esmunyir. Havia aconseguit entrar a l'habitació sense que els altres s'adonessin de res, i això el va tranquil·litzar. Van passar de llarg i el Harry es va recolzar a la paret, respirant profundament, escoltant els passos que s'allunyaven. Li havia anat d'un pèl.

Van haver de passar uns segons perquè s'adonés de com era l'habitació on s'havia amagat. Semblava una aula en desús. Apilades contra la paret del fons veia les siluetes fosques dels pupitres i les cadires, i la d'una paperera col·locada cap per avall. Però a la paret del davant hi havia alguna cosa que no pertanyia a aquell lloc, un objecte que semblava que algú acabés de posar allà perquè no fes nosa.

Era un mirall magnífic, tan alt com el sostre, amb un marc daurat molt guarnit, que s'aguantava sobre uns peus en forma d'urpes. A dalt de tot hi havia una inscripció: *Roc led gised leòni segtami anu ort somon.*

Com que ja no sentia el Filch i l'Snape, la por se li va anar esvaint, i es va apropar al mirall. S'hi volia mirar, però no hi veia res com abans. Va fer una passa i s'hi va col·locar just davant. Va haver de tapar-se la boca amb les mans per no cridar. Va girar el cap i va mirar al seu voltant. El cor li bategava molt més fort que quan el llibre havia començat a cridar... Perquè no només s'havia vist ell al mirall, sinó també un munt de gent al seu voltant.

Però la cambra era buida. Va respirar profundament i es va girar de nou cap al mirall.

Ell era allà reflectit al mirall, pàl·lid i amb cara d'espantat; però també hi havia com a mínim deu persones més. El Harry va mirar enrere, però continuava sense veure-hi ningú. Podia ser que els altres també fossin invisibles? Era dins una cambra plena de gent invisible i la màgia del mirall els reflectia, tant si eren invisibles com si no?

Va tornar a mirar el mirall. Una dona que hi havia just darrere el seu reflex li somreia i el saludava amb la mà. El Harry va treure una mà de la capa i va comprovar que darrere seu només hi havia aire. Si la dona hagués estat realment allà, l'hauria tocada, perquè els reflexos estaven molt a prop l'un de l'altre. Però només hi havia aire... Ella i tots els altres només existien al mirall.

Era una dona molt bonica. Tenia els cabells de color caoba i uns ulls... «Els seus ulls són iguals que els meus», va pensar el Harry, apropant-se una mica més al mirall. De color verd clar... Amb la mateixa forma... Llavors el Harry es va adonar que ella plorava; que somreia i plorava al mateix temps.

L'home alt, prim i de cabells foscos que era al seu costat li va passar el braç per l'espatlla. Ell duia ulleres i els cabells embullats que se li aixecaven pel clatell, igual que li passava al Harry.

El Harry era tan a prop del mirall que el nas gairebé li tocava el del reflex.

—Mare? —va dir amb veu molt fluixeta—. Pare?

Ells el van mirar, somrient. Lentament, el Harry va anar mirant les cares de l'altra gent que hi havia al mirall i va veure més ulls verds com els seus, més nassos com el seu, i fins i tot un vellet que tenia els mateixos genolls sortits que ell... El Harry veia la seva família per primer cop a la vida.

Els Potter van somriure i el van saludar amb la mà. Ell els va mirar anhelós, prement les mans contra el mirall, com si volgués entrar-hi i tocar-los. Va sentir un dolor molt profund, una barreja d'alegria i de tristesa.

No sabia quant de temps havia passat davant el mirall. Les imatges no s'esvaïen, i va estar mirant i mirant fins que un soroll llunyà el va fer tornar a la realitat. No podia quedar-se allà, havia de tornar al llit. A desgrat, va haver de deixar de mirar la seva mare; va xiuxiuejar «Tornaré», i se'n va anar corrent.

—M'hauries hagut de despertar —va protestar el Ron.

—Pots venir aquesta nit; jo hi torno. Vull que vegis el mirall.

—M'agradaria veure els teus pares —va dir el Ron, il·lusionat.

—I jo vull veure la teva família, tots els Weasley. Podràs presentar-me els altres germans, tothom.

—Els pots veure quan vulguis —va dir el Ron—. Només has de venir a casa aquest estiu. És clar que potser al mirall només hi podem veure els morts. És una llàstima que no trobessis res del Flamel, però. Té, menja bacon, o el que vulguis... Per què no menges?

El Harry no podia menjar res. Havia vist els seus pares, i els tornaria a veure aquella nit. Ja no pensava en el Flamel. Ja no li semblava que fos important. Quin interès tenia saber què vigilava el gos dels tres caps? Què hi feia que l'Snape ho robés?

—De debò que et trobes bé? —va preguntar el Ron—. Estàs estrany.

El que més por li feia era no ser capaç de tornar a trobar la cambra del mirall. Aquella nit, amb el Ron dins la capa, van haver de caminar molt lentament. Van intentar seguir el camí que havia fet el Harry des de la

biblioteca, i van passar gairebé una hora recorrent els passadissos a les fosques.

—Tinc molt de fred —va dir el Ron—. Deixem-ho córrer.

—No! —va fer el Harry—. Ha de ser ben a prop.

El fantasma d'una bruixa va passar flotant en sentit contrari, però no van trobar ningú més. Just quan el Ron començava a queixar-se que tenia els peus glaçats, el Harry va veure l'armadura de lluny.

—És aquí. Ja hi som!

Van empènyer la porta. El Harry es va treure la capa i va córrer cap al mirall.

Tornaven a ser allà. Els seus pares van fer un gran somriure quan el van veure.

—Ho veus?

—No veig res.

—Però mira! Mira'ls! N'hi ha molts...

—Jo només et veig a tu.

—Has de mirar bé. Vinga, posa't on sóc jo.

El Harry es va enretirar, però amb el Ron davant el mirall ja no veia la seva família, només el Ron amb el seu pijama de ratlles.

El Ron, però, mirava petrificat la seva imatge.

—Mira'm!

—Veus la teva família?

—No. Estic sol. Però estic canviat. Semblo més gran... I sóc cap de monitors!

—Què?

—Porto... Porto la placa que portava el Bill... I a les mans tinc la Copa Interresidències i la copa de quidditch, perquè també sóc capità de l'equip!

—El Ron va apartar els ulls d'aquella visió tan meravellosa per mirar el Harry, exaltat—. Creus que aquest mirall ens ensenya el futur?

—No pot ser. La meva família és morta... Deixa'm tornar a mirar...

—Ahir ja el vas tenir per a tu sol tota la nit. Dóna'm una mica més de temps.

—Però tu només veus la copa de quidditch! Què té d'interessant això? Jo vull veure els meus pares.

—No m'empenyis...

De sobte, es va sentir un soroll al passadís que va posar fi a la discussió. No s'havien adonat que estaven parlant massa alt.

—Ràpid!

El Ron va agafar la capa i se la van posar just quan els ulls brillants de la Senyora Norris entraven per la porta. Es van quedar immòbils, fent-se tots dos la mateixa pregunta: «La capa funciona, amb els gats?». Els va semblar que passaven segles abans que la gata no girés cua i marxés.

—Ens l'estem jugant. Segurament ens ha sentit i ha anat a buscar el Filch. Fotem el camp!

I el Ron es va endur el Harry cap al llit.

L'endemà al matí, la neu encara no s'havia fos.

—Vols jugar a escacs, Harry? —va preguntar el Ron.

—No.

—Podríem fer una visita al Hagrid...

—Vés-hi tu...

—Sé que estàs pensant en el mirall, Harry. No hi tornis, aquesta nit.

—Per què no?

—No ho sé, tinc un pressentiment. Ja t'ha anat d'un pèl massa vegades. El Filch, l'Snape i la Senyora Norris estan a l'aguait. D'acord que no et poden veure, però, què passaria si topessin amb tu?

—Sembles l'Hermione.

—Ho dic de debò, Harry, no hi vagis.

Però el Harry només tenia una cosa al cap: tornar a ser davant el mirall, i el Ron no podia fer res per aturar-lo.

A la tercera nit no li va costar tant de trobar el camí. Anava tan de pressa que potser va fer massa soroll, però no va trobar ningú.

I va tornar a veure els seus pares somrient, i també un dels seus avis el va saludar, feliç. Es va asseure a terra davant del mirall. Res no li impedia estar-se allà tota la nit amb els seus. Res de res.

Excepte...

—Què, Harry, ja tornes a ser aquí?

Al Harry se li va glaçar la sang a les venes. Va mirar enrere. Assegut sobre un dels pupitres que hi havia contra la paret va veure-hi ni més ni menys que l'Albus Dumbledore. El Harry devia haver-li passat pel costat, però anava tan desesperat per arribar al mirall, que no l'havia vist.

—No... No l'havia vist, professor.

—És curiós comprovar que ser invisibles ens fa tornar curts de vista —va dir el Dumbledore, i el Harry es va tranquil·litzar en veure que somreia.

»I bé —va continuar el Dumbledore, baixant del pupitre per asseure's a terra amb el Harry—, veig que has descobert els encants del mirall de Gised, com tants altres abans que tu.

—No sabia que es deia així.

—Però espero que a hores d'ara ja sàpigues què fa...

—Doncs... M'ensenya la família...

—I el teu amic Ron s'hi va veure com a cap de monitors.

—Com ho sap?

—Jo no necessito capa per ser invisible —va dir el Dumbledore, afectuosament—. I què, no se t'acudeix què ens mostra el mirall de Gised?

El Harry va fer que no amb el cap.

—Et donaré una pista. La persona més feliç de la terra faria servir el mirall de Gised com si fos un mirall normal, és a dir, que s'hi miraria i es veuria a ella mateixa tal com és. Et serveix d'alguna cosa?

El Harry es va posar a pensar. Llavors va dir, molt a poc a poc:

—Ens ensenya allò que volem veure... Segui el que sigui...

—Sí, i no —va dir el Dumbledore—. No ens ensenya altra cosa que el desig més profund, més intens, del nostre cor. Tu, com que mai has tingut família, l'hi veus al teu voltant. El Ronald Weasley, que sempre ha estat eclipsat pels seus germans, s'hi veu sol, i amb més èxit. De totes maneres, el mirall no dóna ni saber ni veritat. Molts s'hi han consumit de tant mirar-hi, captivats pel que hi veien; o s'han tornat bojos, perquè no sabien si el que hi veien era real, possible.

»Demà el mirall es traslladarà a un altre lloc, Harry, i et prego que no vagis a buscar-lo. Si mai te'l tornes a trobar, estaràs preparat. Un no es pot nodrir de somnis i oblidar la vida; recorda-ho. I ara, per què no et tornes a posar aquesta fantàstica capa i te'n vas al llit?

El Harry es va aixecar.

—Professor Dumbledore, li puc fer una pregunta?

—És clar, me n'acabes de fer una —va dir, i va somriure—. Me'n pots fer una altra, si vols.

—Vostè què hi veu, quan es mira al mirall?

—Jo? Em veig amb un parell de mitjons de llana ben gruixuts.

El Harry se'l va quedar mirant.

—Mai no es tenen prou mitjons —va afegir el Dumbledore—. Ha passat un altre Nadal i no me n'han regalat ni un sol parell. Tothom s'entesta a regalar-me llibres.

Fins que no va ser al llit el Harry no va pensar que potser el Dumbledore no havia estat del tot sincer. És clar que la pregunta era molt personal, va pensar mentre feia fora l'Scabbbers del coixí.

13. El Nicolas Flamel

El Dumbledore havia convençut el Harry que no anés a buscar el mirall de Gised, per la qual cosa la capa que feia invisible es va passar la resta del Nadal ben plegada al fons del bagul. Al Harry li hauria agradat oblidar allò que havia vist al mirall, però no li era gens fàcil. Va començar a tenir malsons. Cada nit somiava que els seus pares desapareixien en un llampec de llum verda mentre sentia una rialla malèvola.

—Ho veus?, el Dumbledore tenia raó. Aquell mirall et pot tornar boig — va dir el Ron quan el Harry li va explicar els somnis que tenia.

L'Hermione, que va tornar el dia abans que comencés el nou trimestre, veia les coses d'una altra manera. D'una banda, la idea que el Harry hagués sortit del llit i s'hagués passejat per l'escola tres nits seguides l'horroritzava («Si t'hagués enxampat el Filch!»); de l'altra, el fet que no hagués trobat qui era el Nicolas Flamel la decebia.

Gairebé havien perdut tota esperança de trobar el Flamel en un llibre de la biblioteca, malgrat que el Harry estava segur que havia llegit aquell nom en algun lloc. Un cop van començar les classes, van tornar a les recerques de deu minuts entre lliçó i lliçó. El Harry encara disposava de menys temps que els altres dos, perquè tenia entrenaments de quidditch.

El Roure els feia entrenar més dur que mai. Ni la pluja interminable que havia substituït la neu aturava l'empenta que duia. Els Weasley es van queixar que s'estava convertint en un fanàtic, però el Harry li donava la raó. Si guanyaven el següent partit contra Hufflepuff, passarien davant de Slytherin en la Copa Interresidències per primera vegada en set anys. I, a més de les ganes de guanyar, el Harry va descobrir que tenia menys malsons si estava cansat després de l'entrenament.

Un dia, durant un entrenament especialment mullat i fangós, el Roure els va donar una mala notícia. Acabava d'enfadarse amb els Weasley perquè no

paraven de llançar-se en picat l'un sobre l'altre i de simular que queien de l'escombra.

—Voleu parar de fer l'animal! —va cridar—. Això és exactament el que ens pot fer perdre el partit! Aquest cop l'àrbitre serà l'Snape, i buscarà qualsevol excusa per treure'ns punts! En sentir això, el George Weasley va caure de debò de l'escombra.

—Has dit que l'Snape l'arbitrarà? —va barbotejar traient-se el fang de la boca—. Des de quan l'Snape arbitra partits de quidditch? No serà gens imparcial si està en joc el primer lloc de la competició!

La resta de l'equip va aterrar al costat del George per unir-se a les protestes.

—No és culpa meva —va dir el Roure—. L'únic que podem fer és jugar net per tal que l'Snape no tingui cap excusa per carregar contra nosaltres.

Tot allò estava molt bé, va pensar el Harry, però ell tenia una altra raó per no voler l'Snape a prop quan jugava a quidditch...

Com de costum, tot l'equip es va quedar xerrant al final de l'entrenament, però aquell dia el Harry se'n va anar directe a la sala comuna de Gryffindor, on va trobar el Ron i l'Hermione jugant a escacs. Els escacs eren l'única cosa en què l'Hermione perdia, i el Harry i el Ron trobaven que allò li anava molt bé.

—Un moment, no parlis —va dir el Ron quan el Harry se li va asseure al costat—. Necessito concentra... —però li va veure la cara de reüll—: Què et passa? Fas una pinta...

Amb veu baixa, perquè ningú no el sentís, el Harry els va explicar el desig sobtat i sinistre de l'Snape de ser àrbitre de quidditch.

—No juguis —va dir l'Hermione, sense pensar-s'ho dos cops.

—Digues que estàs malalt —va dir el Ron.

—Fes veure que t'has trencat la cama —va suggerir l'Hermione.

—Trenca't la cama —va afegir el Ron.

—No puc —va dir el Harry—. No tenim caçador de reserva. Si jo no jugo, Gryffindor no pot jugar.

En aquell moment, el Neville va caure dins la sala comuna. Tots es van preguntar com havia aconseguit saltar pel forat, perquè es veia d'una hora lluny que tenia les cames unides a causa del sortilegi enganxacames. Segurament no havia tingut més remei que saltar com un cangur totes les escales de la torre de Gryffindor.

Tothom es va posar a riure excepte l'Hermione, que es va aixecar i va fer-li el contrasortilegi. Les cames del Neville es van separar i ell es va aixecar de terra, tremolant.

—Què ha passat? —va preguntar-li l'Hermione, acompanyant-lo a seure al costat del Harry i el Ron.

—El Malfoy —va dir el Neville, molt alterat—. Me l'he trobat a la porta de la biblioteca. M'ha dit que justament buscava algú per practicar.

—Vés a dir-ho a la professora McGonagall! —el va instar l'Hermione—. Denuncia'l!

El Neville va fer que no amb el cap.

—No vull més problemes —va dir en veu baixa—. Has d'aprendre a plantar-li cara, Neville! —va dir el Ron—. Està acostumat a trepitjar la gent, però no per això t'has d'ajupir i posar-l'hi més fàcil.

—No cal que em diguis que no sóc prou valent per ser a Gryffindor, que això ja ho ha fet el Malfoy —va dir el Neville sense esma.

El Harry va remenar a les butxaques de la jaqueta i en va treure una granota de xocolata, l'última que li quedava de la capsa que li havia enviat l'Hermione per Nadal. La va donar al Neville, que estava a punt de posar-se a plorar.

—Tu vals més que dotze Malfoys —va dir el Harry—. El barret que tria et va posar a Gryffindor, no? I on és el Malfoy? A la pudent Slytherin.

El Neville va mig somriure i va desembolicar la granota.

—Gràcies, Harry... Em sembla que me'n vaig al llit... Vols el cromo? Els col·leccions, oi?

Mentre el Neville se n'anava, el Harry va mirar el bruixot famós que li havia tocat.

—El Dumbledore un altre cop. És el primer que...

Va deixar anar un xisclet. Va tornar a mirar el revers del cromo i tot seguit va aixecar la vista cap al Ron i l'Hermione.

—L'he trobat! —va xiuxiuejar—. He trobat el Flamel! Us vaig dir que havia vist el seu nom en algun lloc: al tren, venint cap aquí! Escolteu això: «Dumbledore és especialment conegut per haver derrotat el bruixot del mal Grindelwald el 1945, pel descobriment dels dotze usos de la sang de drac, i *pel treball que va fer sobre alquímia amb el seu company Nicolas Flamel*»!

L'Hermione es va posar dreta d'un bot. No estava tan exaltada d'ençà que els havien donat les notes dels primers deures.

—No us mogueu! —va dir, i va córrer escales amunt cap al dormitori de les noies. El Harry i el Ron gairebé no van tenir ni temps d'intercanviar-se mirades de sorpresa abans que tornés, amb un llibre vell i immens a les mans.

—Mai se m'hauria acudit de mirar aquí! —va dir, tota entusiasmada—. El vaig treure de la biblioteca fa unes setmanes, per llegir alguna cosa lleugera.

—Lleugera? —es va estranyar el Ron, però l'Hermione li va dir que estigués callat fins que veiés una cosa, i va començar a passar pàgines com una boja, parlant per si mateixa.

Al final va trobar allò que buscava.

—Ho sabia! Ho sabia!

—Ja podem parlar, o encara no? —va preguntar el Ron, malhumorat. L'Hermione va fer com si no hi fos.

—Nicolas Flamel —va xiuxiuejar en to teatral— és l'única persona que se sap que ha aconseguit la pedra filosofal.

La frase no va produir l'efecte que ella s'esperava.

—La què? —van preguntar el Harry i el Ron.

—Oh, de debò, no llegiu mai res, vosaltres? Mireu, llegiu això. Aquí.

Els va donar el llibre, i van llegir:

L'antic estudi de l'alquímia tenia com a objectiu crear la pedra filosofal, una substància llegendària de poders sorprenents: la pedra filosofal és capaç de transformar qualsevol metall en or, i també se'n pot extreure l'elixir de la vida, que fa immortal aquell que el beu.

L'existència de la pedra filosofal es troba documentada diverses vegades al llarg de la història, però l'única que existeix en l'actualitat pertany a Nicolas Flamel, alquimista notable i amant de l'òpera. El senyor Flamel, que va celebrar el seu sis-cents setanta-cinquè aniversari l'any passat, gaudeix d'una vida tranquil·la a Devon amb la seva dona Perenelle (de sis-cents cinquanta-vuit anys).

—Ho heu vist? —va dir l'Hermione, un cop el Harry i el Ron van haver acabat de llegir—. El gos guarda la pedra filosofal del Flamel! Suposo que li va demanar al Dumbledore que l'hi guardés perquè són amics. Devia sospitar que algú hi anava al darrere. És per això que la va treure de Gringotts!

—Una pedra que fa or i que et fa immortal! —va exclamar el Harry—. No m'estranya que l'Snape la vulgui! Tothom la voldria!

—I tampoc és estrany que no trobéssim el Flamel en aquella *Compilació de descobriments de bruixeria recents* —va dir el Ron—. Aquest home no és gaire «recent», que diguem, si té sis-cents setanta-cinc anys!

L'endemà al matí, a classe de Defensa Contra les Forces del Mal, mentre prenien apunts sobre la manera de tractar les mossegades d'home llop, el Harry i el Ron encara parlaven del que farien amb la pedra filosofal si en tinguessin una. No va ser fins que el Ron va dir que ell es compraria tot un equip de quidditch que el Harry va recordar l'Snape i el proper partit.

—He decidit que hi jugaré —va dir al Ron i l'Hermione—. Si no jugo, tots els de Slytherin creuran que tinc por d'enfrontar-me amb l'Snape. Ja ho veuran... Si guanyem, se'ls esborrarà el somriure de la cara...

—Mentre no t'esborrin a tu del mapa... —va dir l'Hermione.

Això no obstant, a mesura que s'apropava el dia del partit, el Harry s'anava posant més i més nerviós, encara que intentés dissimular-ho. La resta de l'equip tampoc estaven gaire tranquils. Pensar que podien passar pel davant de Slytherin a la Copa Interresidències després de set anys els omplia de goig, però, seria possible, amb un àrbitre tan parcial?

El Harry no sabia si era fruit de la seva imaginació, però tenia la impressió que a tot arreu on anava es trobava amb l'Snape. De vegades, es preguntava si no el seguia per mirar d'enxampar-lo algun dia tot sol. Les classes de Pocions s'havien tornat una mena de tortura setmanal, de tan desagradable que era l'Snape amb ell. I si sabia que havien descobert allò de la pedra filosofal? El Harry no veia com ho podia saber, però a estones tenia l'horrible sensació que l'Snape llegia els pensaments de la gent.

L'endemà a la tarda, quan el Ron i l'Hermione li van desitjar sort a la porta dels vestidors, el Harry sabia que es preguntaven si el tornarien a veure viu. Allò no era precisament reconfortant. Gairebé no va sentir una paraula del discurs que va fer el Roure per donar-los ànims mentre es posava l'uniforme i agafava la Nimbus 2000.

Mentrestant, el Ron i l'Hermione havien trobat un lloc a la graderia al costat del Neville, que no entenia per què feien aquella cara de preocupats, ni per què havien portat les varetes. Poc es podia imaginar el Harry que havien estat practicant el sortilegi enganxacames en secret. Se'ls havia acudit gràcies al Malfoy, i estaven disposats a fer-lo servir amb l'Snape si intentava fer mal al Harry.

—No te n'oblidis, és *Locomotor Mortis* —va murmurar l'Hermione mentre el Ron s'amagava la vareta a la màniga.

—Ja ho sé —va saltar el Ron—. No comencis, eh!

A baix als vestidors, el Roure parlava amb el Harry en privat.

—No et vull pressionar, Potter, però avui, més que mai, hem de capturar la papallona ben aviat. Fes que acabi el partit abans que l'Snape afavoreixi massa els de Hufflepuff.

—Tota l'escola és a la graderia! —va dir el Fred Weasley, traient el cap per la porta—. Fins i tot... Caram! El Dumbledore ha vingut a veure el partit!

Al Harry el cor li va fer un bot d'alegria.

—El Dumbledore? —va preguntar, i se'n va anar cap a la porta per assegurar-se'n. El Fred tenia raó. Aquella barba platejada no podia ser de ningú més.

Va anar de poc que no es posés a riure com un boig, del pes que s'havia tret de sobre. Ja no li podia passar res. L'Snape mai no s'atreviria a fer-li mal si el Dumbledore era allà mirant el partit.

Potser era per això que l'Snape feia pinta d'estar de mala lluna quan els dos equips van sortir al camp, cosa que el Ron també va notar.

—L'Snape sembla més repulsiu que mai —li va dir a l'Hermione—. Mira! Ja han sortit! Aaaaau!

Algú li havia donat un cop al clatell. Era el Malfoy.

—Perdona, Weasley, no t'havia vist.

El Malfoy va somriure al Crabbe i al Goyle.

—No us pregunteu quanta estona aguantarà el Potter sobre l'escombra, avui? S'accepten apostes. No t'hi vols jugar res, Weasley?

El Ron no va respondre; l'Snape acabava de xiular un penal a favor de Hufflepuff perquè el George Weasley li havia llançat una bala. L'Hermione, que estava amb els dits creuats damunt la falda, mirava fixament el Harry amb els ulls mig tancats. El Harry sobrevolava el camp fent cercles com si fos un falcó, buscant la papallona.

—Sabeu com escullen els jugadors de l'equip de Gryffindor? —va dir el Malfoy en veu alta al cap d'uns minuts, després que l'Snape xiulés un altre penal a favor de Hufflepuff sense cap motiu—. Són gent que fan llàstima. I si no, mireu: hi ha el Potter, que no té pares; els Weasley, que no tenen diners... Longbottom, tu també hauries de ser a l'equip... No tens cervell...

El Neville es va posar vermell com un tomàquet, però es va girar i va donar la cara.

—Malfoy, en valc dotze com tu —li va deixar anar.

El Malfoy, el Crabbe i el Goyle es van posar a riure, però el Ron, que encara no s'atrevia a treure els ulls del joc, va dir:

—Ja tens raó, Neville, ja.

—Longbottom, si el cervell fos or, series més pobre que el Weasley, que no és poc.

El Ron ja era un manat de nervis per culpa del Harry.

—T'ho adverteixo, Malfoy, una paraula més i...

—Ron! —va exclamar l'Hermione, de sobte—. El Harry!

—Què passa? On? Sense que ningú s'ho esperés, el Harry va començar a baixar en picat, cosa que va merèixer exclamacions i aplaudiments de part del públic. L'Hermione es va aixecar, amb els dits encreuats a la boca, mentre el Harry es llançava cap a terra com una bala.

—Estàs de sort, Weasley; el Potter ha vist una moneda a terra —va dir el Malfoy.

El Ron va esclatar. Sense que el Malfoy tingués temps de reaccionar, se li va llançar al damunt i el va fer caure a terra. El Neville va dubtar, però tot seguit va saltar el seient i va ajudar-lo.

—Vinga, Harry! —va cridar l'Hermione, i va fer un bot per posar-se dreta al seient i veure-hi millor, mentre el Harry passava molt de pressa pel costat de l'Snape. L'Hermione no es va adonar que el Ron i el Malfoy s'estaven barallant sota el seu seient, ni tampoc va sentir els cops i els crits que venien del remolí de punys que eren el Neville, el Crabbe i el Goyle.

Dalt a l'aire, l'Snape es va girar just a temps de veure que una bola vermella li passava com un llamp pel costat; no el va tocar de miracle... Un segon després, el Harry va aixecar el braç en senyal de triomf, amb la papallona a la mà.

La grada es va tornar boja; havia de ser un rècord, ningú recordava un partit en què haguessin capturat tan aviat la papallona.

—Ron! Ron! On ets? S'ha acabat el partit! El Harry ha guanyat! Hem guanyat! Som els primers! —cridava l'Hermione, fent bots d'alegria al seient, i abraçant la Parvati Patil, que era a la fila del davant.

El Harry va saltar de l'escombra quan era a dos pams de terra. No s'ho podia creure. Ho havia aconseguit... El joc s'havia acabat, i no havia durat més de cinc minuts. Els de Gryffindor van baixar com una allau al terreny de

joc i, entre la gentada, el Harry va veure que l'Snape aterrava amb la cara blanca i es mossegava els llavis. Llavors el Harry va notar una palmellada a l'esquena. Era el Dumbledore, somrient.

—Et felicito —va dir en veu baixa, perquè només ho sentís el Harry—. M'alegro que hagi estat entrenant i no capficant-te per allò del mirall... Excel·lent.

L'Snape va escopir a terra, amargat.

Al cap d'una estona, el Harry va abandonar tot sol els vestidors i se'n va anar al cobert de les escombres a deixar la Nimbus 2000. Mai havia estat tan feliç. Per fi havia fet una cosa de la qual realment podia estar orgullós. A partir d'aquell dia ningú podria dir que tan sols era un cognom famós. L'aire del vespre no havia estat mai tan dolç. Es va posar a caminar per la gespa mullada, revivint l'hora que acabava de passar, convertida en un feliç record: els de Gryffindor el portaven a les espatlles; a una certa distància, el Ron i l'Hermione feien bots; el Ron cridava entusiasmat malgrat que del nas li rajava sang a dojo.

El Harry va arribar al cobert. Es va recolzar a la porta de fusta i va contemplar l'escola. La posta de sol encenia les finestres de vermell. Gryffindor anava la primera. Ho havia aconseguit, havia demostrat a l'Snape que...

I parlant de l'Snape...

Una figura encaputxada va baixar ràpidament les escales de la façana principal del castell. Caminava tan de pressa com podia cap al bosc prohibit, i era evident que no volia que la veiessin. En veure allò, el Harry es va oblidar completament de la victòria. Va reconèixer aquella manera silenciosa de caminar: era l'Snape, que s'escapava al bosc prohibit a l'hora de sopar... Què s'hi estava covant?

El Harry va tornar a pujar a la Nimbus 2000 i es va enlairar. Planant silenciosament sobre el castell, va veure'l entrar al bosc a corre-cuita. El va seguir.

El bosc era tan espès que no veia on havia anat. Es va posar a volar en cercles, cada cop més baix, fregant les branques superiors dels arbres, fins que va sentir veus. Va planar cap al lloc d'on venien i va aterrar sense fer soroll en un faig que sobresortia de la resta.

Va baixar per una branca, subjectant fort l'escombra, per veure-hi a través de les fulles.

A sota, en una clariana tapada per les ombres, hi havia l'Snape. Però no estava sol. També hi havia el Quirrell. No li veia la cara, però el sentia quequejar com mai. Va fer un esforç per sentir el que deien.

—No en-t-t-tenc per-q-q-què heu volgut que ens t-t-trobéssim p-p-precisament aquí, Severus...

—Volia que fos una reunió privada —va dir l'Snape en un to fred—. Se suposa que els alumnes no n'han de saber res, de la pedra filosofal.

El Harry s'hi va apropar més. El Quirrell va dir alguna cosa entre dents. L'Snape el va interrompre.

—Ja heu esbrinat com es pot esquivar la bèstia del Hagrid, O encara no?

—Severus, jo...

—No us convé tenir-me d'enemic, Quirrell —va dir l'Snape, fent una passa cap a ell.

—No sé de q-q-què...

—Sabeu perfectament de què parlo. —Es va sentir l'udol d'un mussol i el Harry va estar a punt de caure de l'arbre. Es va agafar a temps de sentir l'Snape que deia—: ...i el teu abracadabra. Estic esperant.

—P-p-però jo no...

—Com vulgueu —el va tallar l'Snape—. D'aquí a pocs dies tornarem a tenir una altra xerradeta, quan hagueu tingut temps de decidir a qui voleu ser fidel.

Es va tapar amb la capa i va abandonar la clariana. Gairebé era fosc, però el Harry encara va poder veure que el Quirrell estava quiet, com si s'hagués quedat petrificat.

—Harry, on eres? —va xisclar l'Hermione.

—Hem guanyat! Has guanyat! Hem guanyat! —va cridar el Ron, donant-li uns copets a l'esquena—. I a més a més, he posat un ull de vellut al Malfoy, i el Neville s'ha enfrontat amb el Crabbe i el Goyle tot solet! Ara és a la infermeria, però Madame Pomfrey diu que està bé... Els hem donat una bona lliçó. Tothom t'està esperant a la sala comuna, hem preparat una festa. El Fred i el George han robat pastes i altres coses de les cuines.

—Oblida-te'n, d'això —va dir el Harry sense alè—. Anem a un lloc tranquil, us he d'explicar una cosa...

Es va assegurar que el Peeves no era a la cambra abans de tancar-ne la porta, i llavors els va explicar el que havia vist i sentit.

—Així doncs, teníem raó: és la pedra filosofal, i l'Snape està pressionant el Quirrell perquè l'ajudi a endur-se-la. Li ha preguntat si sabia com esquivar el Pelut... I també ha dit alguna cosa sobre l'«abracadabra» del Quirrell. Crec que hi ha més coses que protegeixen la pedra, a més del Pelut. Molts encanteris, probablement, i suposo que el Quirrell n'ha fet un contra les forces del mal i que l'Snape l'ha de desfer...

—Vols dir que la pedra només estarà segura mentre el Quirrell planti cara a l'Snape? —va dir l'Hermione, alarmada.

—Doncs dimarts ja no hi serà —va dir el Ron.

14. Norbert, el crestat noruec

El Quirrell, però, devia ser més valent del que es pensaven. És cert que durant les setmanes següents es va anar empal·lidint i aprimant, però continuava sencer.

Cada vegada que passaven pel corredor del tercer pis, el Harry, el Ron i l'Hermione paraven orella per comprovar si el Pelut encara grunyia. L'Snape continuava amb el seu mal humor habitual, la qual cosa volia dir que la pedra encara era al seu lloc. Cada vegada que el Harry es creuava amb el Quirrell li feia un somriure encoratjador, i el Ron va començar a dir a la gent que no es rigués del seu quequeig.

L'Hermione, però, tenia altres coses al cap a més de la pedra filosofal. S'havia fet un calendari d'estudi i havia començat a subratllar els apunts amb colors. El Harry i el Ron no haurien fet mai una cosa com aquesta, però l'Hermione no parava d'insistir-los que ho fessin.

—Hermione, falten segles pels exàmens.

—Deu setmanes —va dir l'Hermione—, i passen volant. Pel Nicolas Flamel és com un segon.

—Però nosaltres no tenim sis-cents anys —li va recordar el Ron—. De totes maneres, no sé per què repasses, si ja t'ho saps tot.

—Que per què repasso? Ets boig? T'adones que hem d'aprovar aquests exàmens per passar a segon? Són molt importants. Ja hauria hagut de començar a estudiar fa un mes, no sé què em passa...

Desgraciadament, semblava que els professors pensaven de la mateixa manera que l'Hermione. Els donaven tants deures, que les vacances de Setmana Santa no van ser el mateix que les de Nadal. Era molt difícil estar tranquil amb l'Hermione al costat recitant els dotze usos de la sang de drac, o practicant moviments de vareta. Entre badalls i laments, el Harry i el Ron

passaven gran part del seu temps lliure a la biblioteca amb ella, intentant fer tota la feina extra.

—No m'ho sabré mai, això —va deixar anar el Ron una tarda, tirant la ploma a terra. Va mirar delerós per la finestra de la biblioteca. Era el primer dia que feia bo després de molts mesos. El cel era clar, d'un blau intens, i feia l'efecte que l'estiu estava a prop.

El Harry, que estava buscant «Dittany» a *Mil i una herbes i bolets màgics*, no va aixecar els ulls del llibre fins que el Ron va exclamar:

—Hagrid! Què hi fas, a la biblioteca?

El Hagrid va anar cap a ells, amagant alguna cosa rere l'esquena. Estava com un peix al rostoll amb el seu abric de pell de talp.

—Mirava —va dir, amb una veu tan intrigant que va captar l'atenció dels nois immediatament—. I vosaltres? —va dir en to de sospita—. No deveu estar buscant qui és el Nicolas Flamel, oi?

—No, això ja ho vam esbrinar fa segles —va dir el Ron per impressionar-lo—. També sabem què guarda el gos: una pedra filo...

—Xxxt! —el Hagrid va mirar al seu voltant per veure si algú els escoltava—. No cridis, que vols que te senti algú?

—De fet, volíem fer-te unes quantes preguntes —va dir el Harry—. Saps què més protegeix la pedra, a part del Pelut?

—Xxxt! —va tornar a fer el Hagrid—. Escolteu, veniu a veure'm més tard. No us prometo re, és clar, però no en parlem aquí. Se suposa que els alumnes no en saben re. Encara pensaran que us ho he dit jo...

—Fins després, doncs —va dir el Harry.

El Hagrid va marxar.

—Què amagava rere l'esquena? —va dir l'Hermione, pensativa.

—Creieu que tenia res a veure amb la pedra?

—Vaig a mirar a quina secció era —va dir el Ron, que ja estava fart d'estudiar. Va tornar passat un minut, amb una pila de llibres a les mans, i els va posar sobre la taula.

—Dracs! —va xiuxiuejar—. El Hagrid buscava informació sobre dracs! Mireu això: *Races de dracs de la Gran Bretanya i Irlanda, De l'ou al foc: guia dels amants dels dracs*.

—El Hagrid sempre ha volgut tenir un drac, m'ho va dir el mateix dia que el vaig conèixer —va explicar el Harry.

—Però això va contra les lleis —va dir el Ron—. Tothom sap que a la Convenció de Warlock de 1709 es va prohibir la cria de dracs. És

impossible que passem desapercebuts als muggles si tenim dracs com a animals de companyia. A més, és molt perillós intentar domesticar un drac. Hauries de veure les cremades que li han fet al Charlie els dracs salvatges de Romania.

—I a la Gran Bretanya no en tenim, de dracs salvatges?

—Sí, és clar que en tenim —va respondre el Ron—. El gal·lès verd comú i el negre de les illes Hèbrides. La Conselleria d'Afers Màgics té molta feina a evitar que se sàpiga. La feina dels funcionaris és vigilar, i si algun muggle en veu cap, li fan un sortilegi perquè no ho recordi.

—I doncs, què pretén el Hagrid? —va preguntar l'Hermione.

Al cap d'una hora van picar a la porta de la cabana del guardabosc i es van sorprendre que tingués les cortines corregudes. El Hagrid va respondre amb un: «Qui hi ha?» abans de deixar-los entrar, i va tancar la porta d'una revolada un cop van haver passat.

A dins feia una calor sufocant. Malgrat que feia molt bon dia, el Hagrid tenia la llar de foc encesa. Els va fer un te i els va oferir entrepans de mostela, que no van voler tastar.

—Així que me volíeu fer preguntes, eh?

—Sí —va dir el Harry, pensant que no calia anar amb embuts—. Ens preguntàvem si ens podries dir què més protegeix la pedra filosofal, a part del Pelut.

El Hagrid va arrugar el front.

—És clar que no puc —va dir—. Primer, perquè no ho sé. Segon, perquè ja sabeu massa coses. No us ho diria ni que poguéssiu. La pedra és aquí per un bon motiu. Gairebé es pot dir que la van robar de Gringotts... Suposo que això ja ho heu deduït. Me sorprèn fins i tot que sapiguessis res del Pelut.

—Vinga, Hagrid, potser no ens ho vols dir, però no diguis que no ho saps, perquè tu saps tot el que passa aquí —va dir l'Hermione amb veu melosa, per afalagar-lo. La barba del Hagrid es va moure, i així van saber que somreïa—. L'únic que ens intriga és qui ha fet els encanteris —va continuar l'Hermione—. Ens preguntàvem en qui més hauria confiat el Dumbledore, a part de tu.

Al Hagrid se li va inflar el pit amb aquestes paraules. El Harry i el Ron van somriure a l'Hermione.

—Bé, suposo que no passa res si us dic això... A veure... A mi me va demanar el Pelut... I alguns dels professors hi van fer encanteris... La

professora Coliflor, el professor Flitwick, la professora McGonagall... —els anava comptant amb els dits—. El professor Quirrell... I el mateix Dumbledore ne va fer un, és clar. Espereu, m'he deixat algú. Ah, sí, el professor Snape.

—L'Snape?

—Sí... No me digueu que encara estem així! Escolteu, l'Snape va ajudar a protegir la pedra: no té cap intenció de robar-la.

El Harry sabia que el Ron i l'Hermione estaven pensant el mateix que ell. Si l'Snape formava part de l'equip, li seria molt fàcil esbrinar què havien fet els altres professors per protegir-la. Probablement a hores d'ara ja ho sabia tot, tret, pel que semblava, de l'encanteri del Quirrell i de la manera d'esquivar el Pelut.

—Tu ets l'únic que sap com esquivar el Pelut, oi, Hagrid? —va preguntar el Harry, preocupat—. I no l'hi diries a ningú, oi? Ni tan sols als altres professors...

—No ho sap absolutament ningú, excepte el Dumbledore —va dir el Hagrid, tot orgullós.

—Val més això que res —va dir el Harry als altres dos en veu baixa—. Hagrid, no podem obrir una finestra? M'estic fregint.

—No, Harry, ho sento —va dir el Hagrid. Aleshores el Harry va veure que el Hagrid mirava cap al foc. Ell també hi va mirar.

—Hagrid, què és allò?

Però ja sabia què era. Al bell mig del foc, sota la tetera, hi havia un gran ou negre.

—Mmm... —va fer el Hagrid, tocant-se la barba nerviosament—. És...

—D'on ho has tret, Hagrid? —va preguntar el Ron, i es va ajupir davant la llar de foc per veure'l més de prop—. Et deu haver costat una fortuna.

—El vaig guanyar —va dir el Hagrid—. Ahir a la nit. Vaig anar al poble a fer una copa i vaig acabar jugant a cartes amb un desconegut. Si us he de ser sincer, me penso que va estar prou content de desfer-se'n.

—Però què faràs quan surti de l'ou? —va preguntar l'Hermione.

—Bé, he llegit una mica sobre el tema... —va dir el Hagrid, i va treure un llibre molt gruixut de sota el coixí—. He tret aquest llibre de la biblioteca. *Cria de dracs per al plaer i el lucre*. Està una mica antiquat, és clar, però hi és tot. Has de tenir l'ou al foc, per simular la mare que el bufa, i quan surt de l'ou li has de donar un cubell de conyac barrejat amb sang de

gallina cada mitja hora. I mireu això: hi ha un apartat que t'ensenyava a reconèixer els ous. El que tinc és un crestat noruec. Són molt poc comuns.

Ell estava molt content, però l'Hermione, no tant.

—Hagrid, vius en una casa de fusta —li va dir.

Però el Hagrid no l'escoltava, cantussejava alegrement mirant el foc.

Ja tenien una altra preocupació: què li passaria al Hagrid si algú descobria que tenia un drac il·legal a la cabana?

—Em pregunto què se sent quan tens una vida tranquil·la —va sospirar el Ron un dia, cansat de barallar-se amb els deures tarda rere tarda. L'Hermione els havia fet un calendari d'estudi. Els tornava bojós.

I llavors, un matí, a l'hora d'esmorzar, la Hedwig va portar al Harry una nota del Hagrid. Només hi havia tres paraules: *Està trencant l'ou*.

El Ron volia fer campana de Botànica per anar a la cabana del Hagrid. L'Hermione no en volia ni sentir a parlar.

—Hermione, quants cops a la vida veurem un drac sortir de l'ou?

—Tenim classe, ens ficarem en un embolic, i això no és res comparat amb el que li passarà al Hagrid quan algú s'assabenti de què porta entre mans...

—Calleu! —els va dir el Harry en veu baixa.

El Malfoy s'havia aturat a escoltar-los a cosa d'un metre. Què devia haver sentit? Al Harry no li va agradar gens la cara que feia.

El Ron i l'Hermione es van estar barallant tot el camí cap a classe de Botànica i al final l'Hermione va accedir a anar a la cabana amb ells dos durant el descans del matí. Quan va sonar la campana dalt del castell al final de la classe, tots tres van deixar les aixades de cop i van sortir corrent cap al bosc. El Hagrid els va rebre tot vermell i exaltat.

—Està a punt de sortir —va dir, i els va fer passar.

L'ou era damunt la taula. Estava tot esquerdat. Alguna cosa s'hi movia fent un soroll estrany.

Es van asseure al voltant de la taula i el van estar observant neguitosos.

Tot d'una, es van sentir unes esgarrapades i l'ou es va obrir. La cria de drac va saltar sobre la taula. No era precisament bonic: el Harry va pensar que semblava un paraigua negre rebregat. Tenia les ales plenes de punxes i desproporcionadament grans en comparació amb la resta del cos, sec i negre com el carbó. A més, tenia el morro allargat, els narius oberts, les banyes que li començaven a sortir i uns ulls taronges que li sortien de les òrbites.

Va esternudar i li van sortir espurnes dels narius.

—Oi que és bufó? —va dir el Hagrid amb un fil de veu. Li va acariciar el cap, però el drac va obrir el morro i va mostrar uns queixals afilats.

—Beneït sigui, ho heu vist? Sap qui és la seva mama! —va exclamar el Hagrid.

—Hagrid —va dir l'Hermione—, exactament, amb quina rapidesa creixen els crestats noruecs?

El Hagrid li anava a contestar, però de sobte va quedar pàl·lid. Es va aixecar d'un bot i va córrer cap a la finestra.

—Què passa?

—Hi havia algú mirant pel forat de les cortines. Era un noi. Ara corre cap a l'escola.

El Harry va obrir la porta i va mirar a fora. Fins i tot des d'una certa distància era inconfusible.

El Malfoy havia vist el drac.

Hi havia alguna cosa en el somriure dissimulat que va lluir el Malfoy durant tota la setmana següent que posava el Harry, el Ron i l'Hermione molt nerviosos. Van passar la major part del temps lliure a la cabana del Hagrid, intentant que entrés en raó.

—Deixa'l anar —el va incitar el Harry—. Deixa'l lliure.

—No puc —va dir el Hagrid—. És massa petit. Es moriria.

Van mirar el drac. S'havia fet tres vegades més gran en només una setmana. Del nas no paraven de sortir-li bafarades de fum. El Hagrid havia desatès les tasques de guardabosc perquè el drac el tenia totalment absorbit. El terra estava cobert de plomes de gallina i per tot arreu hi havia ampolles de conyac.

—He decidit dir-li Norbert —va dir el Hagrid, mirant el drac amb ulls plorosos—. Ens entenem molt bé, mireu. Norbert! Norbert! Qui és la mama?

—Ha perdut la xaveta —li va dir el Ron al Harry a cau d'orella.

—Hagrid —va dir el Harry en veu alta—, d'aquí a quinze dies el Norbert no et cabrà a casa. El Malfoy pot anar a parlar amb el Dumbledore en qualsevol moment.

El Hagrid es va mossegar el llavi.

—Ja... Ja sé que no me'l puc quedar per sempre, però no puc llençar-lo a les escombraries.

De sobte el Harry es va girar cap al Ron.

—Charlie —va dir.

—Tu també estàs perdent la xaveta —li va etzibar el Ron—. Sóc el Ron, recordes?

—No, el Charlie, el teu germà. És a Romania. Estudiant dracs. Li podríem enviar el Norbert. El Charlie en podria tenir cura fins que pogués deixar-lo en llibertat.

—Genial! —va exclamar el Ron—. Què et sembla, Hagrid?

Al final el Hagrid va acceptar que enviessin un mussol al Charlie per preguntar-l'hi.

La setmana següent se'ls va fer molt llarga. Dimecres a la nit l'Hermione i el Harry estaven sols a la sala comuna, feia estona que tots se n'havien anat a dormir. El rellotge de la paret acabava d'assenyalar la mitjanit i el forat del retrat es va obrir. El Ron va aparèixer del no-res quan es va treure la capa que fa invisible del Harry. Venia de la cabana del Hagrid, d'ajudar-lo a donar menjar al Norbert, que ja s'alimentava amb rates mortes.

—M'ha mossegat! —va dir, mostrant-los la mà que duia embolicada en un mocador tacat de sang—. No podré escriure durant una setmana. Us ho asseguro, aquest drac és l'animal més horrorós que he vist mai en ma vida, i el Hagrid en parla com si fos un conillet. Quan m'ha mossegat, el Hagrid m'ha esbroncat per haver-lo espantat. I quan he marxat, li estava cantant una cançó de bressol.

Van trucar a la finestra.

—És la Hedwig! —va dir el Harry, i va córrer a deixar-la entrar—. Segur que porta la resposta del Charlie!

Es van posar junts a llegir la nota.

Estimat Ron:

Com estàs? Gràcies per la carta que em vas enviar. Acolliré el crestat noruec amb molt de gust, però no serà fàcil portar-lo fins aquí. He pensat que la millor manera és que me'l portin uns amics que vénen a visitar-me la setmana que ve. El problema és que no els haurien de veure amb un drac il·legal.

Podríeu pujar el crestat a la torre més alta dissabte que ve a mitjanit? Així se'l podrien endur a les fosques.

Envieu-me una resposta tan aviat com us sigui possible.

Petons,

Charlie

Es van mirar.

—Tenim la capa que fa invisible —va dir el Harry—. No hauria d'haver-hi cap problema. Crec que és prou ampla per tapar-ne dos de nosaltres i el Norbert.

El fet que els altres dos no hi fessin cap objecció deixava ben clar fins a quin punt la setmana havia estat dolenta. Qualsevol cosa per desfer-se del Norbert... I del Malfoy.

Però va sorgir una dificultat. L'endemà al matí el Ron tenia la mà tan inflada de la mossegada que gairebé era el doble de gran que l'altra. No sabia si era prudent anar a veure Madame Pomfrey: reconeixeria una mossegada de drac? A la tarda es va adonar que no tenia altre remei que anar-hi: la ferida havia pres un color verd que feia por. Segurament els ullals del Norbert eren verinosos.

El Harry i l'Hermione van córrer cap a la infermeria en acabar les classes i van trobar el Ron al llit en un estat lamentable.

—No és només per la mà —va dir a mitja veu—, tot i que tinc la sensació que està a punt de caure'm. Resulta que Madame Pomfrey ha deixat passar el Malfoy amb l'excusa que volia demanar-me un llibre, i s'ha estat aquí rient-se de mi. No parava d'amenaçar-me que li diria a ella què era el que m'havia mossegat de debò, perquè sap que jo li he dit que havia estat un gos, tot i que dubto que s'ho hagi cregut. No l'hauria d'haver pegat el dia del partit de quidditch. És per això que ara vol venjar-se.

El Harry i l'Hermione van intentar calmar-lo.

—Dissabte a mitjanit tot s'haurà acabat —va dir l'Hermione; però això no el va tranquil·litzar. Ben al contrari, es va incorporar d'un bot i va començar a suar.

—Dissabte a mitjanit! —va dir amb veu ronca—. Déu meu! Déu meu! Me n'acabo de recordar... La carta del Charlie era al llibre que s'ha endut el Malfoy! Ara sabrà que ens volem desfer del Norbert.

El Harry i l'Hermione no van tenir temps de dir res. Madame Pomfrey va entrar just en aquell moment i els va fer marxar perquè el Ron necessitava dormir.

—És massa tard per canviar de plans —va dir el Harry a l'Hermione—. No tenim temps d'enviar un altre mussol al Charlie, i a més, potser aquesta és l'única oportunitat que tenim de desempallegar-nos del Norbert. Ens

haurem d'arriscar. Tenim la capa que fa invisible, i això el Malfoy no ho sap.

Quan van anar a parlar amb el Hagrid, van trobar l'Ullal, el gran danès, a fora amb la cua embenada. El Hagrid va obrir la finestra.

—No us faig passar —va dir sense alè—: el Norbert passa per una etapa conflictiva... Re que no pugui controlar, és clar...

Quan li van explicar el que el Charlie els havia respost, se li van omplir els ulls de llàgrimes. És clar que també podia ser perquè el Norbert li acabava de mossegar la cama.

—Aaaiii! No passa re, m'ha mossegat la bota... Té ganes de jugar... És que és un cadellet, encara...

El «cadellet» va colpejar la paret amb la cua i les finestres van tremolar. El Harry i l'Hermione van tornar cap al castell desitjant que ja fos dissabte.

Si no haguessin estat tan amoïnats pel que havien de fer, quan va arribar el moment d'acomiar-se del Norbert els hauria sabut greu pel Hagrid. Era una nit fosca i ennuvolada, i feien tard a la cabana del Hagrid perquè havien hagut d'esperar que el Peeves deixés de jugar a frontó al rebedor i els deixés via lliure.

Quan hi van arribar, el Hagrid tenia el Norbert empaquetat i a punt dins una gàbia enorme.

—Li he posat un munt de rates i una mica de conyac pel viatge —va dir el Hagrid amb un fil de veu—. I el seu osset de peluix, per si s'enyora.

De dins la gàbia en va sortir un soroll com si s'hagués esquinçat alguna cosa, i el Harry va suposar que el peluix ja no tenia cap.

—Adéu, Norbert! —va dir el Hagrid entre sanglots quan el Harry i l'Hermione tapaven la gàbia amb la capa i s'hi posaven a sota—. La mama no t'oblidarà mai!

No se sap com, però van aconseguir pujar la gàbia fins al castell. La mitjanit s'apropava implacablement mentre arrossegaven el Norbert per l'escala de marbre del rebedor i pels passadissos a les fosques. Van pujar una altra escala, i encara una altra. Van agafar una de les dreces que coneixia el Harry però no els va semblar que fos més ràpid.

—Ja falta poc —va dir el Harry sense alè quan van arribar al corredor que portava a la torre més alta.

Llavors van veure alguna cosa que es movia davant seu i de poc no els va caure la gàbia de l'ensurt. Es van posar tan nerviosos que van oblidar que

eren invisibles i es van amagar en la foscor, per observar les siluetes de dues persones que lluitaven a tres metres de distància. Es va encendre un llum.

La professora McGonagall, amb una bata de quadres escocesos i una ret al cap, arrossegava el Malfoy per l'orella.

—Castigat! —va cridar—. I vint punts menys per a Slytherin! Mira que no ser al llit en aquestes hores... Quin atreviment...

—No ho entén, professora! El Harry Potter està a punt d'arribar... Amb un drac!

—Quina bajanada! Com s'atreveix a dir aquestes mentides! Vinga! I penso parlar-ne amb el professor Snape, d'això, Malfoy!

La costeruda escala de cargol que portava a dalt de la torre els va semblar la cosa més fàcil de pujar després del pes que s'havien tret de sobre. Fins que no van sortir a l'aire lliure enmig del fred de la nit no van gosar treure's la capa, contents de poder tornar a respirar en condicions. L'Hermione es va posar a ballar.

—Han castigat el Malfoy! Em posaria a cantar!

—No ho facis —li va advertir el Harry.

Van estar esperant una estona; ells, burlant-se del Malfoy; el Norbert, no parant de moure's dins la gàbia. Uns deu minuts després, quatre escombres van aparèixer en la foscor.

Els amics del Charlie eren un grup molt simpàtic. Els van ensenyar l'arnès que s'havien fet ells mateixos per poder portar el Norbert entre els quatre. Entre tots van lligar la gàbia fortament perquè no caigués i en acabat, el Harry i l'Hermione els van donar la mà i els van donar les gràcies de tot cor.

Per fi, el Norbert se n'anava... i se n'anava... Fins que va desaparèixer.

Van baixar les escales de cargol amb el cor tan lleuger com les mans, ara que el Norbert era un problema menys. Prou de dracs... El Malfoy castigat... Què podia espatllar la seva felicitat?

La resposta els esperava al peu de les escales. Tan bon punt van arribar al passadís, el rostre del Filch va sortir de la foscor.

—Bé, bé, bé... —va fer—. Us heu ficat en un bon embolic...

S'havien deixat la capa que els feia invisibles a dalt a la torre.

15. El bosc prohibit

Les coses no podien haver anat pitjor.

El Filch els va dur a l'estudi de la professora McGonagall, al primer pis, i allà van estar una estona esperant asseguts sense dir ni piu. L'Hermione tremolava. Excuses, coartades, i tota mena d'històries increïbles se succeïen al cap del Harry, cada una més inversemblant que l'anterior. No veia com podien sortir-se'n, aquest cop. Estaven acorralats. Com podien haver estat tan estúpids de deixar-se la capa? Expliquessin el que expliquessin, la professora McGonagall mai no es creuria cap història que justificués ser fora del llit, passejant-se per l'escola a aquelles hores de la nit, i molt menys haver anat a la torre d'astronomia, on únicament podien anar per fer-hi classe. Si hi afegien el Norbert i la capa, ja podien fer les bosses. Oi que el Harry havia pensat que les coses no podien haver anat pitjor? Doncs s'equivocava. Quan la professora McGonagall va aparèixer, portava el Neville.

—Harry! —va esclatar el Neville quan els va veure—. Us estava buscant per avisar-vos; he sentit que el Malfoy deia que us volia enxampar, que teníeu un...

El Harry va fer un moviment amb el cap perquè callés, però la professora McGonagall el va veure. Semblava que hagués de treure més foc per la boca que el mateix Norbert.

—Mai m'ho hauria imaginat de vostès tres. El senyor Filch diu que eren a la torre d'astronomia. És la una de la matinada. Ja em poden donar una bona explicació.

Era la primera vegada que l'Hermione no contestava la pregunta d'un professor. Es mirava les sabatilles, més quieta que una estàtua.

—Em sembla que tinc una lleugera idea del que ha passat —va dir la professora McGonagall—. No cal ser un geni per endevinar-ho. Han

ensarronat el Malfoy amb una història d'un drac per tal que sortís del llit i es fiqués en problemes. A ell també l'he enxampat. Suposo que troben divertit que el Longbottom sentís la història i se la cregués, oi?

El Harry va mirar el Neville als ulls i va intentar dir-li sense paraules que allò no era veritat, perquè el Neville feia cara d'estar sorprès i dolgut. El pobre Neville, sempre ficant la pota... El Harry era conscient de l'esforç que devia haver fet per intentar trobar-los en la foscor, només per advertir-los del perill.

—Etic molt disgustada —va dir la professora McGonagall—. Quatre alumnes fora del llit en una sola nit! No havia vist mai res semblant! Senyoreta Granger, em pensava que tenia més seny. I pel que fa a vostè, senyor Potter, creia que tenia més estima per Gryffindor. Tots tres seran castigats; sí, vostè també, senyor Longbottom: res li dóna dret a passejar-se per l'escola de nit, i menys últimament, que és molt perillós... Descomptaré cinquanta punts de Gryffindor.

—Cinquanta? —va fer el Harry amb cara d'espant. Allò els feia perdre la primera posició, la posició que ell havia aconseguit en l'últim partit de quidditch...

—Cinquanta punts per cap —va afirmar la professora McGonagall, esbufegant per aquell nas punxegut.

—Professora, si us plau...

—No pot...

—Potter, no em digui el que puc i el que no puc fer. I ara tornin tots al llit. Mai m'havien fet avergonyir tant uns alumnes de Gryffindor.

Havien perdut cent cinquanta punts. Allò deixava Gryffindor en última posició. En una sola nit havien perdut tota possibilitat de guanyar la Copa Interresidències. El Harry estava enfonsat. Mai de la vida podrien recuperar aquells punts.

El Harry no va dormir en tota la nit. Va sentir que el Neville plorava desconsoladament durant hores i no se li acudia res que pogués reconfortar-lo. Sabia que el Neville, com ell, temia que es fes de dia. Què passaria quan els altres descobrissin el que havia passat?

Al principi, quan els alumnes passaven pels rellotges de sorra gegants que marcaven els punts, van creure que hi havia hagut un error. Com podia ser que de sobte tinguessin cent cinquanta punts menys que el dia anterior? Però aviat la història va començar a escampar-se: el Harry Potter, el famós

Harry Potter, l'heroi dels dos partits de quidditch, els havia fet perdre tots aquells punts. Ell i un parell més d'alumnes estúpids de primer.

El Harry, de ser una de les persones més populars i admirades de l'escola, va passar a ser la més odiada. Fins i tot els de Ravenclaw i els de Hufflepuff li van girar l'esquena, perquè tots tenien moltes ganes que Slytherin perdés el campionat. Allà on anava, la gent l'assenyalava i no es molestava a abaixar la veu quan l'insultava. Per altra banda, quan el veien passar, els de Slytherin aplaudien i el felicitaven: «Gràcies, Potter, te'n devem una». Només el Ron li va donar suport.

—D'aquí a unes setmanes ja no se'n recordaran. El Fred i el George han perdut moltíssims punts al llarg dels anys, i la gent continua apreciand-los.

—Sí, però ells mai han perdut cent cinquanta punts d'un sol cop, oi? —va dir el Harry, afligit.

—Mmm, no —va admetre el Ron.

Ja era massa tard per fer-hi res, però el Harry es va prometre que no tornaria a ficar-se en assumptes que no fossin de la seva incumbència. Ja en tenia prou, de jugar a espies. Se sentia tan avergonyit que va anar a veure el Roure i li va dir que posava el seu lloc a l'equip de quidditch a la seva disposició.

—Que vols deixar-ho? —va rugir el Roure—. Què hi guanyarem, amb això? Com vols que recuperem els punts, si no podem guanyar a quidditch?

Però ni tan sols el quidditch ja no era divertit. Durant els entrenaments, la resta de l'equip no li parlava, i si havien de referir-se a ell, li deien «el caçador».

L'Hermione i el Neville també patien. No s'ho passaven tan malament com el Harry perquè no eren tan coneguts, però tampoc no els parlava ningú. L'Hermione va deixar de cridar l'atenció a classe; mantenia el cap abaixat i treballava en silenci.

El Harry gairebé va agrair que els exàmens estiguessin a prop. Com que havia d'estudiar molt, no tenia temps per pensar en les seves misèries. El Ron, l'Hermione i ell es mantenien apartats de la resta, estudiant fins ben entrada la nit, intentant recordar els ingredients de les pocions més complicades, aprenent-se de memòria sortilegis i encanteris, memoritzant les dates dels descobriments màgics més importants i de les rebel·lions dels gòblins...

Però just una setmana abans que comencessin els exàmens, les bones intencions del Harry de no embolicar-se en coses que no tinguessin res a

veure amb ell es van esvair. Una tarda que tornava sol de la biblioteca, va sentir que algú gemegava dins una aula. En apropar-s'hi, va reconèixer la veu del Quirrell.

—No, no, un altre cop no, si us plau...

Semblava que algú l'estigués amenaçant. El Harry es va apropar més a la porta.

—D'acord... D'acord... —va dir sanglotant.

Un instant després, el Quirrell va sortir corrent de la cambra, redreçant-se el turbant. Estava molt pàl·lid i semblava que estigués a punt de plorar. Va desaparèixer sense adonar-se que el Harry era allà. Va esperar fins que els passos van deixar de sentir-se i llavors va entrar a l'aula. Era buida, però a l'altra banda hi havia una porta oberta de bat a bat. El Harry se'n va anar cap allà, però a mig camí va recordar la promesa de no buscar-se problemes.

De totes maneres, s'hauria jugat una dotzena de pedres filosofals que l'Snape acabava de sortir de la cambra, i pel que havia sentit, a partir d'ara caminaria més altiu: el Quirrell finalment havia cedit.

El Harry va tornar a la biblioteca, on l'Hermione preguntava al Ron la lliçó d'Astronomia. Els va explicar el que havia sentit.

—L'Snape ho ha aconseguit! —va exclamar el Ron—. Si el Quirrell li ha dit com desfer el sortilegi contra les forces del mal...

—Encara queda el Pelut, però... —va dir l'Hermione.

—Sí, queda el Pelut, però l'Snape pot haver esbrinat com esquivar-lo sense preguntar-ho al Hagrid —va dir el Ron, mirant els milers de llibres que els envoltaven—. Segur que aquí hi ha un llibre que explica com desfer-se d'un gos gegant de tres caps. Què podem fer, Harry?

Els ulls del Ron tornaven a brillar davant la perspectiva d'una nova aventura, però l'Hermione va respondre abans que el Harry pogués dir res.

—Anar a parlar amb el Dumbledore, que és el que hauríem hagut de fer fa segles. Si intentem fer alguna cosa tan sols aconseguirem que ens expulsin.

—Però si no tenim cap prova! —va dir el Harry—. El Quirrell té massa por per donar-nos suport. L'Snape dirà que no sap com va entrar el trol el dia de Halloween i que no era al tercer pis... A qui penseu que creurà, a ell o a nosaltres? No és cap secret que li tenim tírria, i el Dumbledore pensarà que el que volem és que l'acomiadin. El Filch no ens ajudaria ni que s'hi jugués la vida: és molt amic de l'Snape, i a més, pensarà que com més alumnes expulsin, millor. I no oblideu que se suposa que nosaltres no en

sabem res, ni de la pedra ni del Pelut. Hauríem de donar-li moltes explicacions.

L'Hermione semblava convençuda, però el Ron no.

—I si ens passegem una mica...

—No —va dir el Harry—, ja ens hem passejat prou.

I va agafar un mapa de Júpiter i va començar a aprendre's els noms de les llunes.

Al matí següent, mentre esmorzaven, el Harry, l'Hermione i el Neville van rebre unes notificacions. Totes tres deien el mateix:

El càstig tindrà lloc avui a les onze de la nit.

Vagi a buscar el senyor Filch al rebedor d'entrada.

Professora McGonagall

Amb el trasbals dels punts que havien perdut, el Harry havia oblidat que encara els quedava el càstig. Es pensava que l'Hermione es queixaria perquè perdrien una nit sencera d'estudi, però no va dir res. Igual que el Harry, creia que s'ho mereixien.

A les onze de la nit es van acomiadar del Ron a la sala comuna i se'n van anar cap al rebedor principal amb el Neville. El Filch ja era allà... I el Malfoy, també. El Harry no recordava que al Malfoy també l'havien castigat.

—Seguiu-me —va dir el Filch, i va encendre un llum d'oli per portar-los fora—. La propera vegada us ho pensareu dos cops abans de desobeir les normes de l'escola —va dir, fent-los un somriure pervers—. Oh, i tant... Si voleu que us digui la veritat, el treball dur i el dolor són els millors mestres... És una pena que abolissin els vells càstigs... Uns quants dies penjats del sostre pels canells... Encara tinc les cadenes al despatx, les guardo ben lubricades, per si mai les torno a necessitar... Som-hi. I que no se us acudeixi escapar-vos, ara, perquè seria pitjor.

Van començar a travessar els jardins de l'escola. El Neville no parava de ploriquejar. El Harry es demanava què els farien fer com a càstig. Havia de ser alguna cosa terrible, perquè el Filch estava molt content.

La lluna brillava, però els núvols que l'ocultaven els deixaven a les fosques contínuament. A una certa distància veien les finestres il·luminades de la cabana del Hagrid. Van sentir algú que cridava.

—Filch, ets tu? Afanya't, que vull començar com més aviat millor.

El Harry estava encantat de la vida: si havien de treballar amb el Hagrid la cosa no seria tan terrible. Se li devia notar a la cara que s'havia tret un pes de sobre, perquè el Filch va dir:

—Et deus pensar que us ho passareu bé amb aquell babau... Doncs bé, noi, si jo fos tu canviaria d'opinió... Anireu al bosc i, si no m'equivoco, no en sortireu d'una peça.

En sentir allò, al Neville se li va escapar un gemec i el Malfoy va quedar paralitzat.

—Al bosc? —va repetir el Malfoy, i no precisament amb la veu de suficiència de sempre—. No podem anar al bosc de nit... Hi ha tota classe de bèsties... Homes llop...

El Neville es va aferrar a la màniga del Harry i va fer un soroll com si s'hagués quedat sense aire.

—Bé, ja us espavilareu! —va dir el Filch, cloquejant de plaer com si fos una gallina—. Hauríeu d'haver pensat en els homes llop abans de ficar-vos en problemes.

El Hagrid se'ls va apropar amb l'Ullal als peus. A la mà hi portava la gran ballesta, i a les espatlles, el carcaix amb les fletxes.

—Ja era hora —va dir—. Fa mitja hora que us espero. Tot bé, Harry, Hermione?

—No hauries de ser tan amical amb ells, Hagrid —va dir el Filch en un to sec—. Són aquí perquè els castiguis.

—És per 'xò que feu tard, oi? —va dir el Hagrid, arrufant les celles—. Has estat sermonejant-los, eh? Doncs ara ja no te toca a tu. Tu ja has fet la teva part, ara me toca a mi.

—Tornaré a l'alba —va dir el Filch—, a buscar el que en quedi —va afegir, groller. Va fer mitja volta i se'n va tornar cap al castell, balancejant el llum en la foscor.

El Malfoy es va girar cap al Hagrid.

—No penso entrar al bosc —va dir, i el Harry es va alegrar de veure que estava mort de por.

—Hi entraràs, si no vols que t'expulsin de Hogwarts —va dir el Hagrid, en un to autoritari—. T'has portat malament, i ho has de pagar.

—Però això és feina dels servents, no és cosa dels alumnes. Jo pensava que ens farien escriure mil vegades una frase o una cosa per l'estil. Si el meu pare sabés que em fan fer això, ell...

—Ja t'he dit que així és com funcionen les coses a Hogwarts —va grunyar el Hagrid—. Escriure! Quin bé te farà això? Fareu coses de profit, i si no, al carrer. Si creus que el teu pare prefereix que t'expulsin, torna al castell i fes les bosses. Vinga!

El Malfoy no es va moure. Li va llançar una mirada furiosa, però va abaixar els ulls immediatament.

—Bé, doncs —va dir el Hagrid—. Ara escolteu-me bé, perquè el que farem és perillós i no vull que ningú prengui mal. Seguiu-me fins allà.

Els va portar on començava el bosc. Va aixecar el llum i va assenyalar un caminet serpentejant que desapareixia entre els grans arbres negres. Una brisa suau els va fer onejar els cabells mentre miraven dins el bosc.

—Mireu allà —va dir el Hagrid—. Veieu allò que brilla a terra? Allò de color platejat? És sang d'unicorn. Al bosc hi ha un unicorn malferit, i és el segon cop que passa aquesta setmana. Dimecres en vaig trobar un de mort. El que hem de fer és trobar aquesta pobra bèstia, i, si encara és viva, fer que deixi de patir.

—I què passa si allò que ha ferit l'unicorn ens troba abans a nosaltres? —va preguntar el Malfoy, incapaç de dissimular la por que tenia.

—No hi ha re al bosc que us pugui fer mal mentre aneu amb mi o amb l'Ullal —va respondre el Hagrid—. Però no us aparteu del camí. Bé, ara ens separarem en dos grups i seguirem el rastre de sang en diferents direccions. Hi ha sang per tot arreu, o sigui que se deu haver estat arrossegant des d'ahir a la nit, com a mínim.

—Jo vull anar amb l'Ullal —es va afanyar a dir el Malfoy en veure les dents afilades del gos.

—Com vulguis, però t'adverteixo que és un cagacalces —va dir el Hagrid—. Molt bé, així que jo, el Harry i l'Hermione anirem per una banda, i el Malfoy, el Neville i l'Ullal, per l'altra. Si algú troba l'unicorn, que faci espurnes verdes, entesos? Traieu les varetes i practiqueu. Molt bé. I si algú està en perill que en faci de vermelles i l'anirem a buscar. Aneu amb molt de compte. Som-hi.

El bosc era molt fosc i silenciós. Després de caminar una mica, van arribar a una bifurcació. El Harry, l'Hermione i el Hagrid van agafar el camí de l'esquerra, i el Malfoy, el Neville i l'Ullal, el de la dreta.

Caminaven en silenci, amb els ulls fixos a terra. De tant en tant, un raig de lluna que travessava les branques il·luminava una taca de sang platejada damunt les fulles del sotabosc.

El Harry veia que el Hagrid estava molt amoïnat.

—Un home llop podria matar un unicorn? —li va preguntar.

—No, no són prou ràpids —va respondre el Hagrid—. No és fàcil atrapar un unicorn, són criatures amb una màgia molt poderosa. Això no havia passat mai.

Van passar per una soca d'arbre coberta de molsa. El Harry va sentir soroll d'aigua, i va pensar que hi devia haver un rierol no gaire lluny. Continuaven veient taques de sang d'unicorn aquí i allà a la vora del caminet.

—Vas bé, Hermione? —va xiuxiuejar el Hagrid—. No pateixis, no pot haver anat gaire lluny si està tan malferit, i llavorens podrem... Amagueu-vos rere l'arbre!

El Hagrid va agafar el Harry i l'Hermione, i els va empènyer rere un roure enorme. Va treure una fletxa i la va posar a la ballesta. Va aixecar la ballesta, a punt per disparar. Van parar l'orella. Alguna cosa s'arrossegava ben a prop seu per sobre les fulles caigudes: era com si els estigués seguint algú que portés una capa. El Hagrid va escodrinyar el camí, però al cap d'uns instants, el so es va esvaïr.

—Ho sabia —va murmurar—. Hi ha alguna cosa que no és normal.

—Un home llop? —va suggerir el Harry.

—Fos el que fos, allò no era ni un home llop ni un unicorn —va dir el Hagrid, preocupat—. Bé, seguiu-me, però aneu amb compte, ara.

Es van posar a caminar encara més a poc a poc que abans, atents al més petit soroll. De sobte, en una clariana que hi havia al davant, alguna cosa es va moure de debò.

—Qui hi ha? —va demanar el Hagrid—. Mostra't, vaig armat!

I al mig de la clariana va aparèixer... Era un home o un cavall? Fins a la cintura, era un home, pèl-roig i amb barba, però sota el tors tenia un cos de cavall de color castany amb una cua llarga i vermellosa. El Harry i l'Hermione van quedar bocabadats.

—Ah, ets tu, Ronan —va dir el Hagrid, més tranquil—. Com estàs?

Es va apropar al centaure i li va donar la mà.

—Bona nit, Hagrid! —va dir el Ronan. Tenia una veu profunda i trista—. M'anaves a disparar?

—Tota precaució és poca —va respondre-li el Hagrid, amb uns copets a la ballesta—. Hi ha alguna cosa dolenta passejant-se pel bosc. Per cert, te

presento el Harry Potter i l'Hermione Granger. Alumnes de l'escola. I aquest és el Ronan, nois. És un centaure.

—Ja ens n'havíem adonat —va dir l'Hermione amb un fil de veu.

—Bona nit! —va fer el Ronan—. Així doncs, sou alumnes, eh? I apreneu molt, allà a l'escola?

—Emmm...

—Una mica —va dir l'Hermione, tímidament.

—Una mica. Bé, ja és alguna cosa —va dir el Ronan amb un sospir. Va tirar el cap enrere i va aixecar els ulls cap al cel—. Mart brilla, aquesta nit.

—Sí —va dir el Hagrid, també mirant cap al cel—. Escolta, Ronan, m'alegro d'haver-te trobat perquè hi ha un unicorn ferit... No deus haver vist re, tu, oi?

El Ronan va trigar a respondre. Contemplava el cel sense pestanyejar, i va tornar a sospirar.

—Els innocents sempre són les primeres víctimes —va dir—. Així ha estat sempre, així és ara.

—Sí —va dir el Hagrid—, però, has vist alguna cosa? Alguna cosa anormal?

—Mart brilla aquesta nit —va repetir el Ronan, mentre el Hagrid se'l mirava impacient—, brilla d'una manera que no és normal.

—Sí, però el que volia dir és si passa alguna cosa anormal més a prop de casa —va dir el Hagrid—. Així que no has vist re estrany?

Un altre cop el Ronan va trigar a respondre. Al final va dir:

—El bosc amaga molts secrets.

Rere el Ronan, alguna cosa es va moure entre els arbres, i el Hagrid va tornar a aixecar la ballesta. Però tan sols era un altre centaure, de cabells i cos negres, amb un aire més salvatge que el Ronan.

—Hola, Bane! —va saludar el Hagrid—. Tot bé?

—Bona nit, Hagrid. Espero que tot vagi bé.

—Prou bé. Escolta, li estava preguntant al Ronan si heu vist alguna cosa estranya últimament. És que hi ha un unicorn ferit... No en saps re, tu?

El Bane es va posar al costat del Ronan. Va mirar cap al cel.

—Mart brilla aquesta nit —va dir per tota resposta.

—Sí, ja ens ho han dit —va dir el Hagrid, de mal humor—. Bé, si cap dels dos veu alguna cosa, m'ho direu, oi? Ara hem de marxar.

El Hagrid va abandonar la clariana; el Harry i l'Hermione el van seguir, mirant enrere cap al Ronan i el Bane fins que els arbres no els van deixar

veure més.

—No espereu mai —va dir el Hagrid, irritat—, que un centaure us doni una resposta directa. Maleïts observadors d'estrelles. No els interessa re que estigui més a prop que la lluna.

—N'hi ha molts, al bosc? —li va preguntar l'Hermione.

—Uns quants més... Normalment no se fan amb ningú, però acostumen a venir si mai tinc ganes de parlar amb ells. Són reservats, els centaures... Saben coses... Però no les deixen anar.

—Creus que era un centaure, allò que hem sentit abans? —va preguntar el Harry.

—T'ha semblat que fossin peülles? No, no era un centaure. I si us he de ser sincer: crec que era el que ha estat matant els unicorns... Mai havia sentit re semblant al bosc.

Van seguir caminant entre l'espessor del bosc tenebrós. El Harry no va deixar de mirar enrere. Tenia l'horrible sensació que els observaven. Estava molt content d'anar amb el Hagrid i la ballesta. Acabaven de passar un revolt quan de sobte l'Hermione va engrapar el braç del Hagrid.

—Hagrid! Mira! Espurnes vermelles! Els altres estan en perill!

—Quedeu-vos aquí! —va cridar el Hagrid—. Al camí. Tornaré a buscar-vos!

Van sentir com s'allunyava, esclafant el sotabosc al seu pas, i es van quedar palplantats, mirant-se l'un a l'altre, morts de por, fins que ja no sentien res més que la remor de les fulles dels arbres.

—No els deu haver passat res, oi que no? —va dir l'Hermione amb un fil de veu.

—Tant me fa si li ha passat alguna cosa al Malfoy, però el Neville... Per començar, és al bosc per culpa nostra.

El temps passava molt lentament. Tenien l'oïda més atenta que mai. El Harry semblava que sentís cada sospir del vent, cada branquilló que es trencava. Què passava? On eren els altres?

Finalment, una sèrie de cruixits van anunciar que el Hagrid havia tornat. El Malfoy, el Neville i l'Ullal anaven amb ell. El Hagrid estava furiós. Segons semblava, el Malfoy s'havia amagat i havia saltat al Neville per darrere per fer-li una broma. Al Neville li havia agafat pànic i havia llançat les espurnes.

—Si trobem alguna cosa és que estem de sort, perquè amb el merder que heu organitzat... Canviarem de grups. Neville, tu te quedes amb mi i amb

l'Hermione; Harry, tu te'n vas amb l'Ullal i aquest imbècil. Ho sento, Harry —li va dir el Hagrid a cau d'orella—, però ho tindrà més difícil per espantar-te a tu, i la feina s'ha de fer.

Així doncs, el Harry es va endinsar al bosc amb el Malfoy i l'Ullal. Van caminar durant mitja hora, cada vegada més endins, fins que gairebé era impossible seguir el camí, de tan frondós que s'havia fet el bosc. El Harry creia que la sang de l'unicorn s'havia anat fent espessa. Van trobar un arbre amb les arrels totes esquitxades, com si aquella pobra criatura hagués patit un atac despietat ben a la vora. A través de les branques recargolades d'un roure centenari, el Harry va veure una clariana.

—Mira —va xiuxiuejar al Malfoy en agafar-li el braç per aturar-lo.

Alguna cosa blanca i brillant resplendia a terra. S'hi van apropar.

Era l'unicorn, i estava mort. El Harry no havia vist mai res de tan bell, ni de tan trist. Havia caigut allà, ferit de mort; les esveltes potes li havien quedat tortes i la crinera de color blanc perla, estesa sobre les fulles fosques.

El Harry havia fet un pas endavant per acostar-s'hi més, però de sobte un soroll el va deixar paralitzat allà on era. Una branca a la vora de la clariana va cruixir... I llavors va sortir de la foscor una figura encaputxada que caminava de quatre grapes com una bèstia a l'encalç de la presa. El Harry, el Malfoy i l'Ullal es van quedar petrificats. La figura de la capa es va llançar sobre l'unicorn, va inclinar el cap a un costat de l'animal, i va començar a xuclar-li la sang.

—Aaaaaaaaaaaaaah!

El Malfoy va deixar anar un crit esfereïdor, i va sortir disparat. L'Ullal també. La figura encaputxada va aixecar el cap i va mirar fixament el Harry. Del front li degotava sang d'unicorn. Es va aixecar i va anar veloçment cap a ell. El Harry no es va poder moure de por.

Llavors un dolor agut com no havia sentit mai li va travessar el front; era com si se li hagués calat foc a la cicatriu... Encegat, va recular i va estar a punt de caure. Va sentir un soroll de peülles darrere seu, i llavors alguna cosa va fer un salt per sobre seu i va atacar la figura.

El dolor que sentia era tan fort que va caure de genolls. Van passar un o dos minuts abans no li va marxar. Quan va aixecar la vista, la figura ja no hi era. Al davant tenia un centaure, però no era ni el Ronan ni el Bane; aquest semblava més jove, i tenia els cabells rossos, gairebé blancs, i un cos espectacular.

—Estàs bé? —va preguntar el centaure. El Harry es va aixecar de terra.

—Sí, gràcies. Què era allò?

El centaure no va respondre. Tenia uns ulls blaus increïbles, com safirs clars. Va mirar el Harry atentament, es va fixar en la cicatriu, que li sobresortia del front, lívida.

—Ets el nen Potter —va dir—. Serà millor que tornis amb el Hagrid. El bosc és perillós a aquestes hores, especialment per a tu. Saps muntar? Serà més ràpid, així. Em dic Firenze —va afegir, mentre s'ajupia perquè el Harry pogués pujar-hi.

De cop i volta van sentir més soroll de peülles que venien de l'altra banda de la clariana. El Ronan i el Bane van sortir d'entre els arbres, respirant profundament i amb la illada amarada de suor.

—Firenze! —va rugir el Bane—. Què fas? Portes un humà a cavall! No tens orgull? Que et penses que ets una mula?

—Però que no heu vist qui és? —va respondre el Firenze—. És el nen Potter. Com més aviat surti del bosc, millor.

—Què li has dit? —va rondinar el Bane—. Firenze, recorda que ens hem compromès a no posar-nos en contra del cel. No hem llegit l'avenir en el moviment dels planetes?

El Ronan va refregar els cascots a terra. Estava nerviós.

—Etic convençut que el Firenze creia actuar en bé de tots —va dir en el to melangiós de sempre.

El Bane va ventar una guitza a l'aire en senyal de còlera.

—En bé de tots? Què té a veure això amb nosaltres? Els centaures només ens hem d'ocupar d'allò que ha estat presagiat! No és feina nostra fer de mules pels humans que s'han extraviat al bosc!

El Firenze es va encabritar amb ira, i el Harry s'hi va haver d'aferrar fort per no caure.

—És que no veus l'unicorn? —va bramar el Firenze—. No entens per què l'han mort? O potser és que els planetes no t'han volgut revelar el secret? Jo m'alço contra el que s'amaga en aquest bosc, Bane, sí, i si cal faig costat als humans.

Va fer mitja volta i es va endinsar en el bosc d'una revolada, amb el Harry tan ben agafat com podia. El Ronan i el Bane van quedar enrere.

El Harry no entenia res.

—Per què estava tan enfadat, el Bane? —va preguntar—. I de què m'has salvat?

El Firenze va disminuir la velocitat i va advertir al Harry que acotés el cap per si trobaven branques baixes, però no li va respondre. Van estar caminant en silenci entre els arbres durant tanta estona que el Harry va pensar que el Firenze no volia tornar a parlar amb ell. No obstant això, quan passaven per una zona especialment frondosa, de cop i volta es va aturar.

—Harry Potter, saps per què serveix la sang d'unicorn?

—No —va dir el Harry, estranyat que li fes aquella pregunta—. A classe de Pocions només n'hem fet servir la banya i els pèls de la cua.

—És clar, perquè matar un unicorn és una cosa monstruosa —va dir el Firenze—. Només algú que no tingui res a perdre, i tot a guanyar, cometria un crim tan atroç. La sang de l'unicorn us manté amb vida, fins i tot si esteu a un pas de la mort, però a un preu altíssim. Perquè heu matat un ésser pur i indefens per salvar-vos, i només tindreu vida a mitges, una vida maleïda, tan bon punt la sang us toqui els llavis.

El Harry li va mirar el clatell, clapejat de plata sota la lluna.

—Però qui pot estar tan desesperat? —es va preguntar en veu alta—. Si has de viure maleït per sempre, val més morir, no?

—Sí —va acceptar el Firenze—, llevat que el que necessitis sigui viure prou per poder beure una altra cosa... Una altra cosa que et faci recuperar la força i el poder... Una altra cosa que et faci immortal. Harry, saps què hi ha amagat a l'escola en aquest precís instant?

—La pedra filosofal! I és clar! L'elixir de la vida! Però no entenc qui...

—No se t'acut ningú que hagi estat esperant molts anys per retornar al poder, que s'hagi estat aferrant a la vida, esperant que li arribés el moment?

Va ser com si un puny de ferro li hagués agafat el cor. Per sobre la remor dels arbres va tornar a sentir allò que el Hagrid li va dir la nit que es van conèixer: «Alguns diuen que va morir. Una bestiesa, al meu entendre. Dubto que fos prou humà per morir».

—Vols dir que... —va fer el Harry amb veu ronca— ...que era en Volde...

—Harry! Harry, estàs bé?

L'Hermione corria cap a ells pel camí, i el Hagrid la seguia esbufegant.

—Estic bé —va dir el Harry, sense saber ben bé què deia—. L'unicorn és mort, Hagrid, és en aquella clariana, allà darrere.

—Ara me n'haig d'anar —va murmurar el Firenze mentre el Hagrid se n'anava a examinar l'unicorn—. Ja estàs fora de perill.

El Harry va lliscar per la gropa.

—Bona sort, Harry Potter —va dir el Firenze—. Els planetes han estat malinterpretats durant molt de temps, fins i tot pels centaures. Espero que hagi arribat l'hora.

Va fer mitja volta i es va endinsar al bosc a mig galop. El Harry es va quedar enrere, tremolant.

El Ron s'havia quedat adormit esperant-los a la sala comuna. Quan el Harry va despertar-lo, cridava en somnis alguna cosa sobre una falta de quidditch. En qüestió de segons, però, va tenir els ulls oberts com plats perquè el Harry havia començat a explicar, a ell i a l'Hermione, el que havia succeït al bosc.

El Harry no podia estar-se quiet. Caminava amunt i avall davant la llar de foc. Encara tremolava.

—L'Snape vol la pedra per al Voldemort... El Voldemort s'està esperant al bosc... I nosaltres que crèiem que el que volia era fer-se ric!

—Vols deixar de repetir el nom! —va dir el Ron en veu baixa, horroritzat, com si pensés que el Voldemort els podia sentir.

El Harry no l'escoltava.

—El Firenze m'ha salvat, però es veu que no hauria d'haver-ho fet... El Bane estava furiós... Deia que no podien interferir en el que els planetes diuen que passarà. Deuen dir que el Voldemort tornarà... El Bane creu que el Firenze hauria hagut de deixar que el Voldemort em matés... Suposo que això també està escrit a les estrelles.

—Però vols parar de repetir el nom! —va xiuxiuejar el Ron.

—Així que ara l'únic que he de fer és esperar que l'Snape robi la pedra —continuava el Harry, febrilment—, per tal que el Voldemort pugui acabar amb mi... Bé, suposo que això faria content el Bane.

L'Hermione estava molt espantada, però tot i així va poder dir-li unes paraules reconfortants.

—Harry, tothom diu que l'Innominable tenia por del Dumbledore. Mentre siguis aquí no et farà res. I a més a més, qui diu que els centaures no s'equivoquen? Pel que dius, a mi em sembla que el que fan és com dir la bonaventura, i la professora McGonagall diu que això és una branca de la màgia molt imprecisa.

El cel va començar a clarejar abans que acabessin de parlar. Se'n van anar al llit exhausts, amb la gola seca. Però encara hi hauria més sorpreses.

Quan el Harry va desfer el llit, va trobar la capa de la invisibilitat sota els llençols amb una nota:

Per si de cas.

16. A través de la trapa

Durant els anys següents, el Harry no recordaria gaire bé com s'ho havia fet per passar els exàmens mig pensant que el Voldemort apareixeria per la porta en qualsevol moment. Però passaven els dies i no hi havia dubte que el Pelut continuava sa i estalvi rere la porta tancada amb clau del tercer pis.

Feia molta calor, i a la gran aula on feien els exàmens escrits, encara més. Els havien donat unes plomes d'oca noves, amb un encanteri perquè no copiessin.

També tenien exàmens pràctics. El professor Flitwick els va cridar un per un a l'aula per veure si aconseguien fer que una pinya tropical ballés claqué per l'escriptori. La professora McGonagall els va fer transformar un ratolí en una tabaquera. Els donava més punts com més maca fos la capsa, però els en treia si tenia bigotis. L'Snape els va posar molt nerviosos perquè els bufava al clatell mentre intentaven recordar com es feia la poció de l'oblit.

El Harry ho va fer tan bé com va poder, tenint en compte els esforços que havia de fer per ignorar les fiblades que sentia al front des de la nit del bosc. El Neville creia que el Harry tenia un greu problema de nervis a causa dels exàmens perquè no podia dormir, però el que el despertava un cop i un altre era una versió encara més terrorífica del seu vell malson on apareixia una figura encaputxada que xuclava sang.

Ja fos perquè no havien vist el que el Harry havia vist al bosc, o perquè no tenien una cicatriu que els cremés al front, el Ron i l'Hermione no estaven tan amoïnats per la pedra com el Harry. El sol fet de pensar en el Voldemort de ben segur que els feia por, però no els visitava en somnis com al Harry, i estaven tan enfeïnats amb els estudis que no tenien gaire temps de posar-se pedres al fetge amb el que l'Snape o qualsevol altre tingués intenció de fer.

L'últim examen de tots va ser el d'Història de la Màgia. Després d'una hora de respondre preguntes sobre vells bruixots tocats de l'ala que havien inventat marmites que es remenaven soles, finalment serien lliures. Lliures durant una setmana sencera meravellosa abans que sortissin els resultats dels exàmens. Quan el fantasma del professor Binns els va dir que deixessin les plomes i enrotllessin els pergamins, el Harry no va poder evitar posar-se a fer bots d'alegria amb la resta de la classe.

—Ha estat molt més fàcil del que em pensava —va dir l'Hermione, mentre s'unien a la munió d'alumnes que sortien en ramat cap al pati assolellat—. No m'hauria calgut estudiar el codi de conducta dels homes llop del 1637 ni l'aixecament d'Elfiric l'Envejós.

A l'Hermione li agradava comentar els exàmens amb els altres, però el Ron va dir que si ho feien es posaria malalt, de manera que se'n van anar passejant al llac i es van estirar sota un arbre. Els bessons Weasley i el Lee Jordan estaven fent pessigolles a un calamar gegant que prenia el sol a les aigües temperades de la vora.

—Ja no hem d'estudiar més —va sospirar el Ron, feliç, fent el mandrós a la gespa—. Harry, ja pots relaxar-te: encara falta una setmana perquè ens diguin si ho hem fet malament; no hi ha cap motiu per amoïnar-se, ara.

El Harry s'estava rasant el front.

—M'agradaria saber què vol dir això! —va exclamar, de mal humor—. La cicatriu encara em fa mal... Ja m'havia passat abans, però mai tants dies seguits com ara.

—Vés a veure Madame Pomfrey —va suggerir l'Hermione.

—No estic malalt —va dir el Harry—. Crec que és un avís... Vol dir que s'apropa un perill...

El Ron, però, no estava per tràfecs, feia massa calor.

—Harry, tranquil, l'Hermione té raó: mentre hi hagi el Dumbledore, la pedra està segura. I a més a més, tampoc tenim cap prova que demostrï que l'Snape sap com enganyar el Pelut. Un cop ja va estar a punt de menjar-se-li una cama, així que no crec que tingui pressa per tornar-ho a intentar. I el Neville serà a la selecció anglesa de quidditch abans que el Hagrid traeixi el Dumbledore.

El Harry va fer que sí amb el cap, però continuava tenint la sensació que s'havia oblidat de fer alguna cosa, una cosa important. Quan ho va intentar explicar, l'Hermione va dir:

—Això són els exàmens. Ahir em vaig despertar a mitja nit i fins que no anava per la meitat dels apunts de Transfiguració no vaig caure que ja havíem fet l'examen.

Però el Harry estava bastant convençut que el sentiment d'inquietud no tenia res a veure amb els estudis. Va veure un mussol que volava cap a l'escola amb una nota al bec. El Hagrid era l'únic que li enviava cartes. El Hagrid mai trairia el Dumbledore. El Hagrid mai no revelaria a ningú la manera d'esquivar el Pelut... Mai... Però...

Tot d'una el Harry es va posar dret.

—On vas? —li va preguntar el Ron, adormissat.

—Se m'acaba d'acudir una cosa —va dir el Harry. S'havia quedat blanc com un full de paper—. Hem d'anar a veure el Hagrid ara mateix.

—Per què? —va dir l'Hermione, esbufegant de l'esforç que havia de fer per seguir-lo.

—No creieu que és una mica estrany —va dir el Harry, pujant pel pendent de gespa— que la cosa del món que més il·lusió fa al Hagrid sigui un drac i que aparegui un foraster que per casualitat porta un ou a la butxaca? Quanta gent porta ous de drac a sobre, si va contra les lleis? Quina sort que trobés el Hagrid, no creieu? Com és que no ho vaig veure abans?

—De què parles? —va preguntar el Ron, però el Harry, que corria pels jardins en direcció al bosc, no va respondre.

El Hagrid estava assegut en una butaca a fora la cabana, duia els pantalons i les mànigues arromangats i estava pelant pèsols en un bol enorme.

—Hola! —va dir, tot somrient—. Ja heu acabat els exàmens? Voleu prendre alguna cosa?

—Sí, gràcies —va dir el Ron, però el Harry el va contradir.

—No, que tenim pressa. Hagrid, t'he de preguntar una cosa. Recordes la nit que vas guanyar el Norbert? Quina pinta tenia el foraster amb qui jugaves a cartes?

—No ho sé —va dir el Hagrid, sense donar-hi importància—, no se va treure la capa.

Els tres nois es van mirar sorpresos i van aixecar les celles.

—No és gens estrany, sempre hi ha molta gent estrambòtica al Cap de Porc... És el pub del poble. Devia ser un comerciant de dracs. No li vaig veure la cara perquè no se va treure la caputxa.

El Harry es va deixar caure al costat del bol de pèsols.

—I de què vau estar parlant, Hagrid? Va sortir Hogwarts a la conversa?

—És possible —va dir el Hagrid, arrufant les celles en intentar recordar-ho—. Sí, me va preguntar què feia i jo li vaig dir que era guardabosc a Hogwarts... Me va estar preguntant pel tipus de bèsties que cuido... I l'hi vaig dir... I li vaig dir que el que sempre havia volgut era un drac... I llavòrens... No ho recordo gaire bé, perquè no parava de convidar-me a cervesa... Aviam... Sí, llavòrens me va dir que tenia un ou de drac i que ens el podíem jugar a les cartes si volia... Però que havia d'estar segur que el sabia cuidar, perquè no volia que anés a parar a cap casa de tronats... Així que li vaig dir que després del Pelut, no tindria cap problema amb un drac...

—I... i es va interessar pel Pelut? —va preguntar el Harry, intentant mantenir la veu calmada.

—Bé, sí, és clar... No se veuen gossos de tres caps passejant pel carrer, ni tan sols a Hogwarts... Així que li vaig dir que el Pelut és un tros de pa si saps què has de fer per amansir-lo: una mica de música i se te queda adormit en un instant...

De sobte el Hagrid es va horroritzar.

—No us ho hauria d'haver dit! —Havia revelat el secret—. Oblideu el que heu sentit! Ei! On 'neu?

No van dir ni una sola paraula fins que es van aturar al rebedor de l'escola, que estava molt fred i fosc en comparació amb l'exterior.

—Hem d'anar a parlar amb el Dumbledore —va decidir el Harry—. El Hagrid li va dir al foraster com evitar el Pelut, i sota la capa s'amagaven o l'Snape o el Voldemort. Li devia resultar fàcil, un cop el va haver emborratxat. Tan sols desitjo que el Dumbledore ens cregui. El Firenze ens pot ajudar si el Bane no l'hi impedeix. Per cert, on és el despatx del Dumbledore?

Van mirar al seu voltant, com si esperessin trobar un cartell que els indiqués per on havien d'anar. Mai els havien dit on vivia el Dumbledore, ni coneixien ningú a qui haguessin enviat a parlar amb ell.

—Doncs haurem de... —va començar a dir el Harry, però una veu que venia de l'altra punta de la sala no el va deixar acabar.

—Què fan tots tres aquí dins?

Era la professora McGonagall, que anava amb una pila de llibres.

—Volem parlar amb el professor Dumbledore —va dir l'Hermione, i el Harry i el Ron van pensar que havia estat molt valenta.

—Parlar amb el professor Dumbledore? —va repetir la professora McGonagall, com si allò que volguessin veure el director li fes mala espina—. Per què?

El Harry va empassar saliva. Què li podien explicar?

—És un assumpte privat —va dir, però se'n va penedir ben aviat, perquè els narius de la professora McGonagall van començar a ensumar.

—El professor Dumbledore ha marxat fa deu minuts —va dir fredament—. Ha rebut un mussol urgent de la Conselleria d'Afers Màgics i ha sortit cap a Londres immediatament.

—Ha marxat? —va dir el Harry desesperat—. Ara?

—El professor Dumbledore és un bruixot molt conegut, Harry, el criden de tot arreu...

—Però és que li hem de dir una cosa molt important.

—Un assumpte vostre és més important que la Conselleria d'Afers Màgics, Harry?

—Miri —va dir el Harry, deixant-se de precaucions—, professora, és sobre la pedra filosofal...

La professora McGonagall podia esperar-se qualsevol cosa tret d'allò. Els llibres que duia li van caure a terra, i no es va ajupir a recollir-los.

—Com sap que...? —va balbucejar.

—Professora, crec que... Sé que... L'S... Algú vol robar la pedra. He de parlar amb el professor Dumbledore.

Ella el va mirar amb una barreja de sorpresa i recel.

—El professor Dumbledore tornarà demà —va dir finalment—. No sé com ha arribat a saber això de la pedra, però estigui tranquil, que ningú no la pot robar; està massa ben protegida.

—Però professora...

—Potter, sé el que em dic —va dir, tallant-lo. Es va ajupir i va recollir els llibres que li havien caigut—. Més val que surtin a fora i que gaudeixin del sol.

Però no ho van fer.

—És avui —va dir el Harry, un cop es va haver assegurat que la professora McGonagall no els podia sentir—. Aquesta nit l'Snape travessarà la trapa. Ha esbrinat tot el que necessitava saber i s'ha desfet del Dumbledore. Ha estat ell qui ha enviat la nota; segur que els de la Conselleria d'Afers Màgics se sorprendran molt quan el vegin aparèixer.

—Però, què podem...?

A l'Hermione se li va tallar la respiració. El Harry i el Ron es van girar per veure què passava.

L'Snape era al mig de la sala.

—Bona tarda! —va dir, suaument. Se'l van quedar mirant—. No haurien de ser aquí dins amb el dia que fa —va afegir, amb un somriure estrany, com tort.

—Estàvem... —va començar a dir el Harry, sense saber com continuaria.

—Han d'anar més amb compte —va dir l'Snape—. Si estan aquí dins sense fer res, la gent pensarà que maquinen alguna cosa. I Gryffindor no es pot permetre el luxe de perdre més punts, oi?

El Harry es va posar vermell. Es van girar per sortir al pati, però l'Snape els va cridar.

—Està avisat, Potter; una excursió nocturna més i m'encarregaré personalment que l'expulsin de l'escola. Que passin un bon dia!

I se'n va anar cap a la sala de professors.

A fora, a les escales de pedra, el Harry es va dirigir als altres.

—Bé, això és el que farem —va xiuxiuejar amb urgència—: un de nosaltres ha d'estar per l'Snape. Ha d'esperar a la porta de la sala de professors i seguir-lo si surt. Hermione, serà millor que ho facis tu.

—Per què jo?

—És evident —va dir el Ron—: perquè pots fer veure que esperes el professor Flitwick. —I fent la veu aguda, va afegir—: Professor Flitwick, estic molt amoïnada, crec que m'he equivocat a la pregunta catorze, apartat b.

—Deixa'm en pau —va dir l'Hermione, però va acceptar anar a vigilar l'Snape.

—I nosaltres serà millor que vigilem el passadís del tercer pis —va dir el Harry al Ron—. Som-hi.

Però aquella part del pla no va funcionar. Tan bon punt van arribar a la porta que separava el Pelut de la resta de l'escola, va aparèixer la professora McGonagall, i aquest cop sí que va perdre els nervis.

—No, si encara es deuen pensar que són millors que tota una pila d'encanteris! —va dir enfurismada—. Ja n'hi ha prou, d'aquesta ximpleria! Si m'assabento que han tornat a voltar per aquí, descomptaré cinquanta punts més a Gryffindor! Sí, Weasley, la meua pròpia residència!

El Harry i el Ron se'n van tornar cap a la sala comuna. El Harry acabava de dir: «Almenys l'Hermione segueix la pista de l'Snape», quan el retrat de la senyora Grassa es va obrir de bat a bat i l'Hermione va entrar a la sala.

—Ho sento, Harry! —es va lamentar l'Hermione—. L'Snape ha sortit i m'ha preguntat què volia, així que li he dit que estava esperant el Flitwick, i se n'ha anat a buscar-lo. Quan he sortit de parlar amb el Flitwick, l'Snape ja no hi era.

—Bé, doncs ja està, oi? —va dir el Harry.

Els altres dos el van mirar. Estava pàl·lid i li brillaven els ulls.

—Sortiré aquesta nit i intentaré endur-me la pedra abans que ell.

—Estàs boig! —va cridar el Ron.

—No pots fer-ho! —va dir l'Hermione—. Després del que han dit la McGonagall i l'Snape? Et farien fora!

—I què? —va cridar el Harry—. És que no ho enteneu? Si l'Snape s'emporta la pedra, el Voldemort tornarà! Que no heu sentit com eren les coses quan ell volia tenir tot el poder? No hi haurà cap Hogwarts i no ens en podran expulsar! La destruirà, o la convertirà en una escola de màgia negra! Que no us adoneu que perdre punts ja no té cap importància? Creieu que us deixarà en pau, a vosaltres i a les vostres famílies, si guanyem la Copa Interresidències? Si m'ensexampen abans que arribi a la pedra, sí, hauré de tornar a casa dels Dursley i esperar que el Voldemort em trobi; només serà morir una mica més tard del que ho hauria fet, perquè jo no penso passar-me a la banda de les forces del mal! Penso travessar la trapa aquesta nit, i res del que digueu m'ho pot impedir! Que potser no recordeu que el Voldemort va matar els meus pares?

El Harry treia foc pel ulls.

—Tens raó, Harry —va dir l'Hermione amb un fil de veu.

—Faré servir la capa de la invisibilitat —va dir el Harry—. És una sort que me la tornessin.

—Creus que ens tapparà a tots tres? —va dir el Ron.

—A tots... a tots tres?

—Vinga, Harry, no siguis ximple, creus que t'hi deixariem anar sol?

—És clar que no —va dir l'Hermione molt convençuda—. Com et penses que arribaràs a la pedra sense nosaltres? Val més que me'n vagi a repassar els llibres, potser hi trobo alguna cosa de profit...

—Però si ensensexampen, a vosaltres també us expulsaran...

—No si puc evitar-ho —va dir l’Hermione amb un somriure—. El Flitwick m’ha dit en secret que he tret un cent dotze sobre cent al seu examen. No m’expulsaran després d’això.

Després de sopar es van asseure separats de la resta a la sala comuna. Estaven nerviosos. Ningú no els va molestar; al cap i a la fi, ningú de Gryffindor tenia res a dir al Harry. Aquella nit va ser la primera que això no el va entristir. L’Hermione repassava els apunts, esperant trobar algun dels encanteris que haurien de desfer després. El Harry i el Ron no parlaven gaire. Tots dos reflexionaven sobre el que estaven a punt de fer.

A poc a poc la sala es va anar buidant de gent que se n’anava a dormir.

—Val més que vagis a buscar la capa —va dir el Ron en veu baixeta quan finalment el Lee Jordan se’n va anar, estirant-se i badallant. El Harry va pujar a les fosques al dormitori. Va treure la capa i va veure la flauta que el Hagrid li havia regalat per Nadal. Se la va posar a la butxaca per fer-la servir amb el Pelut... No tenia gaire ganes de cantar.

Va baixar corrent a la sala comuna.

—Serà millor que ens posem la capa aquí i que ens assegurem que ens tapa a tots tres... Si el Filch veu un peu que camina sol...

—Què feu? —va dir una veu des de l’altra banda de la sala.

El Neville va sortir de darrere d’una butaca amb el Pau a la mà, que feia fila d’haver estat buscant un altre cop el camí cap a la llibertat.

—Res, Neville, res —va dir el Harry, apressant-se a amagar la capa rere seu.

El Neville es va quedar observant la cara de culpables que feien tots tres.

—Penseu sortir un altre cop —va dir.

—No, no, no —va dir l’Hermione—. No tenim cap intenció de sortir. Per què no te’n vas al llit, Neville?

El Harry va mirar el rellotge de pèndola que hi havia a la paret. No es podien permetre perdre més temps, l’Snapo podia estar tocant música al Pelut en aquell mateix moment.

—No podeu sortir —va dir el Neville—. Us tornaran a enxampar. Tot Gryffindor tindrà problemes.

—Neville, tu no saps de què va —va dir el Harry—, però el que hem de fer és important.

Però el Neville estava decidit a fer alguna cosa per no deixar-los marxar, ni que fos a la desesperada.

—No us deixaré sortir —va resoldre, i va córrer a posar-se davant del retrat—. Jo... lluitaré contra vosaltres!

—Neville! —va explotar el Ron—. Surt de davant el forat i no facis l'imbècil.

—No em diguis imbècil! —va dir el Neville—. Tan sols crec que no hauríeu de desobeir més! No m'ho vas dir tu, que havia d'aprendre a enfrontar-me a la gent?

—Sí, però no a nosaltres —va dir el Ron, exasperat—. Neville, no saps el que fas.

Va fer una passa endavant i el Neville va deixar caure en Pau-el-gripau, que va aprofitar per desaparèixer.

—Vinga, pega'm! —va dir el Neville, aixecant els punys—. Estic a punt! El Harry es va girar cap a l'Hermione.

—Fes alguna cosa! —va cridar, desesperat.

L'Hermione va anar cap al Neville.

—Neville —va dir—, ho sento, ho sento molt.

Va aixecar la vareta.

—*Petrificus Totalus!* —va dir, apuntant cap al Neville.

Els braços se li van enganxar al cos. Les cames se li van ajuntar. Amb el cos rígid, va oscil·lar cap als costats i després va caure cap endavant, pla com una taula de planxar.

L'Hermione va córrer a girar-lo. El Neville tenia la mandíbula tancada i no podia parlar. Només se li movien els ulls, i els mirava aterrit.

—Què li has fet? —va dir el Harry en veu baixa.

—El sortilegi de la immobilització total de cos —va dir l'Hermione, abatuda—. Neville, em sap tant de greu...

—Ho havíem de fer, Neville, més tard ho entendràs —va dir el Harry.

—Ara no tenim temps d'explicar-t'ho, Neville —va dir el Ron. Li van passar pel damunt i es van posar la capa que fa invisible.

Però deixar el Neville immobilitzat a terra no els va semblar que fos un bon auguri. En l'estat de nervis en què es trobaven, confonien les ombres de les estàtues amb el Filch i la remor llunyana del vent amb el Peeves.

En arribar a les primeres escales que havien de pujar, van descobrir que la Senyora Norris s'hi amagava a prop del final.

—Clavem-li una puntada de peu, per un cop a la vida —va dir el Ron al Harry a cau d'orella. Però el Harry va fer que no amb el cap. Mentre passaven amb molta cura de no tocar-la, la Senyora Norris va girar els seus ulls de llanterna cap a ells, però no va fer res.

No van trobar ningú més fins que van arribar a les escales que portaven al tercer pis. El Peeves lliscava escales amunt, aixecant la catifa perquè la gent hi ensopegués. Era a mitja escala.

—Qui hi ha? —va dir de sobte quan van començar a pujar. Va estrènyer els seus ulls negres i perversos—. Sé que hi ets, encara que no et vegi. Ets un esperitot dolentot, un fantasmot, o un diminut animaló estudiantil?

Va enlairar-se i se'n va anar flotant cap a ells, mirant de cua d'ull.

—Hauria de cridar el Filch, ho sé, si es passeja res invisible per l'escola.

De sobte, el Harry va tenir una idea.

—Peeves —va dir, fent veu ronca—, el Baró Sagnant té motius per fer-se invisible.

El Peeves de poc cau a terra de l'ensurt, però es va agafar a temps i va quedar suspès en l'aire a dos pams de terra.

—Perdoneu, molt sagnable senyor baró —va dir ensabonant-lo—. Ha estat culpa meva, culpa meva... No us havia vist... És clar que no, sou invisible... Perdoneu la brometa al vell Peevetó, senyor.

—He de resoldre uns afers aquí, Peeves —va rondinar el Harry—. Mantén-te'n allunyat, aquesta nit.

—Ho faré, senyor, certament que ho faré —va dir el Peeves, enlairant-se un altre cop—. Us desitjo que us vagin bé els afers, baró, no us molestaré.

I se'n va anar volant.

—Colossal, Harry! —va dir el Ron en veu baixa.

Uns instants després ja eren al passadís del tercer pis... I la porta estava entreoberta.

—Bé, ja ho tenim —va dir el Harry amb calma—, l'Snape ja ha esquivat el Pelut.

En ser davant la porta, d'alguna manera els tres amics van començar a ser conscients d'allò que els esperava. Sota la capa, el Harry es va girar cap als altres dos.

—Si voleu tornar enrere, ho entendre —va dir—. Podeu agafar la capa, jo ja no la necessito.

—No siguis ruc —va dir el Ron.

—Anem amb tu —va dir l’Hermione.

El Harry va obrir la porta.

La porta va cruixir, i a dins es van sentir uns grunyits suaus, compassats. Els tres morros del gos es van posar a ensumar cap on eren ells, malgrat que no els podia veure.

—Què és allò que té als peus? —va xiuxiuejar l’Hermione.

—Sembla una arpa —va dir el Ron—. Se la deu haver deixat l’Snap.

—Deu ser que es desperta tan bon punt deixes de tocar —va dir el Harry—. Bé, doncs comencem...

El Harry es va posar la flauta del Hagrid als llavis i va bufar. De fet, no tocava cap melodia, però des de la primera nota els ulls de la bèstia es van començar a tancar. El Harry no parava gairebé ni per respirar. A poc a poc el gos va deixar de grunyar... Va començar a trontollar i se li van plegar els genolls; a continuació va caure rodó, totalment adormit.

—Continua tocant —li va dir el Ron al Harry. Es van treure la capa i es van acostar a la trapa. A mesura que s’apropaven als caps desmesurats, sentien cada cop més la fortor de l’alè calent i pudent del gos.

—Crec que podem obrir la trapa —va dir el Ron, mirant darrere el gos—. Vols ser la primera, Hermione?

—No, no vull.

—Molt bé. —El Ron va serrar les dents i va passar amb molt de compte per sobre les cames del gos. Es va ajupir i va estirar l’anella de la trapa, que es va obrir.

—Què hi ha? —va preguntar l’Hermione, ansiosa.

—Res, és tot negre... No hi ha res per baixar, així que ens haurem de deixar caure.

El Harry, que continuava tocant la flauta, li va fer un gest amb la mà per cridar-li l’atenció i es va assenyalar.

—Que vols saltar tu primer? N’estàs segur? —va preguntar el Ron—. No es veu si és gaire fondo, això. Bé, doncs dóna la flauta a l’Hermione perquè el mantingui adormit.

El Harry li va donar la flauta. En els pocs segons que hi va haver de silenci, el gos va començar a grunyar i a moure’s, però de seguida que l’Hermione es va posar a tocar, va tornar a caure en un son profund.

El Harry va passar per sobre el gos i va mirar dins el forat. No va poder veure’n el final.

Va ficar-hi el cos, fins que va quedar penjat de les puntes dels dits. Llavors va mirar cap a dalt i li va dir al Ron:

—Si em passa alguna cosa, no em seguiu. Aneu directes a la mussolerissa i li envieu la Hedwig al Dumbledore, d'acord?

—D'acord —va dir el Ron.

—Fins aviat, espero...

I el Harry es va deixar anar. Un aire fred i humit li passava per la cara mentre baixava, i baixava i baixava, i llavors...

Plof! S'havia donat una patacada estranya, com esmorteïda, en aterrar contra una cosa tova. Es va aixecar i va palpar al seu voltant, perquè els ulls encara no se li havien acostumat a la foscor. Li va semblar que havia anat a caure sobre una planta rara.

—Tot correcte! —va cridar cap a la trapa, convertida en un punt de llum tan petit com un segell de correus—. L'aterratge és tou, podeu saltar!

El Ron el va seguir immediatament. Va caure tot escarxofat al costat del Harry.

—Què és això? —va ser el primer que va dir.

—No ho sé, alguna planta rara. Suposo que l'han posada per amortir la caiguda. Vinga, Hermione!

La música que se sentia en la distància va deixar de sonar. El gos va bordar molt fort, però l'Hermione ja havia saltat. Va anar a parar a l'altre costat del Harry.

—Devem ser a molts metres sota l'escola —va dir.

—Tens raó: és una sort que hagin posat aquesta espècie de planta —va dir el Ron.

—Una Sort? —va xisclar l'Hermione—. Us heu vist?

Els va aixecar d'un bot i va intentar arribar a la paret humida. Va haver de lluitar perquè, tan bon punt havia aterrat, la planta enfiladissa havia començat a entortolligar-se-li al voltant dels turmells com si fos una serp. Al Harry i al Ron els havia lligat fermament les cames i no se n'havien adonat.

L'Hermione havia pogut alliberar-se'n abans que la immobilitzés i va veure amb horror com els dos nois batallaven per treure's la planta de sobre, però com més s'hi esforçaven, més ràpida es movia i més fort els subjectava.

—Pareu de moure-us! —els va ordenar—. Ja sé què és això: és la trampa del diable!

—Oh, que content que estic de saber com es diu, em reconforta tant! —va bramar el Ron, mentre s'estirava d'esquena perquè la planta no se li enrotllés pel coll.

—Calla, estic intentant recordar com matar-la! —va dir l'Hermione.

—Doncs afanya't perquè no puc respirar! —va dir el Harry, barallant-se amb una tija que li pujava pel pit.

—La trampa del diable, la trampa del diable... Què va dir la professora Coliflor? Li agrada la foscor i la humitat...

—Doncs encén un foc! —va dir el Harry ennuegant-se.

—Sí, és clar, però no hi ha fusta! —va cridar l'Hermione, fregant-se les mans desesperadament.

—Però tu on tens el cap? —va cridar el Ron—. Ets o no ets una bruixa?

—Ostres! —va exclamar l'Hermione, i va treure la vareta d'una revolada; va fer un moviment en l'aire, va murmurar alguna cosa i va tirar sobre la planta una flamarada blava igual que la que havia tirat a l'Snape. En qüestió de segons els dos nois van notar que perdia força perquè fugia de la llum i l'escalfor. Retorçant-se descontroladament, es va deslligar dels cossos i els nois van poder alliberar-se'n.

—Quina sort que estiguis atenta a classe de Botànica, Hermione —va dir el Harry anant cap a la paret on era ella, alhora que s'eixugava la suor del front.

—Sí —va dir el Ron al Harry—, i sort que tu no has perdut el cap en un atac de «No hi ha fusta».

—Per aquí —va dir el Harry, assenyalant un passatge de pedra que era l'únic camí possible.

Hi havia un silenci total: a part de les seves pròpies petjades només sentien l'aigua que gotejava per les parets. El passatge feia baixada i al Harry li recordava Gringotts. Allò li va fer pensar en els dracs que se suposava que vigilaven les cambres de seguretat del banc dels bruixots, i se li va encongir el cor. Si haguessin d'enfrontar-se amb un drac, un drac adult... I és que amb el Norbert ja n'havien tingut prou.

—No sentiu un soroll? —va dir el Ron en veu baixeta.

El Harry va parar orella. De davant venia una remor suau que feia dring-dring.

—Creieu que és un fantasma?

—No ho sé... Jo diria que són ales.

—Hi ha llum... alguna cosa que es mou.

Van arribar al final del passatge i van trobar una cambra il·luminada amb una llum molt brillant, i amb la volta del sostre molt elevada. Estava plena d'ocellets que brillaven com si fossin joies, que aletejaven i feien tombarelles en l'aire. A l'altra banda de la cambra hi havia una porta de fusta pesada.

—Creieu que ens atacaran si travessem l'habitació? —va preguntar el Ron.

—Probablement —va dir el Harry—. No semblen violents, però suposo que si se't tiren tots a sobre de cop... Bé, no hi podem fer res... Correré tant com pugui.

Es va tapar la cara amb els braços, va agafar aire i va fer un esprint. El Harry esperava que en qualsevol moment l'ataquessin becs i urpes, però no va passar res. Va arribar a la porta intacte. Va girar el pany, però la porta estava tancada amb clau.

Els altres dos el van seguir. Van estirar fort la maneta i van empènyer la porta, però no es va moure, ni tan sols quan l'Hermione va fer el sortilegi de l'*Alohomora*.

—I ara, què? —va dir el Ron.

—Aquests ocells... No pot ser que hi siguin només per fer bonic —va dir l'Hermione.

Van observar els ocells que planaven sobre els seus caps; brillaven... Brillaven?

—No són ocells! —va exclamar el Harry de sobte—. Són claus! Fixeu-vos-hi: són claus alades. Això deu voler dir... —Va fer una ullada a la cambra, mentre els altres dos observaven amb atenció el manat de claus—. Sí, mireu allà: escombres voladores! Hem d'atrapar la clau que obre la porta!

—Però si n'hi ha milers!

El Ron va examinar el pany de la porta.

—N'hem de buscar una que sigui gran i vella... Probablement platejada, com el pom.

Van agafar una escombra cada un. Es van enlairar i van començar a passejar-se pel núvol de claus. Miraven de caçar-les al vol, però les claus encantades s'escapaven i era gairebé impossible enxampar-les.

És clar que el Harry era el caçador més jove del segle. Tenia un do especial per advertir coses que els altres no veien. Va estar un minut anant d'un costat a l'altre pel remolí de plomes multicolors, fins que va veure una

gran clau platejada que tenia una ala torta, com si ja l'haguessin enxampada un cop i l'haguessin introduïda amb molt poca delicadesa al pany de la porta.

—És aquella! —va cridar als altres—. Aquella tan gran d'allà... No, allà... La que té les ales d'un blau llampant... Té les plomes rebregades per un costat.

El Ron es va dirigir a tota velocitat cap a on assenyalava el Harry, però es va estavellar contra el sostre i va estar a punt de caure de l'escombra.

—L'hem d'acorrallar! —va cridar el Harry, sense treure els ulls de la clau amb l'ala malmesa—. Ron, tu ataca per sobre... Hermione, vés per sota i barra-li el pas per baix... Jo intentaré capturar-la. Un, dos, tres, ja!

El Ron es va llançar en picat, l'Hermione va pujar com una bala, la clau els va esquivar a tots dos, i el Harry la va perseguir; la clau se'n va anar cap a la paret, el Harry es va inclinar i, amb un cruixit desagradable, la va clavar contra el mur amb una mà. Al Ron i a l'Hermione se'ls van escapar uns crits d'entusiasme que van ressonar per tota la cambra.

Van aterrar sense perdre temps i el Harry se'n va anar corrents cap a la porta, agafant amb força la clau, que lluitava per alliberar-se. La va introduir fins al fons del pany i la va fer girar... Va funcionar. Tan bon punt van sentir el clic, la clau se'n va anar volant, molt atrotinada després que la capturessin dos cops.

—Llestos? —va preguntar el Harry als altres dos amb la mà al pom. Van fer que sí amb el cap. El Harry va obrir la porta.

La cambra següent estava tan fosca que no s'hi veien, però quan hi van entrar es va omplir de llum i se'ls va revelar una vista increïble.

Eren als marges d'un tauler d'escacs monumental, rere les peces negres, que eren més grans que ells i estaven fetes de pedra. De cara a ells, a l'altra banda de l'habitació, hi havia les blanques. El Harry, el Ron i l'Hermione es van posar a tremolar... Aquelles peces blanques colossals no tenien cara.

—I ara què hem de fer? —va xiuxiuejar el Harry.

—És evident, no? —va dir el Ron—. Ens ho hem de jugar als escacs.

Rere les peces blanques hi havia una altra porta.

—Com?

—Crec —va dir el Ron— que hem de fer de peces.

Es va apropar a un cavaller i va allargar el braç per tocar-li el cavall. Immediatament, la pedra va cobrar vida. El cavall va aixecar les potes del davant i el cavaller va girar el cap encascat per mirar el Ron.

—Ens hem... mmm... d'unir a vosaltres per poder passar?

El cavaller negre va fer que sí. El Ron es va girar cap als altres.

—Això ens ho hem de rumiar... —va dir—. Suposo que hem d'ocupar el lloc de tres peces negres...

El Harry i l'Hermione es van quedar callats mentre el Ron pensava. Finalment va dir:

—No us ofengueu, ara, però cap de vosaltres és prou bo als escacs...

—No ens ofenem —va replicar el Harry—. Digue'ns què hem de fer.

—Harry, tu pren el lloc d'aquell alfil, i tu, Hermione, posa't al costat del Harry, al lloc de la torre.

—I tu, què?

—Jo seré un cavall —va dir el Ron.

Les peces devien estar escoltant, perquè, en sentir les paraules del Ron, un cavall, un alfil i una torre es van girar cap a ells i van sortir del tauler, de manera que van deixar les tres caselles buides perquè les ocupessin el Harry, el Ron i l'Hermione.

—Sempre comencen les blanques —va dir el Ron, mirant a l'altra banda de l'escaquer—. Sí, mireu...

Un peó blanc havia avançat dues caselles. El Ron va començar a dirigir les peces negres, que es movien en silenci allà on les enviava. Al Harry li tremolaven els genolls. Què passaria si perdien?

—Harry, avança quatre caselles en diagonal cap a la dreta.

El primer ensurt de debò el van tenir quan van perdre l'altre cavall. La reina blanca li va donar un cop que el va tirar a terra i el va empènyer fora del tauler. Allà va quedar, immòbil, de bocaterrosa.

—No hi havia més remei —va dir el Ron, contrariat—. Ara tens el camí lliure per menjar-te aquell alfil, Hermione. Endavant.

Les blanques, cada vegada que es menjaven una negra, actuaven sense pietat. Ben aviat hi va haver una pila de peces negres sense vida esteses contra la paret. En dues ocasions, el Ron va adonar-se just a temps que el Harry o l'Hermione estaven en perill. Ell es movia pel tauler menjant-se gairebé tantes peces blanques com negres n'havien perdut.

—Ja falta poc —va murmurar tot d'una—. Deixeu-me pensar... Deixeu-me pensar...

La reina blanca va girar la cara buida cap a ell.

—Sí —va dir el Ron, moix—, és l'única manera... M'he de deixar prendre.

—No! —van cridar el Harry i l’Hermione.

—Són això, els escacs! —va exclamar el Ron—. A vegades has de sacrificar algunes peces! Si faig un moviment endavant, ella em menjarà, però això us permetrà fer escac i mat al rei, Harry!

—Però...

—Vols aturar l’Snape, o no?

—Ron...

—Escolta, si no us afanyeu, quan hi arribeu ja tindrà la pedra!

No hi havia res a fer.

—Llestos? —va cridar el Ron, amb la cara pàl·lida, però ben decidit—. Som-hi!... No us entretingueu un cop hagueu guanyat.

Va fer una passa endavant i la reina se li va tirar a sobre. Li va colpejar el cap amb el braç de pedra i el Ron va caure a terra... L’Hermione va xisclar, però no es va moure de la casella... La reina blanca va empènyer el Ron fora del tauler. Semblava que s’havia quedat inconscient.

Tremolant, el Harry es va moure tres caselles a l’esquerra.

El rei blanc es va treure la corona i l’hi va llançar als peus. Havien guanyat la partida. Les peces es van acomiadar amb la mà i van abandonar l’escaquer per deixar-los via lliure. Van mirar per últim cop el Ron amb tristesa, es van abalançar cap a la porta i van continuar endavant pel següent passadís.

—I si està...?

—Es posarà bé —va dir el Harry, per convèncer-se a si mateix—. Què creus que trobarem, ara?

—Hem passat la trampa del diable, que era cosa de la Coliflor, el Flitwick deu haver encantat les claus, la McGonagall ha transfigurat les peces d’escacs per donar-los vida... Per tant, queda l’encanteri del Quirrell i el que hagi fet l’Snape...

Van arribar a una altra porta.

—Endavant? —va preguntar el Harry amb un fil de veu.

—Endavant.

El Harry la va obrir.

Tot d’una, una pudor molt desagradable els va ofegar i van haver de tapar-se el nas amb el vestit. Amb els ulls plorosos, van veure que hi havia un trol estirat a terra, més gran que el que havien vençut l’altra vegada, amb un bony que li sagnava al cap.

—M'alegro que no hàgim hagut de lluitar amb aquest —va dir el Harry fluixet, mentre passaven amb compte per sobre d'una de les seves monstruoses cames—. Afanyem-nos, que no puc respirar.

Va obrir una altra porta i cap dels dos s'atrevia gaire a mirar què se'ls presentava. Però en aquella cambra no hi havia res que fes por, tan sols una taula amb set ampolles de diferents formes en línia.

—El de l'Snape —va dir el Harry—. Què hem de fer?

Van travessar el llinar i, immediatament després, es va calar foc a la porta. No era un foc normal i corrent, sinó un de color lila. Al mateix moment, a la porta del davant també s'hi va calar foc, un foc de color negre. Estaven acorralats.

—Mira! —va exclamar l'Hermione mentre agafava un pergamí que hi havia al costat de les ampolles. El Harry va mirar per sobre les espatlles de l'Hermione i va llegir:

*La seguretat és darrere, el perill és davant,
dues de nosaltres t'ajudaran, si les acabes trobant.
De les set, sols una et permetrà d'avançar;
una altra, en canvi, endarrere et portarà;
dues d'entre nosaltres contenen vi urticant,
tres són assassines, amagades en fila i esperant.
Tria, si no és que vols restar per sempre aquí.
Et donarem quatre pistes per ajudar-te a escollir:
Primera: malgrat que amb astúcia el verí s'amaga audaç,
a l'esquerra del vi sempre n'hi trobaràs.
Segona: diferents són aquelles situades als extrems,
però, per avançar, cap d'elles no t'ajudaria gens.
Tercera: com pots veure, no n'hi ha cap d'igual mida,
ni en la gran ni en la petita està en joc la teva vida.
Quarta: per la dreta i per l'esquerra fixa't bé en la segona,
malgrat diferir en aspecte, l'una de l'altra és bessona.*

L'Hermione va sospirar profundament, i el Harry, molt sorprès, va advertir que somreia. Era l'última cosa que ell hauria fet en aquells moments.

—Fantàstic! —va dir l'Hermione—. És un enigma! Això no és màgia, és lògica. Molts dels bruixots més reconeguts no tenen ni un bri de lògica i es quedarien tancats aquí per sempre.

—Que és el que ens passarà a nosaltres, no?

—És clar que no —va dir l'Hermione—. Tot el que ens cal saber es troba en aquest pergamí. Hi ha set ampolles: tres tenen verí, dues són vi, una

ens permet travessar el foc negre sense cremar-nos, i l'altra, el foc violeta.

—Però no sabem quina hem de beure.

—Dóna'm un minut.

L'Hermione va llegir el pergami unes quantes vegades. A continuació es va posar a repassar la línia d'ampolles, murmurant per si mateixa i assenyalant-les amb el dit. Al final, va picar de mans.

—Ja ho tinc —va dir—. L'ampolla més petita és la que ens porta, a través del foc negre, cap a la pedra.

El Harry es va mirar l'ampolla: era diminuta.

—Només hi ha beuratge per a una persona —va dir—. Amb prou feines n'hi ha un glop. —Es van mirar—. Quina és la que permet travessar el foc lila?

L'Hermione va assenyalar l'ampolla rodona de la punta de la dreta.

—Tu et beus aquesta —va dir el Harry—. Que no, escolta'm: torna i reanima el Ron. Aneu a la cambra de les claus voladores i agafeu dues escombres. Així podreu arribar fins a la trapa i passar el Pelut. Aneu directes a la mussolerissa i envieu la Hedwig al Dumbledore, que el necessitem. Potser puc retenir l'Snape una estona, però a la llarga no hi tinc res a fer.

—Però, Harry, què passa si l'Innominable és amb ell?

—Bé, un cop ja vaig tenir sort, oi? —va dir el Harry, assenyalant la cicatriu—. Potser torno a tenir-ne.

A l'Hermione li van tremolar els llavis. De cop i volta se li va llançar al damunt i el va abraçar.

—Hermione!

—Harry, ets un gran bruixot, ho saps?

—No sóc tan bo com tu —va dir el Harry, mort de vergonya, quan ella el va deixar anar.

—Jo! —va dir l'Hermione—. Llibres! Intel·ligència! Hi ha més coses a la vida... L'amistat, el coratge i... Harry! Vés amb compte!

—Beu tu primera —va dir el Harry—. Estàs segura de quina és quina, oi?

—Totalment —va dir l'Hermione. Va prendre un bon glop de l'ampolla rodona de la punta i es va estremir.

—No és verí, oi? —va preguntar el Harry, ansiós.

—No, és com el gel.

—Ràpid, vés-te'n, abans que et passin els efectes.

—Bona sort. Cuida't.

—Va, vés-te'n!

L'Hermione va fer mitja volta i va travessar el foc lila.

El Harry va respirar fondo i va agafar l'ampolla més petita.

Es va girar cap a les flames negres.

—Som-hi, doncs —va dir, i va buidar l'ampolleta d'un glop.

Va ser realment com si hagués begut gel. Va deixar l'ampolla sobre la taula i va caminar cap endavant. Es va armar de valor. Les flames li van fregar el cos, però no les va notar... Durant uns instants, només va veure un foc tenebrós... A continuació es va trobar a l'altra banda, a l'última cambra.

Ja hi havia algú, allà... Però no era l'Snape. Ni el Voldemort.

17. L'home de les dues cares

Era el Quirrell.

—Vostè! —va exclamar el Harry.

El Quirrell va somriure. Ja no tenia tics.

—Jo —va dir tot calmat—. Em preguntava si el trobaria aquí, Potter.

—Però jo creia que... L'Snape...

—El Severus? —El Quirrell es va posar a riure, però no amb el riure tremolós de sempre, sinó amb un riure fred i penetrant—. Semblava que havia de ser ell, oi? Que bé que m'ha anat la seva pinta de ratpenat massa crescut. Al seu costat, qui sospitaria del p-p-pobre p-p-professor Q-Q-Quirrell, tot q-q-quec ell?

El Harry no s'ho podia creure. Allò no podia ser veritat, no podia ser-ho.

—Però si l'Snape va intentar assassinar-me!

—No, no, no. Vaig ser jo qui va intentar matar-lo el dia del partit. Però la seva amiga, la senyoreta Granger, em va donar un cop al cap quan corria a calar foc a l'Snape i va trencar el contacte visual entre vostè i jo. Li va anar d'un pèl: uns segons més i l'hauria fet caure de l'escombra. De fet, ho hauria aconseguit abans si l'Snape no hagués estat fent un contrasortilegi per salvar-lo.

—L'Snape em va protegir?

—És clar —va dir el Quirrell tranquil·lament—. Per què es pensa que va voler arbitrar el partit següent? Volia assegurar-se que no ho tornaria a intentar. Això va ser molt divertit... No calia amoïnar-s'hi tant. Jo no podia fer res amb el Dumbledore a la graderia. I tots els professors van pensar que l'Snape ho feia per evitar que Gryffindor guanyés el partit; sí que es va guanyar una mala fama, i tant... Quina pèrdua de temps, tot plegat, perquè penso matar-lo avui.

El Quirrell va fer petar els dits i van aparèixer unes cordes a l'aire que van lligar fortament el Harry.

—És massa tafaer, Potter. Miri que passejar-se per l'escola d'aquella manera el dia de Halloween... Em pensava que m'havia vist quan vaig entrar a mirar què vigilava la pedra.

—Així que va ser vostè qui va deixar entrar el trol?

—Exacte. Tinc un do especial per als trols: ja has vist què li he fet al de la cambra del costat. Malauradament, el dia de Halloween, mentre tots buscaven el trol com a bojos, l'Snape, que ja sospitava de mi, se'n va anar directe al tercer pis per aturar-me. I al final no només el meu trol no va acabar amb vostè, sinó que a més el gos dels tres caps no va arrencar la cama a l'Snape.

»I ara estigui quietet, Potter, que he d'examinar aquest mirall tan interessant.

Fins llavors el Harry no havia parat esment en allò que hi havia rere el Quirrell. Era el mirall de Gised.

—Aquest mirall és la clau per trobar la pedra —va dir el Quirrell per si mateix, donant uns copets al marc—. Ja m'imaginava que el Dumbledore ens sortiria amb una cosa així... Però ara ell és a Londres... I quan torni jo ja seré lluny...

El Harry no sabia què fer. Va pensar que per guanyar temps faria parlar el Quirrell i així evitaria que es concentrés en el mirall.

—Els vaig veure al bosc, a vostè i a l'Snape... —va deixar caure.

—Ja —va dir el Quirrell distret, fent la volta al mirall per mirar-hi al darrere—. Aleshores ja m'estava molt a sobre: volia saber fins on havia arribat. Sospitava de mi des del principi. Intentava espantar-me, com si això fos possible, tenint Lord Voldemort al meu costat...

El Quirrell va sortir de darrere el mirall i se'l va mirar àvidament.

—Sóc davant la pedra... L'hi presento el meu amo... Però, on és?

El Harry va lluitar per desfer-se de les cordes, però no van cedir. Havia d'evitar que el Quirrell centrés l'atenció en el mirall.

—Però jo creia que l'Snape m'odiava...

—I l'odia —va dir el Quirrell com si res—, i tant que l'odia. El seu pare i ell van estar junts a Hogwarts, ho sabia? I es detestaven. Però mai ha volgut veure'l mort.

—El vaig sentir ploriquejar fa uns dies... Vaig pensar que l'Snape l'estava amenaçant...

Per primer cop, el Quirrell va tenir un espasme de por.

—A vegades —va dir— m'és difícil seguir les ordres del meu amo... Ell és un gran bruixot, i jo sóc dèbil...

—Vol dir que aquell dia ell era a l'aula amb vostè? —va dir el Harry, mig espantat.

—Ell sempre és amb mi, vagi on vagi —va dir el Quirrell pausadament—. El vaig conèixer en un dels meus viatges. En aquella època jo era un jove esbojarrat, ple d'idees ridícules sobre el bé i el mal. Lord Voldemort em va fer veure que estava molt equivocat. El bé i el mal no existeixen, només existeix la lluita pel poder, i aquells que són massa febles per resistir-la... Des d'aleshores, l'he servit lleialment, tot i que li he fallat molts cops. S'ha vist obligat a ser molt dur amb mi. —Va sentir una esgarripança—. No perdona els errors amb facilitat. Quan vaig fracassar en el robatori a Gringotts es va enfurismar. Em va castigar... I va decidir que m'hauria de vigilar de més a prop.

La veu del Quirrell es va anar apagant. El Harry va recordar el viatge a la ronda d'Alla... Com podia haver estat tan beneit? Havia vist el Quirrell aquell dia, s'havien donat la mà a La marmita foradada.

El Quirrell va renegar en veu baixa.

—No ho entenc... La pedra és dins el mirall? L'hauria de trencar?

El cap del Harry anava molt revolucionat.

«Allò que vull més que cap altra cosa del món en aquests moments», va pensar, «és trobar la pedra abans que ho faci el Quirrell, així que si em miro al mirall, hauria de veure-m'hi trobant-la, i així veuria on és amagada! Però com m'ho puc fer per mirar-m'hi sense que el Quirrell se n'adoni?».

Va intentar moure's cap a l'esquerra, per posar-se davant el mirall sense que el Quirrell se n'adonés, però les cordes li subjectaven els turmells amb força: va ensopegar i va caure. El Quirrell no en va fer cas. Continuava parlant amb ell mateix.

—Què fa aquest mirall? Com funciona? Ajuda'm, amo!

Amb horror, el Harry va sentir una veu, una veu que semblava sortir del propi Quirrell.

—Fes servir el noi... Fes servir el noi...

El Quirrell es va girar cap al Harry i li va dir, en to agressiu:

—Molt bé... Potter, vingui cap aquí.

Va picar de mans i les cordes que lligaven el Harry van caure a terra. El Harry es va aixecar lentament.

—Vingui cap aquí —va tornar a dir el Quirrell—. Miri's al mirall i digui'm què hi veu.

El Harry es va apropar al Quirrell.

«He de mentir», va pensar, desesperat. «Hi he de mirar i dir-li una mentida, això és tot».

El Quirrell se li va posar al darrere. El Harry va sentir aquella pudor estranya que sortia del turbant. Va tancar els ulls, va fer una passa endavant per situar-se davant el mirall, i els va tornar a obrir.

Va veure la seva imatge, pàl·lida i esporuguida al principi. Però al cap d'un instant, la imatge li va somriure. Es va posar la mà a la butxaca i va treure'n una pedra roja com la sang. Li va fer l'ullet i es va tornar a posar la pedra a la butxaca... Aleshores el Harry va sentir que de veritat li queia un pes dins la butxaca. No sabia com s'ho havia fet, però, increïblement, ja tenia la pedra.

—I bé? —va demanar el Quirrell, impacient—. Què hi veu?

El Harry es va armar de valor.

—M'hi veig donant la mà al Dumbledore —va dir, posant-hi imaginació—. Perquè... perquè he guanyat la Copa Interresidències per a Gryffindor.

El Quirrell va tornar a renegar.

—Surti del mig —va dir. Quan es va moure, el Harry va notar la pedra filosofal contra la cama. S'atreviria a escapar-se?

Però encara no havia fet cinc passes que va sentir una veu aguda, tot i que el Quirrell no havia mogut els llavis.

—Menteix... Menteix...

—Potter, torni! —va cridar el Quirrell—. Digui'm la veritat! Què ha vist?

Es va tornar a sentir la veu aguda.

—Vull parlar amb ell... Cara a cara...

—Amo, no té prou forces...

—Tinc forces... Per fer això tinc forces...

El Harry va sentir com si la trampa del diable l'hagués deixat clavat a lloc. No podia moure ni un múscul. Petrificat, va observar com el Quirrell estirava el braç i començava a desenrotllar-se el turbant. Què feia? El turbant va caure a terra. El cap del Quirrell semblava molt petit, sense allò. A poc a poc, el Quirrell es va girar.

El Harry s'hauria posat a cridar, però no podia emetre ni un so. Allà on hi havia d'haver el clatell, hi havia una altra cara, la cara més aterridora que

el Harry havia vist mai. Era blanca com el guix, tenia els ulls vermells i els narius mig tancats, com si fos una serp.

—Harry Potter —va murmurar.

El Harry va intentar fer una passa enrere, però les cames no el van seguir.

—Veus en què m'he convertit? —va dir la cara—. En una mera ombra, en vapor... Només tinc forma quan puc compartir el cos d'un altre... És clar que sempre hi ha hagut qui m'ha obert el cor i la ment... Aquestes últimes setmanes la sang d'unicorn m'ha donat forces... Al bosc vas veure com el fidel Quirrell en bevia per mi... I un cop tingui l'elixir de la vida, podré crear-me un cos propi... I ara... Per què no em dones la pedra que tens a la butxaca?

Ho sabia, doncs. El Harry va recobrar la sensibilitat a les cames. Va recular.

—No siguis estúpid —va bramar la cara—. Val més que t'uneixis a mi i que salvis la vida... O acabaràs com els teus pares, que van morir demanant clemència...

—Mentider! —va cridar el Harry de sobte.

El Quirrell caminava d'esquena cap a ell per tal que Voldemort continués tenint-lo a prop. Aquella perversa cara li somreia.

—Commoverdor... —va xiuxiuejar—. Sempre he valorat la valentia. Sí, noi, tens raó, els teus pares eren valents... Primer vaig matar el teu pare, que va lluitar fins al final... No tenia intenció de matar la teva mare... Però va voler protegir-te... I ara dóna'm la pedra, si no és que vols que la mort de la teva mare fos en va.

—Mai!

El Harry va sortir corrent cap a la porta en flames, però el Voldemort va cridar: «Agafa'l!» i acte seguit va notar que el Quirrell l'agafava pel canell. En aquell moment va sentir un dolor molt intens a la cicatriu, va tenir la sensació que el cap estava a punt de trencar-se-li en dos trossos. Va cridar, va lluitar per alliberar-se amb totes les seves forces, i, sorprenentment, el Quirrell el va deixar anar. El dolor del front va disminuir... Va mirar al seu voltant, frenètic, per veure on havia anat el Quirrell, i el va trobar retorçant-se de dolor, mirant-se els dits... Se li estaven omplint de butllofes.

—Agafa'l! Agafa'l! —va xisclar Voldemort com un boig, i el Quirrell el va envestir. El Harry va caure a terra, el Quirrell se li va llançar al damunt i

va intentar escanyar-lo. La cicatriu li feia tant de mal que ja no hi veia, però tot i així sentia el Quirrell que udolava agònicament.

—Amo, no puc subjectar-lo... Tinc les mans... Les mans...

I el Quirrell, que continuava clavant-lo a terra amb la força dels genolls, li va deixar anar el coll i es va mirar les mans, perplex. El Harry va veure que les tenia com cremades, en carn viva, vermelles i lluent.

—Doncs mata'l, imbècil, i acabarem d'una vegada! —va cridar Voldemort.

El Quirrell va aixecar el braç per fer-li un sortilegi mortal, però el Harry, per instint, es va incorporar i el va agafar pel cap...

—Aaaaaah!

El Quirrell va rodolar cap a un costat amb la cara plena de butllofes, i llavors el Harry ho va entendre: el Quirrell no podia estar en contacte directe amb la seva pell, perquè això li causava un dolor horrible... I aquella era l'única manera de poder-lo vèncer: fer-lo patir tant que no pogués realitzar el sortilegi.

Es va aixecar d'un salt, el va agafar pel braç, i s'hi va aferrar tan fort com va poder. El Quirrell cridava i intentava alliberar-se'n... El mal de cap del Harry es va fer insuportable... No veia res... Tan sols sentia que el Quirrell xisclava esgarrifosament, i que Voldemort cridava: «Mata'l! Mata'l!», però també hi havia altres veus, que potser només eren al seu cap, i que feien: «Harry! Harry!».

Va notar que el Quirrell aconseguia deixar-se anar, es va adonar que tot estava perdut, i va començar a caure i a caure en la foscor.

Un objecte daurat brillava damunt seu. La papallona! Va intentar agafar-la, però els braços li pesaven massa.

Va parpellejar. No era la papallona, sinó unes ulleres. Que estrany...

Va tornar a parpellejar. Davant seu va aparèixer la cara somrient de l'Albus Dumbledore.

—Bona tarda, Harry! —va dir el Dumbledore.

El Harry se'l va mirar. I de sobte li va venir al cap:

—Professor! La pedra! Era el Quirrell! S'ha endut la pedra! Professor, hem de fer alguna cosa!

—Tranquil·litza't, noi, que estàs una mica desfasat —va dir el Dumbledore—: el Quirrell no té la pedra.

—I llavors, qui la té? Professor, jo...

—Harry, sisplau, calma't, o Madame Pomfrey em farà fora.

El Harry va empassar saliva i va mirar al seu voltant. Es va adonar que era a la infermeria. Estava ajagut en un llit amb llençols blancs, i al costat tenia una taula que semblava una botiga de caramels.

—Regals dels teus amics i admiradors —va dir el Dumbledore, amb un somriure—. Allò que va passar entre tu i el Quirrell a les masmorres és un secret absolut, i per tant, com és natural, ho sap tota l'escola. Em sembla que els teus amics, els senyors Fred i George Weasley, van enviar-te una tassa de vàter. Segur que creien que et semblaria molt divertit. Però Madame Pomfrey va pensar que no era gaire higiènic i el va confiscar.

—Quants dies fa que sóc aquí?

—Tres. El senyor Ronald Weasley i la senyoreta Granger es tranquil·litzaran de saber que has recuperat el coneixement; han estat molt preocupats aquests dies.

—Però professor, la pedra...

—Veig que no t'ho puc treure del cap. Molt bé, la pedra. El professor Quirrell no va aconseguir prendre-te-la. Vaig arribar just a temps d'evitar-ho, tot i que he de reconèixer que t'estaves defensant molt bé tu solet.

—Va arribar a temps? Va rebre el mussol de l'Hermione?

—Suposo que ens vam creuar. Tan bon punt vaig arribar a Londres vaig comprendre que on jo havia de ser era precisament allà d'on acabava de sortir. I vaig tornar just a temps de treure't el Quirrell de sobre.

—Així que era vostè...

—Vaig tenir por de no ser-hi a temps.

—Doncs va anar de ben poc; no hauria pogut evitar que s'endugués la pedra durant gaire més temps...

—No, Harry, no per la pedra: massa tard per a tu... L'esforç que vas fer va estar a punt de matar-te. Per un instant, un terrible instant, vaig tenir por que fossis mort. Pel que fa a la pedra, ha estat destruïda.

—Destruïda? —va dir el Harry—. Però, el seu amic, el Nicolas Flamel...

—Ah, coneixes el Nicolas? —va dir el Dumbledore, encantat—. Vas fer la feina ben feta, eh? Bé, el Nicolas i jo hem tingut una xerradeta i hem decidit que és millor així.

—Però això vol dir que ell i la seva dona moriran, no?

—Tenen prou elixir emmagatzemat per deixar les coses arreglades, i sí, després moriran. —El Dumbledore va somriure per la cara de sorpresa que

va fer el Harry—. Per a algú tan jove com tu segur que és incompreensible, però per al Nicolas i la Perenelle serà com anar-se'n a dormir després d'un dia molt, molt llarg. Al cap i a la fi, per qui ha viscut la vida, la mort no és més que la següent gran aventura. I és que la pedra no era una cosa tan meravellosa com semblava. Diners infinits i vida eterna! Les dues coses que la majoria d'éssers humans triarien si poguessin escollir... El problema és que els humans tenen el do d'escollir sempre allò que menys els convé.

El Harry no sabia què dir. El Dumbledore es va posar a cantussejar i va somriure mirant el sostre.

—Professor? —va dir finalment el Harry—. Se m'acaba d'acudir que... Encara que ja no hi hagi pedra, Vol... vull dir, l'Innominable...

—Li pots dir Voldemort, Harry. Digues sempre les coses pel seu nom. La por del nom fa augmentar la por d'allò que el nom designa.

—És veritat. Doncs això, que Voldemort trobarà la manera de tornar, oi? Vull dir, que no se n'ha anat per sempre, oi que no?

—No, Harry, no se n'ha anat per sempre. Continua vagant pel món, i potser ja busca un altre cos per compartir... Com que no està del tot viu, no se'l pot matar. Va abandonar el Quirrell i el va deixar morir: té tan poca pietat amb els seguidors com amb els enemics. Harry, tu potser només has retardat la seva victòria, però és que el proper cop que ho intenti tan sols caldrà una altra persona preparada per lluitar en una batalla que sembla perduda... I si ho anem retardant un cop i un altre, potser mai tornarà al poder.

El Harry va fer que sí amb el cap, però es va aturar a l'instant perquè va veure que el moviment el marejava. Aleshores va dir:

—Professor Dumbledore, hi ha altres coses que m'agradaria saber, si és que me les pot explicar... M'agradaria conèixe'n la veritat...

—La veritat —va sospirar el Dumbledore—. La veritat és meravellosa, i alhora terrible, i s'hi ha d'anar amb molt de compte. De totes maneres, intentaré respondre les preguntes que em facis, si no és que tinc una bona raó per no fer-ho. Si es dóna el cas, espero que ho entenguis. Evidentment, el que no faré és dir-te una mentida.

—Mmm... Voldemort va dir que a la meva mare només la va matar perquè va intentar salvar-me. I el que no entenc és per què em volia matar a mi.

Aquest cop, el Dumbledore va sospirar profundament.

—Ai las! És la primera pregunta que em fas, i no te la puc contestar. Avui, no. Encara no. Algun dia ho sabràs, Harry... Però de moment intenta no pensar-hi. Quan siguis gran... Ja sé que t'empipa que et digui això, però fins que no estiguis preparat no t'ho puc explicar.

El Harry sabia que no serviria de res discutir-l'hi.

—Però per què el Quirrell patia tant quan em tocava?

—La teva mare va morir per salvar-te. Si hi ha alguna cosa que Voldemort no pot entendre, és l'amor. No es va adonar que un amor tan intens com el de la teva mare deixa senyal. No en forma de cicatriu, ni de cap altra marca visible... Però un amor tan profund, fins i tot si la persona que ens estima ja no hi és, et protegeix per tota la vida. I això tu ho portes a la pell. El Quirrell, que era ple d'odi, de cobdícia i ambició, que compartia la seva ànima amb Voldemort, no podia tocar-te per aquesta raó. Per ell era una agonia tocar una persona marcada per una cosa tan bella.

En aquell moment, el Dumbledore es va interessar molt per un ocell que hi havia a l'ampit de la finestra, i el Harry va aprofitar per eixugar-se els ulls amb els llençols. Quan va recuperar la veu, va dir:

—I la capa que fa invisible... Sap qui me la va enviar?

—Ah! El teu pare me la va deixar perquè l'hi guardés, i vaig pensar que t'agradaria tenir-la —al Dumbledore li van brillar els ulls—. Una cosa útil... El teu pare l'usava més que res per anar a les cuines i robar menjar mentre era aquí.

—Encara hi ha una altra cosa...

—Dispara.

—El Quirrell va dir que l'Snape...

—El professor Snape, Harry.

—Bé, sí, ell... Doncs que el Quirrell va dir que m'odia perquè odiava el meu pare. És veritat, això?

—Bé, de fet era un odi mutu. Una mica com el senyor Malfoy i tu. Però aleshores el teu pare va fer una cosa que l'Snape no oblidarà mai.

—Què?

—Li va salvar la vida.

—Què?!

—Sí... —va dir el Dumbledore amb la mirada perduda—. És curiós com funciona el cap de la gent, oi? El professor Snape no podia suportar deure res al teu pare... De debò, crec que si s'ha esforçat tant aquest any a

protegir-te és perquè creia que així estaria en paus amb ell, i podria tornar a odiar-ne la memòria sense remordiments...

El Harry va intentar entendre-ho, però l'esforç li feia venir mal de cap i ho va deixar estar.

—Professor, una última pregunta...

—L'última?

—Com vaig treure la pedra del mirall?

—Ara! M'agrada que m'ho preguntis. Va ser una de les idees més brillants que he tingut mai, i, entre tu i jo, no està malament. Bé, doncs resulta que només algú que volgués «trobar» la pedra (trobar-la, i no pas usar-la) podia endur-se-la. Un altre que es mirés al mirall s'hi veuria fabricant or o bevent l'elixir de la vida. De vegades el meu cervell em sorprèn fins i tot a mi... I ara prou de preguntes. Et recomano que tastis els dolços. Ah! Caramels de tots els gustos de Bertie Boot! De jove vaig tenir la desgràcia de menjar-me'n un de vomitada i des d'aleshores ja no em fan tanta gràcia... Però potser que no m'arrisqui i n'agafi un de cafè amb llet com Déu mana, no creus?

Va somriure i es va ficar el caramel de color crema a la boca.

Es va endur una mà al coll traient la llengua i va dir:

—Ecs! Cera d'orelles!

Madame Pomfrey, la infermera, era una bona dona, però molt estricta.

—Només cinc minuts! —va suplicar el Harry.

—De cap manera.

—Però al professor Dumbledore l'ha deixat entrar...

—Sí, és clar, però ell és el director, i això és diferent. Ha de descansar.

—Etic descansant... Miri: etic estirat al llit i tot! Sisplau, Madame Pomfrey...

—D'acord... —va accedir finalment—. Però només cinc minuts.

I va deixar entrar el Ron i l'Hermione.

—Harry! L'Hermione va estar a punt de llançar-se-li altre cop als braços, i el Harry li va agrair que no ho fes, ja que encara tenia molt mal de cap.

—Harry, de debò que crèiem que... El Dumbledore estava tan preocupat per tu...

—Tota l'escola en parla —va dir el Ron—. Què va passar?

Va ser una d'aquelles poques ocasions en què la història veritable és més emocionant i increïble que els rumors incontrolats. El Harry els ho va explicar tot sobre el Quirrell, el mirall, la pedra i Voldemort. El Ron i l'Hermione van ser un públic excel·lent: es van sorprendre en els moments indicats i, quan el Harry els va explicar què hi havia sota el turbant del Quirrell, a l'Hermione se li va escapar un xisclet.

—Així que han destruït la pedra? —va dir el Ron quan el Harry va acabar—. I el Flamel morirà?

—Això mateix he preguntat jo al Dumbledore, i ell ha dit que... com ho ha dit exactament? Ah, sí: «per qui ha viscut la vida, la mort no és més que la següent gran aventura».

—Sempre he pensat que tenia un cargol fluix —va dir el Ron, bastant impressionat pel grau de bogeria del seu heroi.

—I vosaltres què vau fer? —va preguntar el Harry.

—Vaig poder tornar enrere sense problemes —va dir l'Hermione—. Vaig reanimar el Ron, tot i que em va costar una mica, i pujàvem corrent cap a la mussolerissa per contactar amb el Dumbledore, quan ens el vam trobar al rebedor d'entrada. Ho sabia tot. Només va dir: «El Harry se n'ha anat a buscar-lo, oi?», i se'n va anar a tot drap cap al tercer pis.

—Creus que ho va planejar tot perquè ho fessis tu? —va preguntar-li el Ron—. Que ho va fer expressament, d'enviar-te la capa del teu pare i tot això?

—Doncs vaja —va esclatar l'Hermione—, si ho va fer és terrible. Vull dir, que podies haver mort.

—No, no és terrible —va dir el Harry, pensatiu—. Però és que és un home sorprenent. Crec que el que volia era més aviat donar-me una oportunitat. Em sembla que té una idea bastant clara d'allò que passa a Hogwarts: em fa l'efecte que sabia que ho anàvem a intentar i, en lloc d'impedir-nos-ho, ens va ensenyar el que calia perquè ens en poguéssim sortir. No crec que m'ensenyés com funcionava el mirall per casualitat. Devia pensar que, si podia, tenia el dret d'enfrontar-me amb Voldemort...

—Sí, és clar, què es pot esperar del boig del Dumbledore —va dir el Ron, orgullós—. Escolta, t'has de posar bé per la festa de fi de curs de demà. Ja s'ha fet el recompte final de punts i evidentment ha guanyat Slytherin... No vas poder jugar l'últim partit de quidditch i Ravenclaw va arrasar... Però hi haurà un menjar boníssim.

En aquell moment va entrar Madame Pomfrey.

—Els he deixat gairebé un quart d'hora, així que ja n'hi ha prou —va dir amb fermesa.

Després de descansar tota la nit, l'endemà el Harry gairebé estava bo del tot.

—Vull anar a la festa —va dir a Madame Pomfrey mentre ella arranjava les capses de l'aminadures—. Hi podré anar, oi que sí?

—El professor Dumbledore diu que l'hi he de deixar anar —va dir amb resignació, com si pensés que el Dumbledore no s'adonava del perill que representaven les festes—. Ara té una altra visita.

—Que bé! —va fer el Harry—. Qui és?

I mentre feia la pregunta, el Hagrid va entrar de puntetes a l'habitació. Com sempre que era en un lloc tancat, semblava massa gran perquè el deixessin entrar. Es va asseure al costat del Harry, el va mirar, i es va desfer en llàgrimes.

—Mecàson... Tot... ha... estat... culpa... meva... —va dir ploriquejant, tapant-se la cara amb les mans—. Li vaig dir a aquell maleït com podia esquivar el Pelut! L'hi vaig dir! Era l'única cosa que no sabia, i l'hi vaig dir! Podies haver mort! I tot per un ou de drac! No beuré mai més, ho juro! M'haurien de fer fora i condemnar-me a viure com un muggle.

—Hagrid! —va fer el Harry, impressionat de veure'l turmentat pels remordiments, amb les llàgrimes que li lliscaven per la cara—. Hagrid, ho hauria esbrinat de totes maneres: hi havia Voldemort al darrere. Ho hauria esbrinat encara que no l'hi haguessis dit.

—Podries estar mort! —va ploriquejar el Hagrid—. I no diguis el nom.

—Vol-de-mort! —va cridar el Harry, i el Hagrid es va sobresaltar tant que va deixar de plorar—. L'he vist, i li penso dir pel nom. Sisplau, Hagrid, tranquil·litza't: hem salvat la pedra i l'han destruïda; ja no la pot fer servir. Agafa una granota de xocolata, en tinc un munt...

El Hagrid es va eixugar el nas amb el revers de la mà i va dir:

—Ara que hi penso, t'he portat un regal.

—No deu pas ser un entrepà de mostela, oi? —va dir el Harry espantat, i per fi el Hagrid va somriure una mica.

—No. Ahir el Dumbledore me va donar dia lliure per preparar-lo. És clar que en comptes d'això hauria hagut de fer-me fora... Bé, el cas és que t'he portat això.

Semblava un llibre antic, era preciós. El Harry el va obrir tot encuriolit. Estava ple de fotografies màgiques. A cada pàgina n'hi havia una dels seus pares que li somreien i el saludaven amb la mà.

—He enviat mussols a tots els antics companys d'escola dels teus pares, demanant-los fotografies... Sabia que no en tenies cap... T'agrada?

El Harry havia perdut la veu, però el Hagrid ho va entendre.

Aquella nit, el Harry va baixar a la festa de fi de curs tot sol. Madame Pomfrey l'havia retingut, insistint a fer-li una última revisió, així que quan hi va arribar el Gran Saló ja era ple. Estava decorat de verd i platejat, els colors de Slytherin, per celebrar que Slytherin havia guanyat la Copa Interresidències per setè any consecutiu. A la paret, rere la taula principal, hi havia una gran bandera amb la serp de Slytherin.

Quan el Harry va entrar a la sala es va produir un silenci general, i després tothom es va posar a parlar de cop. Es va esmunyir en una cadira entre el Ron i l'Hermione i va intentar no fer cas de la gent que s'havia aixecat per mirar-lo.

Afortunadament, el Dumbledore va arribar poc després. El murmuri va cessar.

—Ha passat un altre any! —va dir el Dumbledore molt content—. Sento haver de molestar-vos amb la xerrameca d'aquest vell asmàtic abans que pugueu clavar les dents al deliciós festí que ens espera. Quin any hem passat! Espero que tingueu els caps una mica més plens que quan va arribar... Ara teniu tot l'estiu per buidar-los i deixar-los ben polits abans que comenci el curs vinent...

»Bé, tinc entès que s'ha de lliurar la Copa Interresidències, i que la classificació ha quedat de la manera següent: en quart lloc, Gryffindor, amb tres-cents dotze punts; en tercer lloc, Hufflepuff, amb tres-cents cinquanta-dos; en segon lloc, els de Ravenclaw, que en tenen quatre-cents vint-i-sis; i finalment Slytherin, quatre-cents setanta-dos.

Els de la taula de Slytherin es van posar a cridar d'entusiasme i a picar de peus a terra. El Harry va veure el Draco Malfoy que colpejava la taula amb la copa. N'hi havia per vomitar.

—L'enhorabona a tots els de Slytherin —va dir el Dumbledore—. No obstant això, hi ha hagut esdeveniments d'última hora que cal tenir en compte.

La sala sencera es va quedar en silenci. El somriure dels de Slytherin va començar a esvair-se.

—Ehem —va fer el Dumbledore—. Aquí tinc uns quants punts que encara s’han d’afegir. Vejam... En primer lloc, al senyor Ronald Weasley... —El Ron es va posar vermell fins a la punta dels cabells; semblava una llagosta que s’hagués cremat al sol—. ...Per la millor partida d’escacs que Hogwarts ha vist jugar en molts anys, concedeixo a Gryffindor cinquanta punts.

Els crits de Gryffindor van arribar al sostre embruixat i les estrelles es van estremir. A la taula dels monitors es va sentir que el Percy deia: «És el meu germà! El meu germà petit! Va guanyar la partida d’escacs gegant de la professora McGonagall!».

Al cap d’una estona es va tornar a fer silenci.

—En segon lloc, a la senyoreta Hermione Granger... Per no perdre la calma davant del foc i usar la lògica, concedeixo a Gryffindor cinquanta punts.

L’Hermione va amagar el cap entre els braços. El Harry va sospitar que s’havia posat a plorar. Els de Gryffindor no hi cabien a la pell de goig: havien guanyat cent punts.

—En tercer lloc, al senyor Harry Potter... —va dir el Dumbledore. La sala era una tomba—. Per la sang freda i el gran coratge que va demostrar, concedeixo a Gryffindor seixanta punts.

El clamor era eixordador. Aquells que eren capaços de sumar mentre es deixaven la veu cridant sabien que Gryffindor tenia quatre-cents setanta-dos punts... Exactament els mateixos que Slytherin. Havien empatat. Només que el Dumbledore hagués donat al Harry un punt més...

El Dumbledore va aixecar la mà. La sala va anar callant a poc a poc.

—Hi ha molts tipus de coratge —va dir el Dumbledore, somrient—. S’ha de ser molt valent per enfrontar-se amb els enemics, però s’ha de ser igual de valent per enfrontar-se amb els amics. Per això concedeixo deu punts al senyor Neville Longbottom.

Algú que hagués estat fora de la sala hauria pensat que havia explotat alguna cosa, de tan fort que va ser el brogit que va sortir de la taula de Gryffindor. El Harry, el Ron i l’Hermione es van aixecar a cridar, bojós d’alegria, mentre el Neville, blanc com el paper, desapareixia sota una pila de gent que se li llançava a sobre per felicitar-lo. Fins llavors, no havia guanyat ni un sol punt per a Gryffindor. El Harry, sense deixar de cridar, va

donar un copet al Ron a les costelles i va assenyalar el Malfoy, que no hauria semblat tan desconcertat ni tan horroritzat si li haguessin acabat de fer el sortilegi de la immobilització de cos total.

—Això vol dir —va dir el Dumbledore per sobre la tempesta general d'aplaudiments, ja que fins i tot els de Ravenclaw i Hufflepuff celebraven la desfeta de Slytherin—, que hem de canviar una mica la decoració.

Va picar de mans i en un instant els ornaments verds van passar a ser vermells i el platejat es va tornar daurat; la gran serp de Slytherin va desaparèixer i al seu lloc va aparèixer el lleó de Gryffindor. L'Snape va donar la mà a la professora McGonagall amb un somriure totalment forçat. Les mirades del Harry i l'Snape es van encreuar, i el Harry es va adonar que els sentiments del professor cap a ell no havien canviat gens ni mica. Allò no el va amoïnar. Va tenir la sensació que l'any següent tot tornaria a ser normal a Hogwarts, o tan normal com ho havia estat sempre.

De totes les nits de la seva vida, per al Harry aquella havia estat la millor. Millor que la nit de Nadal, que haver guanyat el partit de quidditch, que haver vençut el trol muntanya... Mai, mai oblidaria aquella nit.

El Harry gairebé havia oblidat que encara faltaven les notes, que van sortir aleshores. I es van sorprendre molt quan van veure que tant el Ron com ell havien aprovat amb bons resultats; l'Hermione, és clar, va quedar la primera del curs. Fins i tot el Neville se n'havia sortit: la bona nota que va treure de Botànica va compensar el molt deficient de Pocions. S'havien fet il·lusions pensant que potser expulsarien el Goyle, que era tan curt d'enteniment com malvat, però ell també havia passat de curs. Era una llàstima, però, com va dir el Ron, no es pot tenir tot a la vida.

Al cap de ben poc, els armaris eren buits, els baguls, llestos, i fins i tot van trobar el gripau del Neville amagat en un racó dels lavabos. Els van donar els butlletins de notes i els van advertir que no usessin la màgia durant les vacances («Sempre tinc esperances que s'oblidin de dir-nos-ho un any», va dir el Fred Weasley desil·lusionat). Va arribar el Hagrid per portar-los a la flota de barques que els havien de dur a l'altra banda del llac. Van pujar al Hogwarts Express i van estar xerrant, rient, i menjant Caramels de tots els gustos de Bertie Boot mentre el paisatge es feia cada cop més verd i més endreçat i passaven per pobles de muggles a tota velocitat. Es van treure els vestits de bruixot i es van posar roba normal. Finalment, van arribar a l'andana nou i tres quarts de l'estació de King's Cross.

Van tardar bastant a sortir de l'andana. Un vigilant molt vell i arrugat s'encarregava de deixar-los passar en grups de dos o de tres perquè no cridessin l'atenció ni espantessin els muggles sortint tots alhora de la paret massissa.

—Has de venir a passar uns dies a casa meva aquest estiu —va dir el Ron—. Tots dos heu de venir. Us enviaré un mussol.

—Gràcies —va dir el Harry—. M'anirà bé tenir alguna cosa agradable en què pensar.

La gent els empenyia cap a la porta de sortida que els havia de dur un altre cop al món dels muggles. Alguns cridaven:

—Adéu, Harry!

—Fins aviat, Potter!

—Ja tornes a ser famós —li va dir el Ron, amb un somriure.

—No ho seré gens allà on vaig, t'ho asseguro —va respondre el Harry.

El Ron, l'Hermione i ell van sortir junts al vestíbul.

—L'he vist, mare, l'he vist. És allà!

Era la Ginny Weasley, la germana petita del Ron, però no es referia al seu germà.

—El Harry Potter! —va xisclar—. Mira, mare! Li he vist la...

—Ginny, calla. Assenyalar és de mala educació.

La senyora Weasley els va somriure.

—Què? Heu estat molt atrafegats durant el curs? —va preguntar.

—Molt —va respondre el Harry—. Gràcies pels dolços i pel suèter, senyora Weasley.

—De res, rei.

—Estàs a punt?

Era el tiet Vernon, amb la mateixa cara vermella, el mateix bigoti i el mateix posat furiós de sempre contra el Harry, aquest cop perquè li feia carregar una gàbia amb un mussol en una estació plena de gent ordinària. Darrere d'ell hi havia la tieta Petúnia i el Dudley, atemorit només de veure el Harry.

—Vostès deuen ser la família del Harry! —va dir la senyora Weasley.

—Bé, és una manera de dir-ho —va dir el tiet Vernon—. Afanya't, noi, que no tenim tot el dia. —I se'n va anar.

El Harry es va quedar enrere per acomiadar-se del Ron i de l'Hermione.

—Ens veurem a l'estiu, doncs.

—Que passis unes... ehem... bones vacances —va dir l'Hermione, que ho dubtava molt després d'haver conegut el tiet Vernon. No es podia creure que es pogués ser tan desagradable.

—Oh, segur que sí —va dir el Harry, i els altres dos es van sorprendre de veure que feia un gran somriure—. Ells no saben que tenim prohibit fer màgia a casa. M'ho passaré molt bé amb el Dudley aquest estiu...

JOANNE KATHLEEN ROWLING (Chipping Sodbury, South Gloucestershire, Anglaterra, 31 de juliol de 1965).

Escriptora britànica que escriu sota el nom de J. K. Rowling, autora de la història fantàstica de Harry Potter, el nen mag, que comprèn 7 llibres.

El seu pare era enginyer i la seva mare, d'origen francès, treballava en un laboratori. De la seva mare va heretar la passió per la lectura. Als cinc anys ja va començar a escriure les seves pròpies històries, des d'aquella època ja no ha deixat d'escriure. El cop més dur va ser la malaltia de la seva mare (esclerosi múltiple) que va durar deu anys i va morir sense saber que la seva filla li publicaven un llibre.

Harry Potter va aparèixer en la seva ment el 1990, però van passar sis anys fins que es va decidir a escriure el llibre. Mentre, se n'havia anat a Portugal, es va casar amb un periodista portuguès i va tenir una filla. Quan la nena tenia tres mesos es va divorciar i va tornar a Anglaterra amb la seva única germana. No tenia diners ni aconseguia treball, no podia pagar a ningú que cuidés del seu nadó mentre buscava una feina. Va caure en una profunda depressió i va decidir que com ja no tenia res a perdre anava a escriure el llibre que va imaginar feia tant de temps. L'èxit internacional d'aquest personatge l'ha convertit en una de les escriptores més importants de literatura juvenil dels darrers anys i en l'escriptora més rica del Regne Unit.